

НОРА РОБЪРТС

ДОЛИНАТА НА МЪЛЧАНИЕТО

Част 3 от „Кръгът“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2008

chitanka.info

На моя кръг, семейство и приятели

*„Доброто и злото, както знаем, растат
заедно в този свят, почти като неделимо цяло.“*

Джон Милтън

*„Не мисли, че съм този, който някога съм
бил.“*

Шекспир

ПРОЛОГ

Пламъците на огъня рисуваха картини. Драconi, демони и воители. Децата ги виждаха, както и той. Старецът знаеше, че най-малките и най-възрастните често виждат неща, които другите не могат да видят. Или не желаят.

Вече им бе разказал голяма част от приказката. Беше започнал с магьосника, призован от богинята Мориган. Хойт Маккийни бил избран от боговете да пътува до други светове, до други времена и да събере армия, достатъчно силна да устои срещу кралицата на вампирите. Голямата битка между хора и демони щяла да се разиграе в неделята на Самен, в Долината на мълчанието, в страната Галия.

Беше им разказал за брата на магьосника Хойт, убит и превърнат във вампир от коварната Лилит, живяла хилядолетие, преди да го направи свой себеподобен. Още близо хиляда години щели да изминат за Кийън, преди да се присъедини към Хойт и вещицата Глена, за да изградят първите връзки в Кръга на шестимата. Следващите били изковани от двама гали — дарения с много образи и учения, които пропътували между световите, за да се срещнат с тях в онези първи дни. Последна към Кръга се присъединила жената воин, преследвачка на демони, потомка на рода Маккийни.

В приказката се разказваше за битки и смелост, за смърт и приятелство. И за любов. Любовта, разцъфтяла между магьосника и вещицата, между жената воин и дарения с много образи и заздравила Кръга като силна и чиста магия.

Но имаше и още за разказване, за триумф и загуба, за страх и храброст, любов и саможертва... и всичко това носеше мрак или светлина.

Докато децата очакваха продължението, старецът се замисли как е най-добре да започне последната част от приказката.

— Били шестима — заговори той, все още вперил поглед в огъня, докато шушуканията на децата утихнаха и всички застанаха неподвижни в очакване. — И всеки от тях имал избор — да приеме

или да отхвърли. Защото дори когато държиш съдбата на световите ръцете си, трябва да решиш дали да застанеш лице в лице с онова, което ги застрашава, или да се откажеш. Наред с този избор — продължи той — има и много други, които трябва да се направят.

— Те са били смели и истински — обади се едно от децата. — Избрали са да се бият!

Старецът леко се усмихна.

— Разбира се. Но все пак през всеки ден и всяка нощ от оставащото им време този избор стоял пред тях. Един от Кръга, ако помните, вече не бил човек, а вампир. Денем и нощем нещо му напомняло, че не е човек, а сянка между световите, които е избрал да защитава. И така — каза старецът, — веднъж вампирът сънувал...

ПЪРВА ГЛАВА

Той сънуваше. И в съня си все още бе човек. Млад, може би наивен и несъмнено — безразсъден. Но създанието с образ на жена притежаваше такава красота, такава очарование...

Беше облечена с изящна, твърде елегантна за селската кръчма рокля в тъмночервено, с дълги широки ръкави, която се спускаше по изваяното ѝ тяло със сияйно бяла кожа. Къдриците на златистите ѝ коси проблясваха под воала.

Роклята, държането и бляскавите скъпоценни камъни на шията и пръстите ѝ издаваха, че е изтънчена дама с високо положение.

На слабата светлина в кръчмата тя изглеждаше като пламък, горящ в сенките.

Преди да пристигне, две слугини бяха подготвили стая, в която да пренощува. Още при влизането ѝ всички онемяха. Но очите ѝ, сини като лятно небе, срещнаха неговите. Само неговите.

Когато по-късно една от слугините дойде при него с покана за вечеря от дамата, той прие без колебание.

Какво лошо имаше?

Усмихна се на добронамерените подмятания на другарите си по чашка, но ги остави, без да се замисли. Тя стоеше, озарена от светлината на огъня и свещите, и вече наливаше вино в чаши.

— Много се радвам, че се съгласихте да вечеряме заедно. Мразя да се храня сама, а вие? — Пристъпи към него с грациозни движения, сякаш почти летеше. — Наричат ме Лилит.

Подаде му виното.

В говора ѝ имаше нещо екзотично, нещо в тембъра ѝ напомняше за горещ пясък и избуяли лозя. Вече бе възбуден и напълно омагьосан.

Споделиха скромна вечеря, въпреки че той нямаше апетит за храна. Поглъщаше с наслада думите ѝ. Тя говореше за земите, до които е пътувала — места, за които само бе чел. Разказа му как се е разхождала между египетските пирамиди, как е яздила на лунна светлина в Рим и е стояла върху руините на храмове в Гърция.

Той никога не бе пътувал извън Ирландия, а думите ѝ и образите, които те извикваха във въображението му, бяха вълнуващи почти колкото самата нея.

Хрумна му, че е твърде млада, за да е преживяла всичко това, но когато го каза, тя само се усмихна над ръба на чашата.

— Защо съществуват световите — попита тя, — ако не за да им се наслаждаваме? Никога не ще се наситя. Има толкова вина и ястия за опитване, страни за разглеждане... Ти си млад — продължи с чаровна усмивка на разбиране. — Не бива да се задоволяваш с малко. Искаш ли да видиш светове отвъд този, който познаваш?

— Мисля да попътувам около година, когато мога, за да опозная света.

— Година? — Тя се усмихна леко и щракна с пръсти. — Ето това е една година. Просто миг. Какво би направил, ако имаше пред себе си цяла вечност? — Очите ѝ приличаха на бездънни сини морета, когато се наведе към него. — Как ще я използваш?

Без да изчака отговора му, тя стана и закрачи към малкия прозорец, оставяйки след себе си омайващо ухание.

— Нощта е толкова нежна. Като допир на коприна до кожата. — Обърна се, неповторимите ѝ яркосини очи блестяха. — Аз съм нощна птица. Мисля, че и ти. И двамата сме в стихията си, когато настъпи мрак.

Беше станал заедно с нея и сега, когато тя се върна при него, уханието ѝ и виното завладяха сетивата му. И още нещо, нещо тъмно и замъгляващо разсъдъка като опиум.

Жената наведе глава и впи устни в неговите.

— Щом мракът е нашата стихия, защо да прекарваме нощните часове сами?

Всичко бе като в сън, замъглено и объркано. След миг седеше в каретата ѝ, ръцете му обхващаха пищната ѝ бяла гръд, а горещите ѝ устни жадно всмукваха неговите. Засмя се, когато той зарови ръце във фустите ѝ, разтвори крака в съблазнително очакване и замърка:

— Силни ръце. Приятно лице. Точно това ми е нужно — и ще го получа. Готов ли си да удовлетвориш всяко мое желание? — Отново с лек смях закачливо захапа ухото му. — Готов ли си, красавецо Кийън, с тези силни ръце?

— Да, да, разбира се!

Той не можеше да мисли за друго, освен за примамливата ѝ плът. Когато проникна в нея, каретата се залюля неудържимо и Лилит рязко отметна глава назад.

— Да, да, да! Толкова страстно, толкова горещо. Искам още и още! Ще те отведа далеч, отвъд всичко, което познаваш.

Дъхът му почти секна, когато наближи връхната точка и тя повдигна глава.

Очите ѝ вече не бяха сини, а искрящо червени и зловещи. Ужасът, който се прокрадна в него, го накара да се отдръпне, но ръцете ѝ внезапно го сграбчиха в желязна хватка. Краката ѝ се обвиха около кръста му и го задържаха в тялото ѝ като прикован. Докато Кийън се бореше с неподозираната ѝ сила, тя се усмихна и в мрака проблеснаха остри зъби.

— Коя си ти? — Беше забравил всички молитви; страхът бе завладял съзнанието му. — Що за създание си?

Ханшът ѝ продължи да се поклаща и Кийън се озова заклещен под нея и безпомощно тласкан към върха. Сграбчвайки го за косите, Лилит наклони главата му назад така, че вратът му остана оголен.

— Най-великолепното — каза тя. — Ще станеш като мен.

Нападна го, зъбите ѝ пронизаха плътта му. Някъде сред яростта и болката той чу собствения си вик. Паренето бе непоносимо, сякаш огън нахлу през кожата му, в кръвта, чак до костите. Едновременно с това изведнъж го обзе странно блаженство.

Свърши в среднощната вихрушка от мрак и напеви, предаден от тялото си на прага на смъртта. Все още се бореше, част от него се вкопчваше в светлината, в живота. Но болката и насладата го повлякоха по-дълбоко в бездната.

— Ти и аз, красавецо. Ти и аз. — Тя се наведе и го залюля в прегръдката си. С нокът направи малък разрез в гърдата си, откъдето потече кръв — като ужасяващите струйки, стичащи се от устните ѝ. — Пий сега. Пий от мен — и ще получиш безсмъртие.

„Не!“ Устните му не можеха да изрекат думата, която отекуваше като писък в съзнанието му. Чувстваше, че животът го напуска, и отчаяно опитваше да го задържи. Дори когато тя притегли главата му към гърдите си, продължи да се бори.

Тогава усети примамливата сладост, струяща от нея. Животът, който обещаваше. И като бебе, засмукало гърдата на майка си, вкуси

собствената си смърт.

Вампирът се събуди в пълен мрак и гробна тишина. Така бе винаги, откакто се бе превърнал в същество от този вид. След всеки залез отваряше очи и дори сърцето му не биеше, за да раздвижи тишината.

Беше сънувал този сън безброй пъти през безбройните години, но той отново го разтърси като полет в бездна. Беше видял себе си такъв, какъвто бе някога, собственото си лице... което не бе виждал наяве от онази нощ, и това го направи сърдит и раздражителен.

Не потъваше в мрачни размисли за съдбата си. Намираше го за безсмислено. Приемаше и се възползваше от всичко, което има, и бе посветил вечното си съществуване на трупане на богатство и търсене на женска компания, спокойствие и свобода. Какво друго можеше да желае един мъж?

Безмълвието на сърцето му бе нищожна цена, в сравнение с вечността. Всяко биещо сърце остаряваше и отслабваше, за да спре накрая като развален часовник.

Колко ли тела бе видял да повяхват и умират през деветстотинте години на живота си? Не можеше да ги преброи. Не можеше да зърне отражението на собственото си лице, но знаеше, че изглежда така, както в нощта на срещата си с Лилит. Костите му все още бяха здрави, кожата — стегната, без нито една бръчка, зрението му — все така остро и неотслабващо. Нямаше и никога нямаше да има бял косъм или увиснала кожа.

Понякога в мрак и уединение проследяваше с пръсти чертите на лицето си. Имаше високи изпъкнали скули; лека трапчинка на брадичката и хлътнали очи. Помнеше, че са яркосини. Формата на носа, извивката на устните бяха и винаги щяха да бъдат същите. Все пак му доставяше удоволствие да си ги припомня.

Стана гол в тъмнината, изправи стройното си мускулесто тяло и отметна назад гарвановочерните коси, които обграждаха лицето му. При раждането си бе наречен Кийън Маккийни, но оттогава бе сменил много имена. Сега отново бе Кийън... заради брат си. Хойт отказваше да го нарича по друг начин и щом войната, в която се бе съгласил да

участва, можеше да се окаже неговият край, Кийън бе решил, че е най-добре да носи рожденото си име.

Предпочиташе да оцелее. Смяташе, че смъртта е приключение само за лудите или твърде младите. Но ако бе писано да завърши съществуването си тук, на това място, поне щеше да си отиде със стил. И ако в света имаше някаква справедливост, щеше да отнесе със себе си и Лилит.

Зрението му бе остро, както и всички други сетива, и с лекота се придвижи в мрака до сандъка с пакети кръв, които бе донесъл от Ирландия. Явно боговете бяха решили да позволят пренасянето им, както и преминаването на вампир през Вратите между световите, който се намираше в техния каменен кръг.

А и кръвта бе свинска. Не бе вкусвал човешка от векове. „Личен избор“, помисли си Кийън, докато отваряше пакета и наливаше съдържанието му в чаша. Въпрос на воля, както и на маниери. Живееше сред хора, развиваше бизнес с тях, спеше с тях, когато имаше настроение. Струваше му се нередно да ги убива, за да се храни с тях.

Във всеки случай бе по-лесно да води живота, който желае, без да се излага на риск, като не търси жалки скитници за плячка всяка нощ. Храненето от жива жертва носеше тръпка и привкус, несравним с нищо друго, но все пак бе грозна работа.

Беше свикнал с по-блудкавия вкус на свинската кръв и удобството да я има подръка, вместо да излиза на лов всеки път, щом го обземе глад.

Пиеше кръв така, както хората пиеха сутрешното си кафе... по навик и от необходимост да получи ободряваща доза. Тя проясняваше ума и зареждаше тялото му с енергия.

Не си направи труда да запали огън или свещи, докато се миеше. Не можеше да каже, че е безкрайно доволен от условията на живот в Галия. Замък или не, средновековната обстановка тук бе непривична за него, както и за Глена и Блеър.

Беше преживял такава епоха веднъж и смяташе, че му е достатъчно. Предпочиташе... определено предпочиташе елементарните удобства, като вътрешна канализация, електричество и китайска храна за вкъщи.

Липсваха му колата, собственото му легло и проклетата микровълнова печка. Липсваха му оживлението, шумовете на градския

живот и всичко, което предлагаше той. Съдбата щеше да му нанесе ужасен удар, ако съществуването му приключеше тук.

Вече облечен, излезе от стаята и се отправи към конюшните и коня си.

Наоколо бе пълно с хора — слуги, стражи и царедворци, които живееха и работеха в Галския замък. Повечето го избягваха, извъръщаха глави и забързваха крачките си. Някои правеха знаци против уроки зад гърба му. Това не го безпокоеше.

Знаеха какъв е и бяха видели на какво са способни съществата от неговия вид, когато Мойра, любознателната принцеса гладиатор, бе победила един от тях на арената за турнири.

Беше добра стратегия, помисли си той сега, да помоли него, Ларкин и Блеър да издирят и да доведат двамата вампири, погубили майка ѝ, кралицата. Мойра бе разбрала колко е важно народът ѝ да ги види живи, такива, каквито са. И самата тя да се бие и да унищожи един от тях, доказвайки се като воин.

След броени седмици Мойра щеше да поведе народа си на война. Страна като Галия, където винаги бе царял мир, имаше нужда от силен водач, с голям авторитет, за да превърне земеделци и търговци, придворни дами и мързеливи съветници във воители.

Не бе сигурен дали е готова за тази отговорност. „Достатъчно смела е — помисли си той, когато излезе от замъка и продължи през двора към конюшните. — И повече от достатъчно — умна.“ Никой не можеше да отрече, че през последните два месеца бе развила забележителни бойни умения. Несъмнено бе обучавана по държавни дела и протокол и съзнанието ѝ бе будно и отворено.

Кийън предполагаше, че в мир би управлявала прекрасното си малко кралство доста добре. Но по време на война държавният глава трябваше да е и представителна фигура, и да вдъхва страхопочитание.

Ако зависеше от него, би оставил начело Ридок, вуйчо ѝ. Но тук имаше малко неща, за които искаха мнението му.

Чу я и долови аромата ѝ, преди да я види. Почти понечи да се върне обратно. Неловко бе да попадне на жената, за която дълго е размишлявал.

Твърде често мислеше за нея.

Нямаше начин да я избягва, след като бяха така силно свързани в тази война. Лесно можеше да се измъкне незабелязано. Но щеше да е

проява на страхливост. Гордостта не му позволяваше да избере лесния изход.

Държаха жребеца му в единия край на конюшната, далече от другите коне. Кийън разбираше и приемаше факта, че конярите и ковачите се страхуват да се грижат за коня на един демон. Знаеше, че сутрин или Хойт, или Ларкин реши и храни темпераментния Влад.

Сега Мойра явно бе решила да поглези животното. Беше донесла моркови и крепеше един върху рамото си, примамвайки Влад да го хапне.

— Знаеш, че го искаш — ласкаво му говореше тя. — Толкова е вкусен. Трябва само да го вземеш.

Същата мисъл бе хрумнала на Кийън за жената. Тя носеше рокля, под която се подаваше семпла ленена фуста, и той предположи, че е приключила с тренировките за деня. Бледосиньото ѝ облекло бе скромно за принцеса, със съвсем малко дантела на корсажа. На шията ѝ блестеше сребърният кръст, създаден с магия от Хойт и Глена. Косите ѝ се спускаха на лъскави кафяви талази до талията, прихванати отгоре с тънка диадема, символ на положението ѝ.

Не бе първа красавица. Той често си напомняше това, почти всеки път, когато се замислеше за нея. Беше просто хубаво момиче, стройно и дребничко, с малко лице. Но на това лице се открояваха необикновени издължени очи. Гълъбовосиви, когато е спокойна, замислена или съсредоточена. С цвят на олово, когато е развълнувана.

През дългото си съществуване бе имал възможност да избира между множество красиви жени. Векове наред беше развивал съблазнителските си умения. Тя не бе красавица, но въпреки всички усилия не можеше да я прогони от мислите си.

Знаеше, че със съвсем малко усилие може да е негова. Беше млада, невинна и любопитна, и затова — много ранима. Но той знаеше, че е далеч по-добре да прелъсти някоя от придворните дами, ако търси развлечение, компания и наслада.

Беше се наситил на невинни девойки преди дълги години, както на човешка кръв.

Очевидно конят му нямаше толкова силна воля. Само след няколко мига Влад наведе глава, грабна моркова от рамото на Мойра и захрупа.

Тя се засмя и почеса жребеца зад ушите.

— Ето, видя ли, не е толкова трудно. Значи с теб вече сме приятели. Зная, че понякога си самотен. Като всички нас, нали?

Тъкмо повдигаше друг морков, когато Кийън излезе от сенките.

— Ще го превърнеш в глезльо, какъв боен кон ще излезе от него, когато дойде Самен?

Тялото ѝ подскочи, после застина. Но когато се обърна към него, лицето ѝ бе спокойно.

— Нали нямаш нищо против? Толкова обича да получава по някое лакомство от време на време.

— Като всички нас — промърмори той.

Съвсем лека руменина по скулите ѝ издаде смущението ѝ, че е била подслушана.

— Днешните тренировки минаха добре. Идват хора от цяла Галия. Толкова много искат да се бият, че решихме да изградим още една тренировъчна площадка в земите на вуйчо ми. Тинин и Найл ще работят там.

— Къде ще настаните новодошлите?

— Да, това донякъде е проблем. Ще приютим тук колкото можем, както и при вуйчо ми. Други ще отседнат в странноприемницата, а и много семейства, живеещи наблизко, вече приемат роднини и приятели в домовете си. Никой няма да бъде отпратен. Ще намерим начин.

Пръстите ѝ заиграха с кръста, докато говореше. Не от страх, помисли си Кийън, а по навик, както правеше винаги, когато бе нервна.

— Трябва да се мисли и за прехраната. Мнозина са изоставили нивите и добитъка си, за да дойдат тук. Но ще се справим. Ял ли си? — Изчерви се пак веднага щом изрече думите. — Исках само да кажа, че ще има вечеря в приемната, ако...

— Зная какво имаше предвид. Не. Реших първо да се погрижа за коня си, но той изглежда добре сресан и нахранен. — Сякаш в потвърждение на думите му, Влад потърка глава в рамото на Мойра. — И разглезен — добави Кийън.

Тя събра вежди, както бе забелязал, че прави винаги, когато е сърдита или замислена.

— Давам му само моркови, а те са полезни за него.

— Като заговорихме за храна, след седмица ще имам нужда от нова кръв. Погрижете се при следващото клане на прасета кръвта им

да не изтече напразно.

— Разбира се.

— Много си хладнокръвна.

На лицето ѝ за миг се появи леко раздразнение.

— Вземаш от животното това, което ти е нужно. Не бих се погнусила при вида на резен бекон, нали? — Тя пхна последния морков в ръката на Кийън и тръгна към изхода. Изведнъж се спря. — Не зная защо е нужно толкова малко, за да ме вбесиш. Нарочно ли го правиш или неволно? Не — протегна ръка напред, — не искам да узная отговора. Но бих искала да поговоря с теб по друг въпрос.

Невъзможно е да я избягвам, напомни си той.

— Имам минута-две на разположение.

Мойра огледа конюшната. На такова място не само конете имаха уши.

— Нека се поразходим. Предпочитам да го обсъдим насаме.

Кийън сви рамене и след като даде последния морков на Влад, тръгна заедно с нея към вратата.

— Държавни тайни ли, Ваше Височество?

— Защо винаги ми се подиграваш?

— Всъщност нямах такова намерение. Тази вечер си доста нервна.

— Може би. — Тя побутна назад косите, разпилели се върху рамото ѝ. — На прага на война, с която може да настъпи край на света, затрупана с грижи за прехраната и въоръжението на армията, имам право да съм нервна.

— Възлагай работа на други хора.

— Правя го. Не върша всичко сама. Все пак е нужно време и мислене, за да реша на кого е най-добре да поверя някоя задача, да обясня как трябва да бъде изпълнена. Но не за това исках да разговарям с теб.

— Поседни.

— Какво?

— Поседни. — Кийън хвана ръката ѝ, даде си вид, че не забелязва как мускулите ѝ се стегнаха, и я притегли към една пейка. — Седни и дай малко почивка поне на краката си, ако не можеш да изключиш този вечно буден ум. За пет минути.

— Не мога да си спомня кога за последен път съм прекарала час в уединение с книга. Всъщност спомням си. В Ирландия, в твоята къща. Липсват ми книгите и тишината.

— Трябва да отделяш по час за това от време на време. Иначе бързо ще стигнеш до изтощение и няма да си полезна нито на себе си, нито на когото и да било.

— Нямам миг покой. — Мойра сведе поглед към отпуснатите в скута си ръце и въздъхна. — Отново се увлякох. Както казва Блеър, мамка му!

Изненада се, когато чу смеха му, извърна глава към него и му се усмихна.

— Сигурен съм, че Галия никога не е имала кралица като теб.

Усмивката ѝ бързо изчезна.

— Прав си. Скоро ще узнаем дали ще има. Утре prizори ще измина пътя до камъка.

— Разбирам.

— Ако изтръгна меча, както майка ми навремето, и както нейният баща и всичките ми предци, ще бъда кралица. — Погледна над храсталаците към портала. — Галия няма да има друг избор, нито пък аз.

— Нима желаш друго?

— Не зная какво желала, нямам никакви очаквания... освен този момент да мине. После ще направя каквото мога, каквото е нужно. Исках да ти кажа... — Отмести очи от онова, което виждаше в съзнанието си, и отново срещна погледа му. — Надявах се да намеря начин церемонията да се състои през нощта.

„Нежни очи — помисли си той, — и толкова сериозни.“

— Твърде опасно е да има събирания след залез-слънце отвъд стените на замъка.

— Зная. Всеки, който желае, може да присъства на ритуала. Зная, че ти не можеш. Съжалявам. Струва ми се нередно един от шестимата да отсъства, а Кръгът ни да не е цял в такъв момент. — Ръката ѝ отново посегна към кръста. — Галия не е твоята страна, зная, но моментът е важен — заради всичко, което предстои. Повече, отколкото съм подозирала преди. Повече, отколкото бих могла да зная. — Колебливо си пое дъх. — Те са убили баща ми.

— Какво говориш?

— Трябва да се поразтъпча отново. Не ме свърта на едно място. — Бързо стана и разтри ръцете си, за да ги стопли от внезапния хлад във въздуха, в кръвта си. Навлязоха от двора в една от градините. — Не съм казала на никого... не възнамерявах да казвам и на теб. Какъв смисъл има? Нямам доказателства, просто зная.

— Какво знаеш?

Мойра осъзна, че е по-лесно да разговаря с него и да му се довери, отколкото бе предполагала, защото той държеше на логиката и яснотата, колкото и тя.

— Единият от двамата убийци на майка ми, които доведохте. Онзи, с когото се бих. — Протегна ръка и Кийън забеляза усилията ѝ да възвърне самообладанието си. — Преди да го убия, каза нещо за баща ми и смъртта му.

— Най-вероятно е било опит да те извади от кожата ти, да те разсее.

— Постигна тази цел, но имаше нещо повече. Дълбоко в себе си го зная. — Мойра го погледна и притисна ръка към сърцето си. — Стигнах до това прозрение, докато гледах създаването, което унищожих. Убили са не само майка ми, а и баща ми. Мисля, че Лилит отново е изпратила точно тях, защото първия път са успели. Тогава бях дете.

Продължи да крачи напред, приведена под тежестта на мислите си. Диадемата ѝ блестеше на светлината на факлите.

— Всички помислиха, че са станали жертви на освирепяла мечка — той и по-малкият брат на майка ми. Бяха на лов в планината. Вуйчо Ридок не отиде с тях, защото леля ми очакваше дете съвсем скоро. Аз... — Отново замълча, когато наблизко се чуха стъпки, и продължи едва след като заглъхнаха. — Хората, които го намерили и го донесоха у дома, помислили, че е убит от диви зверове. Не са били далеч от истината. — Тонът ѝ стана смразяващ. — Но зверове, ходещи на два крака. Тя ги е изпратила да го убият, за да няма друг наследник, освен мен. — Обърна се към него и червените отблясъци на огъня пробягаха по бледото ѝ лице. — Може би по онова време е знаела само, че владетелят на Галия ще бъде един от Кръга. Или е било по-лесно да убие него, отколкото мен, защото бях почти бебе и никога не оставах без надзор. Решила е, че ще има предостатъчно време да изпрати убийците отново тук. Но вместо мен, те погубиха майка ми.

— И двамата убийци вече са мъртви.

— Нима това е утеха? — попита тя, но оцени опита му да ѝ я предложи. — Не зная какво да чувствам. Но зная, че тя отне родителите ми. Погуби ги, за да спре нещо, което не може да се спре. На Самен ще се срещнем с нея на бойното поле, защото така е писано. Като кралица или не, ще се бия. Убила ги е напразно.

— Ти не си можела да сториш нищо, за да ги спасиш.

„Да, отново утеха“, помисли си тя. Странно защо, но това суховато съждение ѝ я донесе.

— Моля се да е вярно. Но зная, че заради онова, което е било сторено или не, утрешното събитие е много повече от традиция и ритуал. Онзи, който изтръгне меча ще поведе народа в тази война и ще го размаха в памет на покойните ми родители. Тя не успя да го спре. И не ще успее. — Мойра направи крачка назад и вдигна ръка. — Виждаш ли знамената? Виждаш ли дракона и Кладдоу^[1]? Символите на Галия от създаването ѝ. Преди войната да започне, ще поискам да бъде добавен още един.

Кийън се замисли какво би избрала — меч, кол, стрела... Най-сетне се досети. Не оръжие, инструмент за воюване и причиняване на смърт, а символ на надежда и силен дух.

— Слънце, което да огрява света със светлината си.

Изненада, последвана от внезапна радост, озари лицето ѝ.

— Да. Разбираш начина ми на мислене и тази потребност. Златно слънце върху бял флаг, което да символизира светлината, идните дни, за които ще се борим. Това слънце, сиянието и славата му ще станат третият символ на Галия. И проклятие за нея. Проклятие заради злото, което е причинила тук. — Поруменяла, Мойра дълбоко си пое дъх. — Добър слушател си... а аз говоря твърде много. Трябва да дойдеш в приемната. Сигурно другите вече са се събрали за вечеря.

Той докосна рамото ѝ, за да я спре.

— По-рано не вярвах, че си подходяща за кралица по време на война. Сега мисля, че е било един от редките случаи, в които съм грешил.

— Ако мечът е мой — каза Мойра, — ще ти докажа това.

Докато влизаха, Кийън осъзна, че за първи път от познанството си водят толкова дълъг разговор насаме.

— Трябва да кажеш и на другите за баща си. Щом всички сме част от един Кръг, не бива да има тайни, които да отслабват силата му.

— Прав си. Да, напълно си прав.

Тя продължи напред с гордо вдигната глава и с ясен поглед.

[1] Келтски символ на любовта, приятелството и лоялността. —
Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Мойра не спа нито миг. Как можеше да спи в нощта, която сякаш бе последната от живота ѝ? Ако бе писано на сутринта да извади меча от каменната му ножница, щеше да стане кралица на Галия. Да управлява и да изпълнява кралски задължения, за които я обучаваха още от раждането ѝ. Но като кралица ѝ предстоеше и да поведе народа си на война. А ако не бе избрана от боговете, по своя воля щеше да следва друг владетел в битките.

Дали няколко седмици тренировки бяха достатъчни да подготвят човек за такава роля, за толкова тежка отговорност? Затова тази нощ бе последната, в която можеше да е жената и дори кралицата, която се надяваше да стане.

Каквото и да ѝ донесеше зората, знаеше, че вече нищо няма да е същото.

Преди смъртта на майка си вярваше, че това съдбовно утро е далеч. Очакваше, че ще живее още дълги години с нея и ще се радва на нейната опора и съвети. Че ще прекара дълги години в спокойствие и учение, та когато настъпи часът да поеме короната, да бъде не само готова, а и достойна за това.

Част от нея си въобразяваше, че майка ѝ ще управлява още десетилетия, а самата тя ще се омъжи и в далечно бъдеще едно от децата ѝ ще се възкачи на престола вместо нея.

Всичко това се промени в нощта, когато убиха майка ѝ. Не, мислено се поправи Мойра, по-рано — с убийството на баща ѝ.

Може би бе просто разгръщане на книгата, в която бе написана съдбата ѝ.

Сега можеше само да копнее за мъдростта на майка си и да се вглежда дълбоко в себе си, търсейки смелост да носи и короната, и меча.

Стоеше до една от бойниците на замъка, огряна от тънкия лунен сърп. При следващото пълнолуние щеше да е далеч оттук, върху студената земя на бойното поле.

Качила се бе толкова високо, защото отгук се виждаха факлите, осветяващи арената за турнири. Можеше да наблюдава и нощната тренировка. Кийън използваше часовете на мрак, за да учи мъжете и жените как да се бият със същества, притежаващи по-голяма сила и бързина от хората. Знаеше, че няма да им даде миг почивка, докато не ги доведе до пълно изтощение. Също както обучаваше нея и другите от Кръга нощ след нощ през седмиците, прекарани в Ирландия.

Не всички му имаха доверие, тя отлично разбираше това. Някои трепереха от страх пред него, но може би бе за добро. Мойра осъзнаваше, че целта му не е да спечели приятели, а да създаде воители.

Трябваше да признае голямата му заслуга за нейното превръщане в боец.

Мислеше, че е наясно защо се бие на тяхна страна... или поне донякъде разбираше защо е готов да рискува толкова много за човечеството. Една от причините бе гордост, от която притежаваше в изобилие. Никога нямаше да преклони глава пред Лилит. Друга причина, дори и да не го признаваше, бе лоялност към брат му. А останалото — въпрос на смелост и противоречиви емоции.

Знаеше, че е способен да изпитва чувства. Не можеше да си представи как те се бореха и бушуваха в него след хиляда години съществуване. Самата тя бе разкъсвана от толкова противоречиви усещания само след два месеца кръвопролития и смърт, че почти не можеше да се познае.

Какво ли означаваше това за него — след всичко видяно и сторено, спечелено и загубено? Знаеше повече от всеки от тях за света, за неговите наслади, страдания и възможности. Не, не успяваше да проумее какво означава някой да познава живота като него и все пак да рискува собственото си съществуване.

Фактът, че е готов да се жертва и дори сега посвещава времето си на обучаване на воители, бе достоен за уважението ѝ. Въпреки всички мистерии и въпроси без отговор около него, Кийън притежаваше неповторимо обаяние.

Не можеше да бъде сигурна какво мисли за нея. Дори когато я целуна... в онзи единствен горещ и отчаян миг... не знаеше със сигурност. А тя бе човек, който винаги се стремеше да достигне до същността на нещата.

Чу стъпки, обърна се и съзря Ларкин да върви към нея.

— Трябваше да си в леглото — каза той.

— Щях само да се взирам в тавана. Тук гледката е по-примамлива. — Посегна към ръката на своя братовчед и приятел и веднага получи утеха. — А ти защо не си в своето?

— Видях те. С Блеър отидохме при Кийън за малко. — Също като нея огледа арената долу. — Забелязах, че стоиш тук сама.

— Тази нощ не съм приятна компания дори за себе си. Искане ми се всичко вече да е в миналото и да се съсредоточа върху бъдещето. Дойдох да поразмишлявам. — Допря глава до рамото му. — Времето сякаш тече по-бързо.

— Хайде да слезем в семейната приемна. Ще ти позволя да ме победиш на шах.

— Ще ми позволиш? О, чуй се само! — Мойра вдигна поглед към него. Очите му бяха златистокафеникави, издължени като нейните. Усмивката не успя да прикрие тревогата му. — Сигурно ме оставяше да те побежда и при всяка от стотиците партии, които сме изиграли през годините.

— Смятах, че е добре за самоувереността ти.

Тя се засмя и закачливо го смушка.

— Едно от нещата, в които съм напълно уверена е, че мога да те побежда на шах поне девет от десет пъти.

— Тогава нека проверим.

— Няма. — Принцесата го целуна и отметна златистите коси от лицето му. — Върви в леглото при своята избраница, вместо да прекарваш тези часове тук и да ме разсейваш от мрачните ми мисли. Хайде да слезем долу. Може би гледката на тавана на стаята ми ще ме отегчи достатъчно, за да заспя.

— Трябва само да почукаш на вратата, ако се нуждаеш от компания.

— Добре.

Знаеше, че ще прекара останалата част от нощта насаме с мислите си.

Но не заспа.

Според традицията на зазоряване трябваше да бъде облечена и нагиздена от своите придворни дами. Въпреки настояванията им,

отказа да сложи червена рокля. Добре знаеше, че този цвят не ѝ подхожда, въпреки че е символ на кралска власт. Вместо нея, избра тоалет с цветовете на гората — тъмнозелена блуза върху побледозелена пола.

Съгласи се да носи накити — все пак бяха принадлежали на майка ѝ. Затова позволи да окачат на шията ѝ огърлица от тежък жълт кварц. Но за нищо на света нямаше да свали сребърния кръст.

Косите ѝ щяха да са разпуснати и докато Дарвел неуморно ги решеше, остави жените да чуруликат около нея.

— Няма ли да хапнете поне малко, Ваше Височество?

Кийра, една от камериерките ѝ, за пореден път ѝ подаде поднос с меденки.

— После — отвърна принцесата. — Когато се почувствам по-спокойна. — Изправи се и изпита дълбоко облекчение, когато в стаята влезе Глена. — Изглеждаш чудесно!

Мойра протегна ръце към нея. Сама избра рокля за нея и Блеър и сега се убеди, че изборът ѝ е добър. Освен това вещицата изглеждаше поразително, каквото и да облечеше.

Все пак тъмносиньото кадифе подчертаваше светлата ѝ кожа и огненочервените ѝ коси.

— Чувствам се като принцеса — сподели Глена. — Много ти благодаря. А ти, Мойра, имаш вид на истинска кралица.

— Така ли? — Обърна се с лице към огледалото, но видя само едно обикновено момиче. Усмихна се, когато и Блеър влезе. Избра червеникавокафяв тоалет за Блеър, с пола в златист цвят. — Никога не съм те виждала с рокля.

— Страхотна е! — Убийцата на вампири огледа приятелките си, а после и себе си. — Сякаш сме героини от приказка. — Прокара пръсти през късите си тъмни коси, за да ги приглади.

— Значи нямате нищо против? Традицията изисква по-официално облекло.

— Харесва ми да съм женствена. Да съм с елегантен тоалет, макар и не по модата от моята ера. — Блеър забеляза меденките и си взе една. — Нервна ли си?

— Меко казано. Искам да остана насаме с лейди Глена и лейди Блеър — каза принцесата на камериерките си. Когато те се оттеглиха,

Мойра се отпусна на кресло до камината. — Суетят се около мен вече цял час. Уморително е.

— Изглеждаш изтощена. — Блеър седна на страничната облегалка. — Не си спала.

— Умът ми е неспокоен.

— Не си изпила еликсира, който ти дадох. — Глена въздъхна. — Трябваше да си починеш, Мойра.

— Искан да помисля. Обичаят не е такъв, но искам вие, Хойт и Ларкин да вървите заедно с мен до камъка.

— Нали такъв е планът? — попита преследвачката на демони с пълна уста.

— Да сте част от процесията — да. Но по традиция трябваше аз да вървя най-отпред, сама. Винаги е било така. А зад мен да е само семейството ми. Вуйчо ми, леля ми, Ларкин и другите братовчеди. След тях, според сана и положението си — и другите. Искан вие да бъдете сред близките ми, защото и вие сте мое семейство. Правя това заради себе си, но и заради народа на Галия. Всички трябва да ви видят. Кийън няма да участва, а така ми се иска да можеше.

— Церемонията не може да се състои през нощта, Мойра. — Блеър докосна рамото ѝ. — Рискът е твърде голям.

— Знам, но въпреки че целият Кръг няма да е до камъка, той ще присъства в мислите ми. — Принцесата стана и отиде до прозореца. — Зазорява се — промълви тя. — Скоро ще настъпи денят. — Обърна се, докато последните звезди угасваха. — Готова съм за всичко, което ще ми донесе.

Семейството ѝ и жените вече се бяха събрали долу. Пое мантията от Дарвел и сама закопча брошката с форма на дракон.

Вдигна поглед и съзря Кийън. Предположи, че се е спрял за малко на път за покоите си, но забеляза, че носи наметалото, заредено от Глена и Хойт с магическа сила да го предпазва от убийствените слънчеви лъчи.

Отдели се за миг на крачка от вуйчо си и застана до Кийън.

— Решил си да дойдеш? — попита го тихо.

— Рядко имам възможността да изляза на сутрешна разходка.

Колкото и шеговито да звучаха думите му, Мойра долови скрития им смисъл.

— Благодаря ти, че избра това утро за нея.

— Вече се съмна — каза Ридок. — Хората чакат.

Тя само кимна и повдигна качулката си според обичая, преди да излезе на утринната светлина.

Въздухът бе хладен и влажен и съвсем лек бриз разсейваше утринната мараня. През завесата от пари Мойра прекоси двора до портите сама, а свитата ѝ вървеше на крачка зад нея. В приглушената тишина чу утринни птичи песни и едва доловим шепот.

Спомни си за майка си, която бе изминала този път в една студена, мъглива утрин. И за всички други, преминали преди нея през портите на замъка, отвъд черния път и по зелената трева, покрита с толкова гъста роса, че пристъпването по нея приличаше на газене в река. Знаеше колко хора я следват — търговци и занаятчии, музиканти и бардове, майки и дъщери, бойци и синове!

Небето на изток бе набраздено с розови жилки, а по земята пълзеше сребриста мъгла.

Долови уханието на реката и земята, когато запристъпва нагоре по лекото възвишение с влажни от росата поли.

Камъкът се намираше на приказно красив хълм, където малка горичка предлагаше приятна сянка. Прецип и мъх, бледожълто и успокояващо зелено, покриваха скалите край свещения кладенец.

През пролетта тук грееха весели оранжеви лилии, танцуваха кандилки, а по-късно се появяваха нежни стръкчета напръстник. И това се повтаряше всяка година, откакто свят светува.

Но сега цветята спяха, а листата на дърветата бяха обагрени с първите оттенъци, предвещаващи тяхната смърт.

Самият камък бе широк и бял, подобен на дървен олтар.

Слънчевите лъчи пробиваха листата и мъглите, пробягваха по белия камък и сребърната дръжка на забития в него меч.

Чувстваше ръцете си студени. Леденостудени.

Знаеше историята, откакто се помнеше. Как боговете изковали меча от светкавиците, морето, земята и вятъра. Как Мorigан донесла него и каменния олтар на това място. И как го забила до дръжката и изсякла надписа в камъка с огнения си пръст:

„Поставен в каменна ножница от ръката на боговете,
чакащ да бъде освободен от ръката на смъртен — и тази

ръка с този меч да управлява Галия.“

Мойра се спря до камъните и още веднъж прочете думите. Ако волята на боговете е такава, тази ръка щеше да е нейната.

Мантията ѝ се влачеше по влажната трева, докато вървеше през слънце и мъгла към върха на приказния хълм, за да заеме мястото си зад камъка.

За пръв път се огледа и видя как стотици хора — нейният народ — с погледи, приковани в нея, се стичаха през ливадите към кафявата ивица на пътя. Ако бе писано тя да извади меча, щеше да носи отговорност за всеки от тях. Студените ѝ ръце се опитваха да затреперят.

Вдъхна си кураж, огледа лицата наоколо и изчака тримата свещеници да заемат местата си зад нея.

Някои от хората все още изкачваха последното възвишение и бързаха да не пропуснат мига. Искаше гласът ѝ да звучи спокойно и затова изчака още малко и срещна погледите на най-любимите си.

— Милейди — прошепна един от свещениците.

— Да. Само момент.

Бавно разкопча брошката и подаде мантията на придворните дами. Вдигна ръце и вятърът развя широките ѝ ръкави назад, но не усети хлад. Почувства топлина.

— Готова съм да служа на Галия! — извика Мойра. — Аз съм дете на боговете. Дойдох на това място, за да се преклоня пред тяхната воля и тази на народа си. С кръвта, сърцето и духа си.

Направи последната крачка към камъка.

Всичко притихна. Сякаш дори вятърът затаи дъх. Тя протегна ръка и обхвана с пръсти сребърната дръжка.

„О, да — помисли си, когато усети топлината ѝ и чу странен звън в съзнанието си. — Да, разбира се. Мой е и винаги е бил.“

Стоманата зашепна, докато се плъзгаше по камъка, и принцесата вдигна освободения меч към небето.

Знаеше, че хората тържествуват, а някои от тях дори са се просълзили. Знаеше, че всички до един са коленичили. Но очите ѝ се взираха в острието и светкавиците, които се спускаха към него от небето.

Почувства как светлината им нахлу в нея, усети прилива на топлина, кръв и сила. Последва миг парене в ръката, близо до рамото, и сякаш издълбан от боговете, там се появи символът Кладдоу, белегът, носен от всеки владетел на Галия. Разтърсена, развълнувана и смирена, погледна надолу към народа си. И очите ѝ срещнаха погледа на Кийън.

Сякаш всичко друго изчезна в този миг и остана само неговото лице в сянката на качулката и очите му, толкова яркосини.

Как бе възможно в този съдбоносен миг да вижда единствено него? Как бе възможно, когато се вгледа в тези очи, да има чувството, че надниква още по-дълбоко в своята съдба?

— Готова съм да служа на Галия — каза тя, неспособна да откъсне поглед от него. — Аз съм дете на боговете. Този меч и всичко, което закриля той, е мое. Аз съм Мойра, кралица воин на Галия. Станете и знайте, че ви обичам.

Остана така, с меча, насочен към небето, докато един от свещениците сложи короната на главата ѝ.

Магията — черна или бяла — не му бе чужда, но Кийън никога не бе виждал нещо по-въздействащо. Лицето на Мойра — толкова бледо, когато свали мантията — разцъфна при изваждането на меча. Очите ѝ — сериозни и напрегнати — заблестяха като острието.

И когато срещнаха неговите, го пронизаха с поглед, остър като този меч.

Стоеше там, стройна и нежна, и същевременно силна като амазонка. Внезапно бе добила царствена осанка, бе станала страховита и прелестна.

Чувствата, които се пробудиха дълбоко в душата му, нямаха място тук.

Отдръпна се назад и понечи да си тръгне, но Хойт сложи ръка на рамото му.

— Трябва да изчакаш кралицата.

Кийън повдигна вежди.

— Забрави ли, че не се кланям на никоя кралица? Освен това вече твърде дълго се крия под наметалото.

Пое с бързи крачки. Искаше час по-скоро да избяга от светлината, от мириса на човешка плът. И от силата на онези сиви очи. Нуждаеше се от мрак и тишина.

Измина най-много една левга, когато Ларкин го настигна тичешком.

— Мойра ме помоли да проверя дали имаш нужда помощ, за да се прибереш.

— Добре съм, но все пак благодаря.

— Изумително, нали? Мойра... сияеше като слънцето. Винаги съм знаел, че тя е избраницата, но беше различно да го видя с очите си. Стана кралица още щом докосна меч. Беше очевидно.

— Ако иска да остане такава и да има над кого да властва, добре е да се научи да използва този меч.

— Ще го направи. Стига, Кийън, никой не бива да е сърдит и мрачен в такъв ден. Имаме право на няколко часа радост и веселие. И на пиршество. — Усмихнат, както винаги, Ларкин го смушка с лакът. — Може братовчедка ми да е кралица, но ви обещавам, че днес всички ще се нахраним царски.

— Да, на война се тръгва с пълен стомах.

— Така ли?

— Някой го беше казал. Приятно празнуване и пируване! Но добре е утре всички — кралици, крале и селяни — да продължат да се готвят за битка.

— Напоследък само това правим. Не, не се оплаквам — добави Ларкин, преди вампирът да проговори. — Бедата е там, че ми омръзна само да се подготвям. Нямам търпение да стигнем до същинската част.

— Не се ли би достатъчно през последните дни?

— Трябва да им го върна за онова, което сториха на Блеър. Все още я болят ребрата и се уморява по-бързо отколкото си признава. — Лицето му стана сурово и мрачно при спомена за случилото се. — Бързо се възстановява, но няма да забравя как я нараниха.

— Опасно е да влизаш в битка, изпълнен с жажда за мъст.

— О, глупости! Всеки от нас има лични сметки за уреждане, иначе какъв е смисълът? И не ми казвай, че не таиш в сърцето и в ума си желание да отмъстиш на онази кучка заради Кинг.

Кийън замълча, не можеше да го отрече.

— Да не би да си изпратен да ме придружиш до замъка, Ларкин?

— Случайно — да. Дори се наложи да обещаая, че ще се хвърля пред теб, за да те защитя с тялото си от слънчевата светлина, ако силата на наметалото отслабне.

— Страхотно! И двамата ще изгорим като факли — каза вампирът с шеговит тон, но трябваше да признае, че се почувства по-спокоен, когато влезе в сянката, хвърляна от Галския замък.

— Бях помолен и да те поканя в семейната приемна, ако не си твърде уморен, за скромна закуска в тесен кръг. Мойра ще ти е благодарна, ако ѝ отделиш само още няколко минути.

Искаше ѝ се да остане сама за малко, но бе заобиколена от хора. Измина пътя обратно до замъка като в сън, сред смесица от движения и гласове, забулени в мъгла. Усещаше тежестта на меч в ръката си и на короната — на главата си, докато вървеше между близките и приятелите си. Радостни възгласи огласяха хълмовете и ливадите във възхвала на новата кралица на Галия.

— Трябва да се покажеш пред всички — каза вуйчо ѝ — от кралската тераса. Очакват да те видят.

— Да. Но не сама. Знаем, че такава е традицията — продължи тя, преди вуйчо ѝ да възрази. — Но сега времената са различни. Моят Кръг ще застане до мен. — Погледна Глена, Хойт и Блеър. — Хората ще приветстват не само кралицата, а всички избрани предводители в тази война.

— Твоя воля — съгласи се Ридок и леко се поклони. — Но в такъв ден Галия трябва да остане свободна от сянката на войната.

— Докато мине Самен, тази сянка винаги ще тегне над нашата страна. Всеки галски поданик е нужно да знае, че дотогава ще управлявам с меч в ръка. И че съм част от Кръг на шестима избраници на боговете. — Сложи ръка върху неговата, докато минаваха през портите. — Ще направим пир и тържество. Оценявам съвета ти, както винаги, и ще се явя пред народа си, за да произнесе реч. Но боговете са ме избрали както за кралица, така и за воин. Така да бъде! Ще се отдам на Галия — до последния си дъх. Няма да те посрамя.

Той отмести ръката ѝ от рамото си и я доближи до устните си.

— Милото ми момиче. Винаги си ме карала да изпитвам само гордост. От сега нататък ще слушам волята на своята кралица.

Слугите се бяха събрали и коленичиха, когато кралската свита влезе в замъка. Познаваше ги поименно. Някои от тях бяха служили при майка ѝ още преди тя да се роди.

Но този път не бе същото. Вече не бе дъщерята, а самата господарка на замъка. И на всички тях.

— Станете — каза Мойра. — Благодарна съм за вашата лоялност и вярна служба. Бъдете сигурни, че и вие можете да разчитате на мен, докато съм кралица.

По-късно, реши тя, докато се качваше по стълбите, щеше да поговори лично с всеки. Това бе важно, но сега я чакаха други задължения.

В семейната приемна гореше буен огън. Свежи цветя, откъснати от градината и парниците изпълваха множество вази и купи. На масата бяха сложени най-изящните сребърни прибори и кристални съдове, а искрящо вино очакваше най-близките ѝ хора да вдигнат тост за новата кралица.

Пое си дъх, после още веднъж, докато се опитваше да намери най-подходящите думи за онези, които обичаше най-много на света.

Глена просто обви ръце около нея.

— Представи се великолепно. — Целуна Мойра по двете бузи. — Неотразимо.

Напрежението, сковало раменете на кралицата, отслабна.

— Така се и чувствам, но знаеш ли какво е...

— Мога само да си представя.

— Добре се справи. — Блеър я прегърна за миг. — Щом аз мисля така, какво повече?

Като воин на воин, Мойра ѝ подаде меч.

— Идеален е — тихо каза убийцата на вампири. — Не е твърде тежък за теб. Очаквах да е украсен със скъпоценни камъни или нещо подобно. Добре. Това е истинско оръжие за битки, а не само символ.

— Сякаш дръжката е изработена за моята ръка. Веднага щом го докоснах, го почувствах... свой.

— Наистина е така. — Блеър ѝ го върна. — Твой е.

За миг кралицата остави меч на масата, за да приеме прегръдката на Хойт.

— Силата в теб е топла и стабилна — прошепна ѝ той на ухото. — Галия има късмет с новата си владетелка.

— Благодаря.

После избухна в смях, а Ларкин я вдигна във въздуха и я завъртя три пъти, докато ѝ се зави свят.

- Погледнете я! Ваше Величество.
- Подиграваш се с достойнството ми.
- Винаги. Но никога с личността ти, а стор.

Когато братовчед ѝ я остави да стъпи на земята тя се обърна към Кийън:

- Благодаря, че дойде. Това означава много за мен.
- Нито я прегърна, нито я докосна, а само наклони глава.
- Моментът не беше за изпускане.

— По-важно за мен е твоето присъствие. И на всички вас — добави и понечи да се обърне, когато малката ѝ племенница задърпа полите ѝ. — Едийн. — Повдигна детето и прие влажната целувка. — Много си хубава днес.

— Хубава — повтори Едийн и посегна да докосне украсената със скъпоценни камъни корона. После с усмивка, едновременно срамежлива и дяволита, погледна Кийън. — Хубава — отново изрече тя.

- Умно момиче — отбеляза той.

Видя детето да свежда поглед към медальона му и с нехаен жест го повдигна към него, за да го докосне.

Когато Едийн протегна ръчичка, майка ѝ почти прелетя през стаята.

- Едийн, не!

Шинан издърпа момиченцето от Мойра и я притисна към корема си, натежал от трета бременност.

Настъпи неловко мълчание и кралицата не можа да стори друго, освен да въздъхне и да изрече името на братовчедка си.

— Никога не съм харесвал децата — хладно каза вампирът. — Извинете ме.

— Кийън. — Мойра хвърли смразяващ поглед към Шинан и забърза след него. — Моля те, спри за момент.

- Преживях достатъчно за една сутрин. Искам да си легна.

— Извинявам се. — Хвана ръката му и я задържа здраво, докато той спря и се обърна. Очите му бяха студени като сини късчета лед. — Братовчедка ми Шинан е простодушна жена. Ще поговоря с нея.

- Не си прави труда.

— Сър. — Бледа като восък, жената дойде при тях. — Най-искрено моля за прошка. Обидих и вас, и своята кралица, и

почитаемите ѝ гости. Простете глупостта на една майка.

„Съжالياва за обидата — помисли си той, — но не и за постъпката.“ Сега детето стоеше в далечния край на стаята, в ръцете на баща си.

— Приемам извиненията ви. — Отпрати я, без дори да я погледне. — А вие пуснете ръката ми, Ваше Величество.

— Ще ми направиш ли услуга... — започна Мойра.

— Вече станаха твърде много.

— Задължена съм ти — спокойно отвърна тя. — Ще застана отвън, на терасата. Народът трябва да види кралицата си, а според мен — и всички от нейния Кръг. Ще ти бъда благодарна, ако ми отделиш още време.

— Под безмилостното слънце?

Кралицата успя да се усмихне и изпита облекчение, когато долови негодуванието в гласа му. Щеше да изпълни молбата ѝ.

— Само няколко минути. После можеш да се усамотиш и да се порадваш на мисълта, че ти завиждам за това.

— Тогава бъди кратка. Копнея за малко блажено уединение.

Мойра съзнателно разпореди от едната ѝ страна да стои Ларкин — обичана и уважавана личност, а от другата Кийън — чужденецът, от когото някои се страхуваха.

Надяваше се така да покаже на поданиците си, че ги смята за равни и има доверие и на двамата.

Тълпата ликуваше и викаше името ѝ, а когато тя повдигна меча, възгласите станаха оглушителни. След това подаде меча на Блеър, за да го подържи, докато тя говори. Народът трябваше да види, че годеницата на Ларкин е достойна за тази чест.

— Народе на Галия! — извика, но шумотевицата продължи. Затихна едва когато кралицата пристъпи към каменния парапет и вдигна ръце. — Жители на Галия, идвам при вас като владетелка, като ваша сънародничка и закрилница. Заставам пред вас, както майка ми и както всички, властвали над страната от създаването ѝ. И като част от Кръг на избраници на боговете, които не само ще управляват Галия, а ще бъдат нейни воители. — Разпери ръце и прегърна петимата, стоящи до нея. — С тези избраници образуваме Кръга. На тях вярвам и

разчитам най-много. Като ваша сънародничка ви моля, а като ваша кралица ви заповядвам да се отнасяте към тях с лоялност, доверие и уважение, както към мен. — Трябваше да прави дълги паузи през няколко минути, докато виковете отново заглъхнат. — Днес над Галия грее слънце. Но няма винаги да е така. Задава се зло, жадуващо за мрак, ала ние ще се изправим срещу него. Ще го победим. Днес празнуваме, пируваме и отправяме благодарност. Но дойде ли утрото, ще продължим с подготовката за война. Всеки галски поданик, който може да носи оръжие, ще ни последва в похода към Долината на мълчанието. Ще залеем земята със силата и волята си и ще удавим нашите врагове в светлина. — Протегна ръка към оръжието и отново го вдигна. — Този меч няма да виси на стената, както е било винаги от първите дни до днес. Ще гори и ще пее в ръката ми, докато се бия за вас, за Галия и за цялото човечество.

Прозвучаха стотици възгласи на одобрение.

А после — писъци, когато във въздуха изсвистя стрела.

Преди Мойра да успее да реагира, Кийън я дръпна надолу. През виковете и хаоса го чу да изругава с тих глас. И усети топлината на кръвта му върху ръката си.

— О, господи, прострелян си!

— Не ме улучи в сърцето — процеди той през зъби. На лицето му се изписа болка, когато се отдръпна от нея и седна.

Посегна да извади стрелата от гърдите си, но Глена приклепна срещу него и бутна ръката му.

— Дай да видя.

— Не ме улучи в сърцето — повтори вампирът и отново сграбчи стрелата. Рязко я дръпна. — Мамка му! Дяволска работа.

— Вътре! — припряно нареди вещицата. — Внесете го вътре.

— Почакайте. — С леко трепереща ръка Мойра обхвана рамото на Кийън. — Можеш ли да станеш?

— Разбира се, по дяволите! За какъв ме вземаш?

— Моля те, нека те видят. — Само за миг задържа ръката си на бузата му, като лек допир на крило. — И двама ни.

Преплете пръстите си с неговите и й се стори, че нещо трепна в очите му, а почувства същото и в сърцето си.

Но всичко изчезна за миг, а тонът му отново стана раздражителен:

— Тогава дай ми малко пространство.

Мойра се изправи. Долу бе настанал истински хаос.

Мъжът, който навярно бе изпратил стрелата, получаваше удари и ритници от всяка ръка или крак, достигащи до него.

— Стойте! — извика тя с всичка сила. — Заповядвам ви: стойте! Стражи, доведете този човек в голямата зала. Народе на Галия! Виждате, че дори в този ден, когато над нас грее слънце, мракът се опитва да ни унищожи. Но не успява. — Хвана ръката на Кийън и я вдигна високо заедно със своята. — Проваля се, защото в този свят има рицари, готови да рискуват живота си за другите.

Докосна раната му и усети как ръката му потрепери. След това показва окървавената си длан.

— Той рискува живота си за нас. И с тази кръв, която днес проля за мен, го посвещавам в звание сър Кийън, Рицарят на мрака.

— О, за бога! — промърмори вампирът.

— Замълчи! — прошепна Мойра тихо, но властно, без да отмества поглед от тълпата.

ТРЕТА ГЛАВА

— Полувампир — съобщи Блеър, когато отново влезе в приемната. — Множество белези от ухапвания. Тълпата едва не го е смазала — добави тя. — Обикновен човек не би оцелял след такъв побой. И той не е особено добре.

— Можем да превържем раните му, след като го разпитаме. Първо трябва да се погрижим за Кийън.

Блеър погледна над рамото на Мойра натам, където Глена превързваше раната на Кийън.

— Как е той?

— Сърдит е и не ни помага много, но бих казала, че бързо ще се възстанови.

— Всички трябва да сме благодарни за бързите му рефлексии. Ти се справи отлично — обърна се Блеър към Мойра. — Запази спокойствие, остана хладнокръвна. В първия си ден на престола едва не бе убита, но се държа достойно.

— Не бях достатъчно съобразителна да предвидя нападение посред бял ден. Не биваше да забравям, че верните кучета на Лилит не се нуждаят от покана, за да проникнат между тези стени. — Спомни си как кръвта на Кийън се бе стекла по ръката ѝ, топла и алена. — Няма да допусна тази грешка повторно.

— Никой от нас не ще я допусне. Трябва да изкопчим информация от негодника, когото е изпратила Лилит. Но има проблем. Или не може, или не желае да говори английски. Нито пък галски.

— Ням ли е?

— Не, не, говори. Но никой от нас не разбира нищо. Звучи като източноевропейски език. Може би чешки.

— Ясно. — Мойра хвърли поглед назад към Кийън. Беше гол до кръста, само с превръзката около тялото. Лицето му изглеждаше мрачно — по-скоро от гняв, отколкото от болка, докато отпиваше нещо, навярно кръв. Макар и да не изглеждаше в добро настроение, тя знаеше, че се налага да го помоли за още една услуга. — Дай ми само

минутка — прошепна на Блеър. Приблужи се към Кийън и си заповяда да не се засрамва от изгарящия му син поглед. — Има ли още нещо, което може да те накара да се почувстваш по-добре?

— Спокойствие, тишина, уединение.

Въпреки че всяка от думите му се стовари като удар с камшик, тонът ѝ остана спокоен и приветлив.

— Съжалявам, но точно в този момент имаме дефицит на тези неща. Ще ги поръчам за теб веднага щом мога.

— Много остроумно — промърмори той.

— Да. Стрелецът говори на чужд език. Преди време брат ти спомена, че знаеш доста езици.

Той отпи голяма, дълбока глътка, съзнателно взирайки се в очите ѝ.

— Нима не е достатъчно, че спрях стрелата му? Сега искаш и да разпитам нещастника, който се опита да те убие.

— Ще съм ти благодарна, ако опиташ да превеждаш. Ако родният му език се окаже от тези, които владееш. Все пак не знаеш всичко на света, така че е вероятно да не можеш да ми бъдеш полезен.

За миг в очите му проблесна насмешка.

— Този път ти се подиграваш с мен.

— Връщам ти го.

— Добре, добре. Глена, красавице, престани да танцуваш около мен.

— Загубил си доста кръв... — започна тя, но Кийън само вдигна чашата си.

— Възстановявам я, както виждаш. — С лека гримаса се изправи. — Имам нужда от някаква риза.

— Блеър — спокойно каза Мойра, — ще донесеш ли една риза на Кийън?

— Веднага.

— Вече ти стана навик да спасяваш живота ми — отново заговори тя на Кийън.

— Очевидно. Опитвам се да отвикна.

— Не бих те упрекнала.

— Ето, шампионе. — Блеър му подаде чиста бяла риза. — Мисля, че нашият човек е чех или може би българин. Ще се справиш ли с някой от тези езици?

— Надявам се.

Влязоха в голямата зала, където седеше стрелецът, целият в синини и кървящи рани, окован във вериги и заобиколен от стражи, под зорките погледи на Ларкин и Хойт. Когато Кийън влезе, Хойт се отдръпна от поста си и попита:

— Добре ли си вече?

— Ще ми мине. Радвам се, че той изглежда далеч по-зле от мен. Освободи пазачите — каза той на Мойра. — Не може да избяга.

— Вървете си. Сър Кийън поема контрола тук.

— „Сър Кийън“, пълна глупост — промърмори той под носа си, докато се приближаваше към заловения.

Заобиколи го, опипвайки почвата. Мъжът бе дребен, слаб и с невзрачно облекло на земеделец или овчар. Едното му око бе скрито под подутия клепач, а другото — кървясало. Беше загубил няколко зъба.

Кийън строго изрече команда на чешки. Мъжът подскочи и единственото му виждащо око учудено се завъртя. Но не проговори.

— Разбра това — продължи Кийън на същия език. — Попитах дали с теб има и други. Няма да повтарям.

Когато отново последва мълчание, той удари окования достатъчно силно, за да политне към стената заедно със стола.

— За всеки тридесет секунди мълчание ще ти причинявам болка.

— Не се страхувам от болката.

— О, скоро ще започнеш. — Кийън рязко изправи стола и заговори съвсем близо до лицето на мъжа: — Знаеш ли какъв съм аз?

— Зная. — Затворникът разтегна окървавените си устни в зловеща усмивка. — Предател.

— Това е едната гледна точка. Но не бива да забравяш най-важното — че мога да те подложя на мъчения, които дори такъв като теб няма да изтърпи. Мога да те държа полужив дни и дори седмици наред. В постоянна агония — сниши гласа си до съскащ шепот: — Ще бъде огромна наслада за мен. Е, да започваме.

Не си направи труда да зададе въпроса отново, след като бе предупредил, че няма да повтаря.

— Това насинено око изглежда ужасно — продължи той с приятелски тон. — Ако имах лъжица подръка, щях да го извадя веднага, за да не се мъчиш. Разбира се, мога да го направя и с пръсти

— продължи Кийън, когато окото се завъртя уплашено. — Но защо да си цапам ръцете?

— Прави каквото искаш с мен — просъска мъжът, вече леко разтреперан. — Никога няма да предам своята кралица.

— Празни приказки. — Треперенето и потта издаваха, че пленникът ще се пречупи бързо и лесно. — Не само ще я предадеш, а и ще заподскачаш на един крак, ако ти кажа. Но нека побързаме, защото всички имаме по-важна работа.

Затворникът рязко отметна глава назад, когато Кийън се завъртя. Вместо да се насочи към лицето, както очакваше жертвата, той протегна ръка надолу и сграбчи члена му. Стисна го, докато онзи изпищя.

— Няма други! Сам съм, сам съм!

— Дано казваш истината. — Кийън увеличи натиска. — Ако лъжеш, ще разбера. И тогава ще режа тази част от теб парченце по парченце.

— Тя изпрати само мен. — Мъжът хленчеше и по лицето му се стичаха сълзи и сополи. — Само мен.

Кийън отслаби хватката си за няколко секунди.

— Защо?

Последва само пъхтене и Кийън отново стегна пръсти.

— Защо?

— Един агент може да се промъкне лесно незабелязан. Без... да привлече внимание.

— Логиката на това твърдение те спасява, поне за момента. Няма да станеш евнух. — Кийън бавно се отдалечи да си вземе стол. Сложи го срещу затворника и го възседна. Продължи да говори с шеговит тон, дори когато мъжът захленчи: — Е, така е по-добре, нали? Поцивилизовано. Когато приключим тук, ще се погрижим за раните ти.

— Искам вода.

— Сигурно наистина си жаден. Ще ти донесем... после. Първо да поговорим за Лилит.

Бяха нужни тридесет минути и още две серии мъчения, докато Кийън реши, че вече е узнал всичко, което може да му каже окованият. Отново се изправи.

Неуспелият убиец вече ридаше неудържимо. Може би от болка, помисли си Кийън. А може би от страх, че с него е свършено.

— Какъв беше, преди да попаднеш при нея?

— Учител.

— Имаше ли съпруга, деца?

— Не ставах за нищо. Бях беден и слаб, но кралицата видя нещо повече в мен. Даде ми цел. Когато съсече теб и тези... мравки, които пълзят с теб, ще ме възнагради. Ще имам хубава къща, жени по свой избор, богатство и власт.

— Обещала ти е всичко.

— И още. Ти каза, че ще получа вода.

— Да. Така казах. Нека ти разкрия нещо за Лилит. — Застана зад мъжа, за чието име не бе попитал, и тихо заговори в ухото му: — Тя лъже. Както и аз.

Сграбчи пленника за главата с две ръце и с едно бързо движение счупи врата му.

— Какво направи? — Разтърсена до мозъка на костите си, Мойра се втурна напред. — Какво направи?

— Това, което трябваше. Изпратила е само един. Този път. Ако си разстроена, нареди на стражите си да го изнесат оттук, преди да ви кажа какво узнах.

— Нямахте право. Никакво право. — Стомахът ѝ не преставаше да се бунтува, откакто бе започнал с мъченията по време на разпита. — Ти го уби. Какво те прави различен от него, щом си способен да убиваш без съд и присъда?

— Разликата между нас — Кийън хладнокръвно повдигна вежди — е, че той все още беше получовек.

— Нима животът означава толкова малко за теб?

— Напротив.

— Мойра, прав е. — Блеър застана между тях. — Кийън направи каквото трябваше.

— Как можеш да говориш така?

— Аз бих сторила същото. Беше едно от верните кучета на Лилит. Ако се бе измъкнал, отново щеше да се опита да убие теб или друг от нас, до когото се добере.

— Един пленник... — започна Мойра.

— В тази война няма пленници — прекъсна я Блеър. — От която и да е страна. Ако го беше затворила в килия няколко бойци трябваше да го пазят, вместо да тренират или да стоят на пост. Беше убиец и

шпионин, проникнал в противниковия лагер. А и думата „получовек“ е твърде ласкава за него — добави тя. — Никога вече нямаше да бъде човек. Ако на този стол седеше вампир, и ти би го пронизала с кол, без окото ти да мигне. Този не е по-различен.

„Тялото на един вампир нямаше да остане да лежи обезобразено и окървавено на пода — помисли си Мойра, — все още приковано към стола.“

Тя се обърна към един от стражите.

— Тинин, изнеси трупа. Погрижи се да бъде погребан.

— Да, Ваше Величество.

Долови хладното одобрение в погледа, който Тинин хвърли на Кийън.

— Да се върнем в приемната — продължи тя. — Никой от нас не е хапнал. Можеш... да ни разкажеш какво чу от него, докато се храним.

— Един-единствен стрелец — каза Кийън и с тъга си представи чаша димящо кафе.

— Звучи логично.

Блеър си сипа яйца и резен пържена шунка.

— Защо? — Въпросът на Мойра бе отправен към Блеър.

— Значи имат полувампири, обучени за битки. — Блеър кимна към Ларкин. — Като онези, с които се бихме до пещерите, но са нужни време и усилия. Както и доста работа и воля, за да бъдат държани в подчинение с магия.

— А ако магията престане да действа?

— Лудост — заключи Блеър. — Внезапен срив. Чувала съм за полувампири, които отхапват ръцете си, за да се избавят и да се върнат при създателката си.

— Бил е обречен още преди да дойде тук — промълви Мойра.

— От мига, в който е попаднал в ръцете на Лилит. Според мен е трябвало да бъде бърз удар, самоубийствена мисия. Защо да жертват повече от един боец? Ако нещата вървят както трябва, един е достатъчен.

— Да, един стрелец, една стрела. — Мойра се замисли. — Ако е достатъчно добър и има късмет, Кръгът се скъсва и Галия остава без

владетел мигове след като се е сдобила с нова кралица. Щеше да е силен и ефективен удар.

— Точно така.

— Но защо е чакал да се върнем тук? Защо не се опита да ме убие до камъка?

— Не е стигнал навреме — реши Кийън. — Не е преценил правилно колко път трябва да измине и е пристигнал твърде късно. На връщане ти беше заобиколена от хора и не е имал възможност да се прицели. Затова се е включил в шествието и е изчаквал удобен момент.

— Хапни нещо. — Хойт сипа храна в чинията на Мойра. — Значи Лилит е знаела, че Мойра ще застане до камъка днес.

— Има уши навсякъде — потвърди Кийън. — Не се знае дали е възнамерявала да изпрати някого, за да осуети ритуала и резултата от него преди схватката на Блеър с Лора. Била е ядосана. Обезумяла, по думите на покойния, все още неоплакан стрелец. Както вече казах веднъж, връзката ѝ с Лора е странна и сложна, но много дълбока, много искрена. Изпратила е нещастника, избран за тази мисия, докато е била бясна. Дала му е кон, за да стигне по-бързо... въпреки че имат ограничен брой коне.

— Как ли е малката френска кифла? — запита се Блеър.

— Била е обезобразена и в агония, когато стрелецът е тръгнал, и обградена с грижи лично от Лилит.

— По-важното е — намеси се Хойт — къде са сега Лора и останалите.

— Нашият информатор, макар и сръчен с лъка, не е бил особено наблюдателен и умен. Съдейки по това, което успях да изкопча, главният щаб на Лилит трябва да се намира на няколко километра от бойното поле. Описа малко селище, а до него — имение с няколко постройки и огромна каменна къща, където навярно са живели собствениците на земите. Покоите ѝ са в къщата.

— Балуклун. — Ларкин погледна Мойра и видя, че лицето ѝ е бледо, а очите — помръкнали. — Сигурно е Балуклун, земята на рода О'Нийл. Онези, на които помогнахме в деня, когато с Блеър наглеждахме капаните, преди Лора да я издебне в засада. Идваха откъм Дромбег, малко на запад от Балуклун. Щяхме да продължим по-далеч на изток, за да проверим последния капан, но...

— ... аз пострадах — довърши Блеър. — Не можахме да продължим. Имахме късмет. Ако щабът ѝ вече е бил изграден, щяха да имат сериозно числено превъзходство.

— И щяхте да сте сериозно мъртви — добави Кийън. — Настанили са се в нощта преди схватката ти с Лора.

— Сигурно все още е имало хора там или по пътя. — При тази мисъл стомахът на Ларкин се сви на топка. — И самото семейство О'Нийл. Не зная дали сега са в безопасност. Как да разберем колко...

— Не можем! — отсече Блеър.

— Вие двамата, ти и Кийън, настоявахте да изведем всички, принудително, ако се наложи, от селата и земите около бойното поле. Да изгорим къщите, за да няма подслон за Лилит и армията ѝ. Тогава намерих това твърде хладнокръвно и жестоко. Безсърдечно. А сега...

— Вече не можем да променим нищо. А и аз не бих променила — добави Мойра. — Не бих наредила да изгорят домовете им. Може би това е най-разумно и надеждно. Но хората, чиито домове разрушим, ще загубят волята да се бият. Затова ще действваме по този начин. — Нямахше апетит за храната в чинията си, но взе чашата чай, за да стопли ръцете си. — Блеър и Кийън разбират от стратегия, а Хойт и Глена — от магии. Ние с теб, Ларкин, познаваме Галия и хората ѝ. Ще сломим духа и волята им.

— Сами ще изгорят всичко ненужно — увери я Кийън.

— Да, но не нашите ръце ще запалят факлите. Това е от значение. Може да се каже, че знаем къде се намират. А знаем ли колко са?

— Започна да изрежда цифри, но лъжеше. Всъщност не знаеше — каза Кийън. — Колкото и ценни да са смъртните в лагера на Лилит, тя не ги допуска до близкото си обкръжение и не им поверява важна информация. Държи ги за храна, прислуга и развлечения.

— Можем да надникнем — за първи път проговори Глена. — Щом имаме приблизителното местоположение, с Хойт можем да направим магия за откриване. Може би ще се доберем до по-точни сведения. Ще добием известна представа за броя. Когато Ларкин проникна в пещерите и арсенала им, узнахме, че имат въоръжение за хиляда или повече бойци.

— Ще погледнем. — Хойт сложи ръка върху нейната. — Но Кийън премълчава, че колкото и да са те и колкото и да съберем ние,

накрая все пак те ще са повече. И по-добре въоръжени. Лилит е имала десетилетия, може би столетия, да крои планове за този момент. А ние — само месеци.

— Все пак ще победим.

Кийън повдигна вежди при репликата на Мойра.

— Защото ти си добра, а те — зли?

— Не, нищо не е толкова просто. Самият ти си доказателство за това, защото не си нито като нея, нито като нас, а нещо напълно различно. Ще победим, защото ще бъдем по-умни и по-силни. И защото в нейния лагер няма нито един като нас шестимата. — Тя се обърна към брат му. — Хойт, ти си първият. Ти ни събра.

— Всички сме избраници на Мorigан.

— Тя или съдбата ни е избрала — съгласи се Мойра. — Но ти започна мисията. Първи повярва, че имаш силата и волята да изковеш този кръг. Затова гледам на теб така. Аз управлявам Галия, но не и тази компания.

— Нито пък аз.

— Никой от нас не стои начело. Трябва да действаме като един, въпреки различията си. Затова разчитаме един на друг за всичко, от което се нуждаем. Аз далеч не съм най-силният воин тук, а магическата ми сила е нищожна. Не притежавам нито дарбата на Ларкин, нито хладнокръвието да убивам без колебание. Ценното в мен са познанието и авторитетът, които предлагам.

— Притежаваш много повече — възрази Глена.

— Ще притежавам повече, преди да дойде краят на всичко това. Има още неща, които трябва да свърша. — Мойра се изправи. — Ще се заловя отново за работа веднага щом мога.

— Държане на истинска кралица — отбеляза Блеър, след като тя излезе от стаята.

— Много достойно. — Глена се обърна към Хойт. — Какъв е планът?

— Първо ще надникнем във вражеския лагер. После мисля да поработим с огън. Той остава едно от най-мощните ни оръжия, така че не е зле да заредим още мечове.

— Достатъчно рисковано е да поверим мечове в ръцете на някои от хората, които обучаваме — изтъкна Блеър. — Особено пък — заредени с огнена сила.

— Права си. — Хойт се замисли и кимна. — Тогава ние ще решим на кого да поверим такова оръжие. Трябва да поставим колкото е възможно повече добри бойци на пост близо до щаба на Лилит. Ще имат нужда от сигурно убежище след залез.

— Говориш за укрепления. Има къщи и колиби, разбира се. — Ларкин замислено присви очи. — През деня можем да построим още убежища, ако е нужно. Има и странноприемница между нейния лагер и съседното селище.

— Защо не отидем да огледаме района? — Блеър побутна чинията си встрани. — Вие с Глена се заемете със своите задачи, а ние с Ларкин ще направим оглед отвисоко. Готов ли си за образа на дракон?

— Да — усмихна се той. — Особено щом ще ме яздиш ти.

— Секс, секс, секс... Това момче е машина в леглото.

— В тази връзка — суховато каза Кийън, — аз отивам да си легна в своето.

Хойт леко стисна ръката на Глена и промърмори:

— Почакай. — После настигна брат си. — Искам да разменя няколко думи с теб.

Кийън отегчено хвърли поглед към него.

— Вече чух твърде много за една сутрин.

— Ще преглътнеш още малко. Моята стая е по-близо, ако нямаш нищо против. Предпочитам да поговорим насаме.

— По-добре това, отколкото да припкаш след мен като кученце до моята, за да ми досаждаш, докато ми се прииска да изтръгна езика ти.

По пътя между приемната и спалните се суетяха слугини. „Подготовка за пир“, помисли си Кийън и се запита дали защото Хойт бе заговорил за огън, си представи император Нерон и неговата лира.

Хойт прекрачи прага, но веднага протегна ръка, за да препречи пътя на Кийън.

— Слънцето — каза той и изтича да спусне завесите на прозорците.

Стаята потъна в мрак. Без да мисли, Хойт махна с ръка към няколко свещи, които внезапно се запалиха.

— Много е удобно да умееш това — отбеляза Кийън. — Отдавна не бях си спомнял как карахме подпалките да пламват.

— Елементарно умение. Ако беше положил малко усилия да развиеш силата си, и ти щеше да можеш.

— Пълна скука. Онова там уиски ли е? — Кийън пристъпи към гарафата и си наля. — О, какъв е този укор? — Прочете изражението на брат си над чашата, преди да отпие първата пареща глътка. — Ще ти напомня, че за мен сега е краят на деня... всъщност доста по-късно. — Огледа се и закрачи из стаята. — Женски аромат. Жени като Глена винаги оставят нещо след себе си, което да напомня на любимия за тях. — Отпусна се на едно кресло, приведе се и изпъна крака. — Е, с какво още си така твърдо решен да ме отегчаваш?

— Преди време харесваше и дори търсеше моята компания.

Кийън лениво сви рамене.

— Може би деветстотин години раздяла отслабват братската близост.

Лицето на Хойт нададе съжаление, преди да се обърне, за да добави торф в огън.

— Отново ли ще бъдем в обтегнати отношения?

— Ти ми кажи.

— Исках да поговорим насаме за онова, което стори със затворника.

— Още една лекция по човечност. Да, да, трябваше да го потупам по рамото и после да застане пред съд, трибунал или както и да се нарича правораздавателният орган в тази страна. Трябваше да свикам Женевската конференция. Безсмислени брътвежи.

— Не зная за каква конференция говориш, но не може да се мисли за съд или трибунал при подобни обстоятелства в момент като този. Това исках да ти кажа. Ти ексукутира един убиец, както бих постъпил и аз, макар и с повече такт и... хитрост.

— А, значи щеше да се промъкнеш до килията и да забиеш нож между ребрата му? — Кийън повдигна вежди. — Тогава всичко е наред.

— Не, нищо не е наред. Всички изживяваме ужасен кошмар. Казвам само, че ти направи необходимото. Негодникът го заслужи с опита си да убие Мойра, която обичам, както обичах сестрите си, и с раната, която ти причини. Никога не съм убивал човек... създанията, които унищожихме през тези седмици, не бяха хора. Но този щях да убия, ако ти не ме бе изпреварил — Хойт замълча, за да успокои

дишането си, ако не духа си. — Исках да знаеш с какви чувства го приемам. Но, изглежда, губя времето и на двама ни, защото чувствата ми не те интересуват ни най-малко.

Кийън не помръдна. Само отмести поглед от гневното лице на брат си към чашата в ръцете си.

— Интересуват ме, колкото и да не ти се вярва. Иска ми се да не беше така. Ти събуди в мен неща, които бях успял да потисна толкова отдавна, че вече не помня кога. Събуди спомена за близките ни, Хойт, а ги бях погребал.

Хойт бавно се приближи, взе си стол и седна срещу него.

— Все още си мой брат.

Когато Кийън отново вдигна очи, погледът им бе празен.

— Не съм ничий брат.

— Може би не си бил от смъртта си до деня, в който те открих. Но вече е различно. Може и да не те е грижа за чувствата ми, но държа да знаеш, че се гордея с това, което правиш. Зная, че ти е по-трудно, отколкото на всеки от нас, другите.

— Очевидно, както ви показах днес, за мен не е никак трудно да убивам, било то вампири или хора.

— Нима мислиш, че не забелязвам как слугите бързат да се изнижат, когато си наблизко? Че не видях как Шинан се втурна да спасява детето си, сякаш щеше да счупиш врата му като на онзи негодник? Не мога да отмина подобни обиди към теб с безразличие.

— Не приемам страха от мен като обида. Няма значение. Наистина — упорито настоя той, когато Хойт доближи лице до неговото. — За мен всичко това е миг във вечността. Дори по-кратко. Щом свърши — освен ако имам късмета да бъда прободен с дървен кол в сърцето — ще продължа по пътя си.

— Дано този път те довежда при мен и Глена от време на време.

— Може би. Харесва ми да я гледам. — Устните на Кийън бавно се разтегнаха в шеговита усмивка. — Кой знае, може би някога ще се вразуми и ще съжалява, че не е избрала другия брат. Нужно е само търпение.

— Тя е луда по мен. — Отново спокоен, Хойт протегна ръка, взе чашата му и отпи глътка уиски.

— Сигурно е луда, щом се забърка с теб, но жените са странни същества. Страхотен късметлия си, Хойт, ако досега не съм го

споменавал.

— Тя е магията сега. — Хойт остави чашата. — Не намирах никакъв смисъл без нея. Светът ми се преобърна, когато тя влезе в него. Искане ми се и ти някога да...

— Съдбата не е отредила това за мен. Поетите твърдят, че любовта е вечна, но мога да ти кажа, че нещата стоят доста различно, когато си безсмъртен, а жената — не.

— Влюбвал ли си се някога?

Кийън отново се загледа в уискито си и мислено се върна назад във вековете.

— Не така, както навярно имаш предвид. Не като теб и Глена. Но съм изпитвал достатъчно силни чувства, за да зная, че нямам избор.

— Нима любовта е избор?

— Както всичко друго. — Кийън допи уискито на един дъх и остави празната чаша. — Сега избирам да си легна.

— Днес избра да поемеш стрелата, предназначена за Мойра — изтъкна Хойт, когато Кийън тръгна към вратата.

Кийън се спря и плахо хвърли поглед към него.

— Да.

— Според мен беше чисто човешки избор.

— Така ли мислиш? — Той сви рамене. — А според мен беше просто импулс, който ми коства доста болка.

Излезе и се отправи към стаята си в северното крило на замъка. „Импулс“, отново помисли той и призна пред себе си, че за миг бе изпитал неистов страх. Ако бе видял стрелата секунда по-късно или се бе забавил със стотна, Мойра щеше да е мъртва.

В този миг на импулсивен страх я бе видял мъртва. Стрелата все още трептеше, забита в плътта ѝ, и кръвта изтичаше от безжизненото ѝ тяло по тъмнозелената рокля и сивите камъни.

От това се страхуваше — от края на живота ѝ, който бе безсилен да предотврати. От преминаването ѝ в свят, недостижим за него. С онази стрела Лилит безвъзвратно щеше да му отнеме последното, което събуждаше чувства у него.

Защото бе излъгал брат си. Беше се влюбил, въпреки най-добрите... или най-лошите си намерения. В новокоронясаната кралица на Галия.

Беше глупава и невъзможна любов и с времето щеше да я превъзмogne. След едно-две десетилетия вече нямаше да помни точния оттенък на онези издължени сиви очи. Нежното ѝ ухание вече нямаше да гъделичка сетивата му. Нямаше да помни мелодията на гласа ѝ и онази бавна, сериозна усмивка.

„Тези неща отмират — напомни си той. — Само трябва да ги оставиш.“

Влезе в стаята си, затвори и залости вратата.

Завесите бяха плътно спуснати и не влизаше никаква светлина. Знаеше, че Мойра е дала строги указания на камериерките. Както и че е избрала именно тази стая за него, далеч от другите, защото е със северно изложение.

„По-малко пряка светлина“, помисли си той. Предвидлива домакиня.

Съблече се в мрака и за миг се сети за музиката, която обичаше да си пуска преди заспиване или когато се събуди. Музика, която изпълваше тишината.

Но тук нямаше нито компактдискове, нито радио или нещо подобно.

Изтегна се гол в леглото. И в пълния мрак и тишина се предаде на съня.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мойра успя да открадне малко време. Избяга от придворните си дами, от вуйчо си и от отговорностите. Вече се чувстваше виновна и разтревожена, че ще се провали като кралица, защото толкова силно копнееше за уединение.

Би се отказала за два дни от храна или две ноци сън в замяна на един-единствен час насаме с книгите си. Егоистично, призна си тя, докато бързаше да се отдалечи от шума, хората и въпросите. Егоистично бе да търси спокойствие за себе си, когато толкова много е заложено на карта.

Но дори и да не можеше да си позволи уединение с книги в някой слънчев ъгъл, щеше да отдели време за това посещение.

В деня на коронасването си бе почувствала болезнено отсъствието на майка си. Затова повдигна полите си и бързо закрачи надолу по хълма, а после се провря през малката пролука в каменния зид около гробището.

Почти мигновено почувства успокоение в сърцето си.

Първо отиде до паметника, който бе наредила да издълбаят и поставят при завръщането си в Галия. Сама бе сложила камък за Кинг до тези на предците на Кийън и Хойт в Ирландия. Но се бе заклела да поръча един и тук в памет на загиналия приятел.

След като сложи китка цветя на земята, Мойра се изправи и прочете надписа в полирания камък:

„Кинг.

Този храбър воин почива не тук,
а в далечна земя.

Той отдаде живота си за Галия
и цялото човечество.“

— Дано ти харесват... камъкът и думите. Струва ми се, че е изминало толкова много време, откакто те загубихме. Сякаш е било преди цяла вечност и същевременно преди миг. Съжалявам, че трябва да ти кажа — Кийън пострада днес — заради мен. Но се възстановява бързо. Снощи разговаряхме почти като приятели. А днес... е, може би не съвсем приятелски. Трудно е да се каже.

Сложи ръка върху камъка.

— Вече съм кралица. Не е никак лесно. Надявам се да нямаш нищо против, че поставих този паметник тук, където почиват близките ми. За мен ти беше като брат през краткото време, което имахме. Бяхме едно семейство. Дано сега почиваш в мир. — Отдръпна се, но бързо се върна обратно. — О, исках да те уверя, че никога не се предавам, както ме учеше ти. — Зае бойна поза до паметника му. — Благодаря ти за всеки път, когато не съм получила юмручен удар в лицето.

С останалите цветя в ръката си, продължи през високите треви, между камъните, към гробовете на родителите си.

Сложи цветя до надгробния камък на баща си.

— Сър, едва те помня и мисля, че повечето, което зная за теб, съм научила от майка си. Тя толкова те обичаше, често говореше за теб. Зная, че си бил добър човек, иначе тя не би изпитвала такава любов. Всички, които те помнят, казват, че си бил силен, добър и весел. Искане ми се да помнех смеха ти.

Погледна над паметниците към възвишенията на далечните планини.

— Узнах, че не си умрял така, както всички винаги сме мислили, а си бил погубен от коварни убийци. Ти и младият ми вуйчо. Убити от демони, които днес още са в Галия и се готвят за война. Аз съм единственото, останало от теб, и се надявам да е достатъчно. — Коленичи между двата гроба и остави другите цветя за майка си. — Липсват ми — всеки ден. Както знаете, трябваше да замина далеч, за да се завърна по-силна. Маахир^[1].

Затвори очи, когато изрече думата, и видя образа ѝ, ясен като наяве.

— Не можах да предотвратя онова, което те сполетя, и онази нощ все още се губи в съзнанието ми като в мъгла. Зверовете, които те погубиха, бяха наказани, единият — от собствената ми ръка. Единствено това можах да сторя за теб. Сега остава само да се бия и да

вода поданиците си в битка. Някои от тях ще намерят смъртта си. Аз нося меча и короната на Галия. Не ще допусна да бъдат опетнени.

Поседна в тишината, нарушавана само от полъха на вятъра сред високите треви, под променливата слънчева светлина.

Когато се изправи, видя богинята Мориган да стои до каменния зид.

Беше облечена в нежно бледосиньо с тъмни кантове. Огненочервените коси искряха, разпуснати по раменете ѝ.

Без цветя в ръцете и с натезало сърце, Мойра тръгна към нея през тревата.

— Закрилнице.

— Ваше Величество.

Озадачена от поклона на Мориган, Мойра преплете пръсти, за да прикрие треперенето на ръцете си.

— Нима боговете отдават почит на кралиците?

— Разбира се. Ние създадохме тази страна и избрахме твоя род да я управлява и да служи на народа ѝ. Доволни сме от теб. Дъще... — Мориган ласкаво сложи ръце на раменете ѝ и я целуна по двете бузи. — Бъди благословена.

— По-добре благослови народа ми и го закриляй.

— Това е твоя задача. Мечът беше изтръгнат от камъка. Още при изковаването му се знаеше, че един ден острието му ще зазвъни в битка. Ще бъде в твоите ръце.

— Тя вече проля галска кръв.

Очите на богинята бяха тъмни и спокойни като езера.

— Детето ми, пролятата от Лилит кръв е цял океан.

— И родителите ми са само капки в морето?

— Всяка капка е ценна и не е отишла напразно. Нима вдигаш меч само за своята кръв?

— Не. — Мойра пристъпи от крак на крак и протегна ръка. — Ето там има още един паметник, на приятел. Ще вдигна меча си и заради него и неговия свят, както и за всички светове. Всички ние сме част един от друг.

— Важно е да го знаеш. Познанието е голям дар, а жаждата за него — още по-голям. Използвай всичко, което знаеш, и тя няма да те победи. Използвай сърцето и ума си, Мойра. Не отдавай по-голямо значение на нито едно от двете. Мечът ти ще гори, обещавам ти. И

короната ти ще блести. Но истинската ти сила се крие в това, което е в сърцето и в ума ти.

— Те са изпълнени със страх.

— Без страх няма смелост. Имай доверие и знай. Винаги дръж меч до себе си. Тя желае твоята смърт най-много от всичко.

— Моята? Защо?

— Не знае. А познанието е твоята сила.

— Закрилнице... — заговори Мойра, но богинята изчезна.

За пиршеството беше нужна друга рокля и още час суетене. При толкова други грижи, бе оставила заниманията с гардероба на леля си и със задоволство забеляза, че роклята е прелестна и в приятен син цвят, който ѝ отива. Обичаше да носи рокли и да изглежда добре, но ѝ се струваше, че трябва да се преоблича всяка минута и да слуша чуруликането на придворните дами през половината ден.

Липсваше ѝ свободата, която даваха дънките и широките ризи, които бе носила в Ирландия. В началото на следващия ден, колкото и шокиращо да е за жените, щеше да облече дрехи, подобаващи на воин, който се готви за битка.

Но тази вечер щеше да носи кадифе, коприна и бижута.

— Кийра, как са децата?

— Добре, милейди, благодаря. — Застанала зад нея, Кийра продължи да сплита гъстите ѝ коси в лъскава плитка.

— Задълженията и тренировките ти пречат да прекарваш с тях толкова време, колкото ти се иска.

Погледите им се срещнаха в огледалото. Мойра знаеше, че Кийра е разумна жена, според нея — най-сериозната от трите, които се грижеха за тоалета ѝ.

— Майка ми ги гледа и го прави с удоволствие. Времето, което прекарвам тук, е ценно. Предпочитам да не съм с тях в тези часове, отколкото да пострадат.

— Глена казва, че си ненадмината в юмручен бой.

— Така е. — На напрегнатото лице на Кийра се появи усмивка. — Не умея да боравя добре с меч, но има време да се науча. Глена е добра учителка.

— Строга — намеси се Дарвел. — Не колкото лейди Блеър, но взискателна. Всеки ден бягаме, бием се и дялкаме колове. И завършваме деня с отекли крака, синини и драскотини.

— По-добре уморени и контузени, отколкото мъртви.

Рязката реплика на Мойра я накара да се изчерви.

— Не проявявам неуважение, Ваше Величество. Вече научих много.

— Доколкото чувам, въртиш меч като истински демон. Гордея се. И ти, Излийн, си станала много точна с лъка.

— Да. — Излийн, най-младата от трите, поруменя при комплимента. — Стрелбата ми допада повече от боя с юмруци и ритници. Кийра винаги ме надвива.

— Щом пициш като мишле и размахваш ръце, всеки ще те надвие — изтъкна Кийра.

— Кийра е по-висока и с по-дълги ръце от твоите, Излийн. Затова трябва да се научиш да бъдеш по-бърза и по-хитра. Гордея се с всички ви, за всяка синина. Утре и през всеки следващ ден ще тренирам заедно с вас не по-малко от час.

— Но, Ваше Величество — започна Дарвел, — не можете...

— Мога — прекъсна я Мойра. — И държа на думата си. Очаквам вие, а и другите, да правите всичко възможно да ме победите. Няма да бъде лесно. — Стана, когато Кийра се отдръпна назад. — Аз също научих много. — Повдигна короната и я сложи на главата си. — Повярвайте ми, с лекота мога да поваля и трите ви, и която и да е друга, дръзнала да се приближи. — Обърна се ослепителна в бляскавото синьо кадифе. — А онази, която успее да повали мен, с оръжие или с голи ръце, ще получи сребърен кръст с магическа сила. Това е най-големият ми подарък. Кажете и на останалите.

Кийън имаше чувството, че влиза в театър. Голямата зала приличаше на сцена, украсена със завеси и ярко осветена от свещи и огън. Рицарите и знатните дами и господа бяха издокарани с най-хубавите си премени. Жакети и кринолини, скъпоценни камъни и злато. Забеляза няколко мъже и жени, чиито обувки имаха извити нагоре върхове — мода, която помнеше отпреди.

„Е — помисли си той, — явно дори за смешните стилове няма граници между световете.“

Храната и напитките бяха в изобилие и дългите отрупани маси сякаш стенеха под тежестта на блюдата и каните. Звучеше музика от арфа, бърза и жизнерадостна. Водеха се разговори на всякакви теми. Мода, политика, клюки за интимния живот, флиртове и финансови дела.

Атмосферата не се различаваше твърде много от тази в неговия нощен клуб в Ню Йорк. Разбира се, там жените носеха далеч по-оскъдно облекло и музиката звучеше по-силно. Но същината не се бе променила много през вековете. Хората все още обичаха да се събират и да споделят храна, пиетиета и музика.

Отново си спомни за своя клуб и се запита дали му липсва. Нощното оживление, шумовете, множеството хора... Осъзна, че не изпитва никаква тъга.

Навярно бе започнало да му омръзва и скоро щеше да реши, че е време за промяна. Пътуването на Хойт през времето и пространството и приземяването му пред неговия праг, така да се каже, бе ускорило нещата. Но без Хойт и мисията, възложена от боговете, промяната би означавала нова самоличност, преместване и прехвърляне на капитал. Сложно, трудоемко и... интересно. Кийън бе имал повече от сто имена и домове и все още намираще изграждането им за интересно.

„Къде бих отишъл?“, запита се той. Може би в Сидни или в Рио. Може би в Рим или Хелзинки. Трябваше само да окачи карта на стената и да забие стреличка. Бяха останали малко места, където да не е пребивавал, и можеше да се устрои навсякъде, където пожелае.

Поне в своя свят. Галия бе друго нещо. Веднъж вече бе преживял тази мода и култура и нямаше желание да се повтаря. Произхождаше от заможно семейство, така че достатъчно бе присъствал на дворцови пиршества.

Честно казано, би предпочел да прекара вечерта с чаша бренди и хубава книга.

Нямаше намерение да остава дълго. Щеше да присъства само за да не го търсят. Би намерил начин да избегне всеки изпратен да го издирва, но не и да се отърве от укорителните забележки на Хойт на следващия ден.

Далеч по-лесно бе да се появи, да вдигне тост за новата кралица, а после да се измъкне незабелязано.

Отказа да сложи официалния жакет и аксесоари, донесени в стаята му. Не можеше да избяга от средновековната обстановка, но за нищо на света нямаше да се облече в съответствие с нея.

Предпочете черен панталон и пуловер. Не бе сложил в багажа си костюм и вратовръзка за това пътуване.

Все пак топло се усмихна на Глена, която мина покрай него в изумруденозелена рокля, по негово време наричана robe deguisee. Много официална, много елегантна, със заоблено деколте, над което щедро се подаваха прекрасните ѝ гърди.

— Ето едно видение, което бих предпочел пред всяка богиня.

— Чувствам се почти като такава. — Тя разпери ръце и широките ръкави се развяха. — Доста тежи. Сигурно в нея има поне пет килограма плат. Виждам, че ти си избрал облекло с по-малка тежест.

— По-добре да се нанижа на кол, отколкото отново да се натъпча в един от онези жакети.

Глена не можа да сдържи смеха си.

— Не бих те упрекнала, но Хойт изглежда адски добре със своя. За мен... а навярно и за теб след толкова време, това е като карнавал. Мойра избра самуреночерно и златисто за придворния магьосник. Подхожда му, както по-съвременният избор — на теб. Целият днешен ден е странен сън.

— А на мен ми прилича на странна пиеса.

— Да, може да се каже. Както и да е, тази вечеря трябва да бъде кратък отдых и забава. Днес успяхме да направим малко разузнаване, аз и Хойт — с магически средства, Ларкин и Блеър — с полет над щаба. Ще ти разкажа, когато...

Фанфарите я прекъснаха.

Мойра влезе тържествено, с влачеща се след нея мантия, и короната ѝ заблестя на светлината на стотиците свещи.

Сияеше като кралица и като жена в целия си блясък.

Застиналото сърце се сви в гърдите му. Кийън изруга наум.

Нямаше друг избор, освен да заеме мястото си до високата маса. Да си тръгне по-рано щеше да е откровена обида... не че му пукаше, но би привлякъл внимание. Отново не можеше да избяга.

Мойра седна на централното място, между Ларкин и вуйчо си. Добре че до Кийън седеше Блеър, която му каза важни неща и бе забавна компания.

— Лилит все още не е изгорила нищо, това е изненадващо — започна тя. — Може би е твърде заета като болногледачка на Фифи. А, един въпрос... Значи френската кучка е живяла четиристотин години, така ли? А ти — двойно повече. Как тогава и двамата сте запазили акцента си?

— А защо американците си мислят, че всички трябва да говорят като тях?

— Имаш право. Това еленово месо ли е? Мисля, че да. — Тя набоде хапка. — Не е лошо.

Беше облечена в яркочервено, силните ѝ рамене оставаха разголени. По късите ѝ коси нямаше украшения, но на ушите ѝ висяха сложно гравирани златни дискове, големи почти колкото бебешко юмруче.

— Как държиш главата си вдигната с тези обици?

— Жертва в името на модата — нехайно каза Блеър. — Имат коне — продължи тя. — Двадесетина, на няколко места. Може би държат и още в конюшни. Изведнъж ми хрумна да кажа на Ларкин да се спусне и да ги подплаши. Само за да ядосаме врага. Опитах се да го придумам да подпалим това-онова. Ако вампирите останат вътре, изгарят. Ако излязат, отново загиват.

— Добра идея. Освен ако не е поставила стражи с насочени лъкове.

— Да, помислих и за това. Изпращаме няколко запалени стрели, за да привлечем вниманието им. Вече бях избрала целта си... къщата до най-голямото заграждение за коне. Реших, че навярно там се намират част от бойците. Представи си изненадата и ужаса ми, когато стрелите се отгласнаха от въздуха като от невидима стена.

Той присви очи срещу нея.

— Говориш за силово поле? Този номер от „Стар Трек“ ли са го видели?

— Точно това имам предвид. — Блеър закачливо го перна по рамото. — Изглежда, онзи магьосник, Мидиър, работи здравата. И базовият им лагер се намира под защитен похлупак. Ларкин се спусна

да погледнем по-отблизо, и двамата сякаш получихме електрически шок. Вбесяващо.

— Безспорно.

— Тогава излезе самият Мидиър... от голямата къща. Изглеждаше зловещо, бих казала. Развята черна мантия, дълга бяла коса. Стоеше там и ние гледахме надолу към него, а той — нагоре към нас. Най-сетне схванах. Мексикански шит. Не можем да изпратим стрела през него, нито пък те. Когато защитата е задействана, куполът е непроницаем и за двете страни. Здрав е като каменен зид, по дяволите!

— Тя знае как да използва пълноценно всеки от своите — замислено отбеляза Кийън.

— Така изглежда. Направих няколко неприлични жеста, за да не е било пълна загуба на време. Сигурно нощем свалят щита.

— Може би. Дори и да са донесли със себе си достатъчно запаси от храна, ловуването е част от природата на звяра. Тя няма да допусне бойците ѝ да залинеят или да станат твърде раздразнителни.

— Тогава не е зле да предприемем атака през нощта. Нещо, върху което трябва да помислим. Това е овча пастърма, нали? — Блеър смръщи ноздри. — Ще мина и без нея. — Приблужи се до Кийън и сниши глас: — Ларкин казва, че се е разчуло как се справи с онзи, който се опита да убие Мойра. Стражите на замъка и рицарите са на твоя страна.

— Това няма значение.

— Знаеш, че има. Важно е, че хората, които ще бъдат в челните редици на армията, не само те приемат, а и те уважават, сър Кийън.

Раздразнението му бе очевидно.

— Недей!

— Просто звучи чудесно. В това желе сякаш има песъчинки. Знаеш ли какво е?

Кийън съзнателно изчака, докато тя опита втора хапка.

— Желирани вътрешности... вероятно свински.

Когато дъхът ѝ секна, той избухна в смях.

„Толкова е странно“, помисли си Мойра. Смахът му звучеше странно — малко зловещ, но доста заразителен. Беше допуснала грешка с дрехите, които бе изпратила за него. Твърде силно беше

свързан със своето време — или настояще — за да приеме подобно облекло.

Все пак бе дошъл, а тя не знаеше дали да го очаква. Не бе разменил нито дума с нея.

Беше убил заради нея, а сега не ѝ говореше.

Затова щеше да го изключи от мислите си, както очевидно той я изключваше от своите.

Искаше ѝ се само тази вечер да свърши. Копнееше за постелята си, за сън. Нямаше търпение да свали тежкото кадифе и блажено да се потопи в мрака — само за една нощ.

Но трябваше да се преструва, че се храни, въпреки липсата на апетит. Трябваше поне да си дава вид, че обръща внимание на разговорите, докато очите ѝ се затваряха.

Вече бе изпила твърде много вино и бе доста разгорещена. А щеше да отпусне глава на възглавницата едва след часове.

Разбира се, трябваше да се владее, да се усмихва и да отпива всеки път, когато някой рицар вдигне тост. Ако продължаваха с това темпо, щеше да стигне до постелята си, залитайки.

С голямо облекчение най-сетне можеше да обяви началото на танците.

Длъжна бе да ги открие и осъзна, че движението в такт с музиката я кара да се чувства по-добре.

Той не танцуваше, разбира се, а само седеше на мястото си. „Като намусен крал“, помисли си Мойра, наивно ядосана, защото искаше да танцува с него. Да усеща допира на ръцете му, да среща погледа му.

Но той не ставаше, а продължаваше да отпива от виното си, загледан в тълпата. Мойра се завъртя с Ларкин, направи реверанс на вуйчо си и пое ръката на Хойт.

Когато отново погледна към Кийън, той бе изчезнал.

Чувстваше нужда от въздух. По-точно — от нощта. Нощта бе неговото време. Създанието, което живееше зад маската на човек, винаги щеше да копнее за нея и да я търси.

Качи се до бойниците, където мракът бе непрогледен, а глъчката от залата звучеше като приглушено ехо. Облаци закриваха луната и

звездите едва проблясваха през тях. Преди зазоряване щеше да завали дъжд; вече усещаше мириса му.

Долу горяха факли, за да осветяват двора, и до портала и зидовете стояха стражи.

Чуваше храненето на един от тях и плющенето на знамената над главата си при внезапен порив на вятъра. Ако наостреше слух, можеше да чуе дори шумоленето на мишки в пролуките между камъните или свистенето на криле на прилеп, кръжащ над замъка. Чуваше неща, които другите не можеха да чуят. Усещаше мириса на човешка плът — солта по кожата и обилния поток от кръв под нея. Част от него все още копнееше за вкуса ѝ. За преследването и убиването. За нахлуването на кръвта в устата му, в гърлото му. За живота в нея, който никога не можеше да вкуси от охладените найлонови пакети. „Гореща — спомни си той, — винаги гореща“, като онази първа глътка, която затопляше всички застинали мъртви кътчета, и за миг животът — или неговата сянка — се пробуждаше в тях. Нямаше да е зле понякога да си припомня неописуемата наслада. Онова, което с усилие на волята си потискаше. Не биваше да забравя за какво жадуват враговете им.

Хората не можеха да го разберат. Дори Блеър, която познаваше природата им по-добре от всеки друг.

Все пак щяха да се бият и да умрат. Други щяха да ги последват и, на свой ред, да срещнат смъртта. Някои щяха да избягат, разбира се, винаги ставаше така — някои да се предадат на страха и просто да бъдат изклани като зайци, хипнотизирани от светлината на фарове.

Но повечето нямаше да бягат и да се крият, нито да застиват от ужас. За всичките години, през които бе виждал хората да живеят и да умират, беше разбрал, че когато нямат избор, се бият като демони.

Ако спечелеха, щяха да претворят цялата история в романтични легенди, песни и приказки. След години старците щяха да седят до огъня, да показват белезите си и да разказват за славните дни.

Или да се будят, облени в студена пот, преживяващи отново ужаса на войната в съня си.

Ако оцелееше, какво ли щеше да бъде всичко това за него? Славни дни или кошмар? „Нито едно от двете“, помисли си той. Не бе в природата на неговия вид да се рови в миналото.

Ако Лилит успееше да го унищожи, е, истинската смърт щеше да е ново приключение за него. Може би щеше да е интересно.

С острия си слух долови стъпки по каменното стълбище. Беше Мойра, познаваше походката, както и уханието ѝ.

Понечи да се скрие в сенките, но се почувства страхливец. Тя бе просто жена, човешко същество. Не можеше и не биваше да означава нищо повече за него.

Когато излезе, я чу да издава дълга, протяжна въздишка, сякаш току-що е свалила от плещите си непосилно бреме. Тя застана до каменния парапет, отметна глава назад и затвори очи, вдишвайки дълбоко.

Лицето ѝ бе зачервено от огъня и от танците, но под очите ѝ имаше сенки на умора.

Някой старателно бе вплел в дългите ѝ плитки златисти връвчици, които проблясваха сред лъскавия кафяв водопад.

Кийън забеляза мига, в който тя осъзна, че не е сама. Внезапното застиване на раменете ѝ, нервното плъзгане на ръката ѝ между диплите на роклята.

— Ако си скрила дървен кол там — каза той, — моля те, не го насочвай срещу мен.

Раменете ѝ останаха напрегнати, но отпусна ръка, когато се обърна.

— Не те видях. Искях да подишам малко въздух. Вътре е толкова топло, а и пийнах доста.

— Повече, отколкото яде. Е, няма да хабя въздуха ти.

— О, стой тук. Ще остана само миг, после отново ще оставя всичкия въздух на теб.

Зарови пръсти в косите си и вирна брадичка.

Кийън успя да види ясно лицето ѝ, очите ѝ и си помисли: „Да, малката кралица наистина изглежда смазана“.

— За размисъл ли идваш тук? Не зная дали това място е подходящо от затворена стая. Сигурно има много неща, за които да размишляваш.

Мойра леко се олюля и се засмя, когато той хвана ръката ѝ и веднага я пусна.

— Толкова внимаваш да не ме докоснеш — отбеляза тя. — Освен за да ме спасиш от смърт или нараняване. Или да ми покажеш някоя хватка при тренировка. Намирам това за интересно. А ти?

— Не особено.

— Освен онзи единствен път — продължи тя и застана крачка по-близо. — Когато ме докосна истински, с ръце и устни. Често си мисля за това.

Кийън едва не се отдръпна ужасено.

— Целта беше да ти дам урок.

— Обичам да научавам нови уроци. Дай ми още един.

— Виното е замъглило разсъдъка ти. — Кийън се ядоса на себе си заради суховатия си, твърде сериозен тон. — Трябва да влезеш вътре и придворните дами да те придружат до леглото ти.

— Наистина съм замаяна. Утре ще съжалявам, но да оставим угризенията за утре, а? Какъв ден беше... — Мойра бавно се завъртя и полите ѝ докоснаха зида. — Тази сутрин извървах пътя до камъка. Как е възможно да е било толкова скоро? Сякаш през целия ден се превивам под тежестта на меча. Сега ще оставя тези мисли, поне за през нощта. Бързо се напивам, но какво от това? — Тя приближи още крачка и гордостта не му позволи да се отдръпне. — Надявах се да танцуваш с мен и се питах какво ли ще е да ме докосваш, без да е хватка, проява на добри маниери или грешка.

— Нямах настроение за танци.

— Е, настроенията ти често се менят, а? — Вгледа се в лицето му съсредоточено, сякаш се взираше в книга. — Както и моите. Когато ме целуна, бях ядосана. После — малко изплашена. Сега не изпитвам нито гняв, нито уплаха. За разлика от теб, струва ми се.

— Напълно си оглупяла.

— Докажи го. — Измина последната крачка, която ги делеше, и повдигна лице към неговото. — Дай ми нов урок.

Преди да го е сторил, вече съжаляваше. Не бе нито плах, нито нежен. Рязко я притегли към себе си и почти я повдигна от земята, преди устните му да се впият в нейните.

Усети вкуса на виното, топлината... и безразсъдство, което не бе очаквал.

Този път бе готова за него. Ръцете ѝ докосваха косите му, устните ѝ нетърпеливо се разтваряха. Не се отпусна и не затрепери в ръцете му. Жадуваше за близост.

Желанието бе забило нокти в него. Още един демон, изпратен да го измъчва.

Истинско чудо бе, че във въздуха помежду им не се надигна дим, че и двамата не избухнаха в пламъци. Огънят проникваше в кръвта им, до кости.

Как бе живяла досега без това усещане?

Дори когато я пусна и я побутна назад, то продължи да гори в нея като треска.

— Почувства ли това? — шепотът ѝ бе изпълнен с удивление. — Почувства ли го?

Завладян от вкуса ѝ и от копнеж за нея, той не отговори нищо. Плъзна се в мрака и изчезна, оставяйки я без дъх.

[1] На галски, майка. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Събуди се рано заредена с енергия. През целия вчерашен ден бе носила товар, тежък като окови. Сега оковите бяха разкъсани. Нямаше значение, че от навъсеното небе навън се лее дъжд като из ведро. В нея отново сияеше светлина.

Облече ирландските си дрехи — дънки и памучен пуловер. Времето за тържественост и официални тоалети бе отминало и за нищо на света нямаше отново да губи време за издокарване.

„Може да съм кралица — помисли си тя, докато сама сплиташе косите си на една-единствена дълга плитка, — но няма да бездействам.“

Щеше да бъде кралица воин.

Върза ботушите и окачи меча на колана си. Това бе жената, която Мойра искаше да вижда в огледалото, образът, който харесваше. Жена с ясна цел, сила и познание.

Обърна се и огледа стаята. „Кралските покои“, помисли си тя. Някога бяха светилището на майка ѝ, а от сега нататък щяха да са нейното. Широкото легло бе застлано с красива покривка от тъмносиньо кадифе със снежнобели дантелени къдрички, която майка ѝ бе намирала за много изящна. Масивните греди бяха от полиран дъб, резбован с галските символи. Картините по стените също представляваха пейзажи от Галия, горите и планините.

На масичката до леглото стоеше малък портрет в сребърна рамка. Бащата на Мойра бе бдял над майка ѝ всяка нощ, а сега щеше да бди над дъщеря си.

Погледна към вратите, през които се излизаше на балкона на майка ѝ. Завесите все още бяха плътно спуснати и щеше да ги остави така. Поне засега. Не се чувстваше готова да отвори тези врати, да стъпи на плочите, върху които бе съсечена майка ѝ.

Вместо това, щеше да си спомня за щастливите мигове, прекарани с нея в тази стая.

Излезе и почука на вратата на Хойт и Глена. Изчака няколко мига и изведнъж се сети за ранния час. Почти се канеше да се върне обратно, надявайки се да не са чули почукването ѝ, когато вратата се отвори.

Хойт все още връзваше халата си. Дългите му коси бяха заплетени, а очите — сънени.

— Извинявайте — започна тя. — Не ми хрумна...

— Случило ли се е нещо? Какво има?

— Не, нищо. Не съобразих, че е толкова рано. Моля ви, легнете си отново.

— Какво става? — Глена се приближи зад него. — Мойра, някакъв проблем ли има?

— Само с маниерите ми. Станах твърде рано и не помислих, че другите може все още да спят, особено след снощното пиршество.

— Всичко е наред. — Глена докосна ръката на Хойт и му даде знак да се отдръпне. — От какво имаш нужда?

— Само да поговоря с теб насаме. Всъщност щях да те поканя на закуска във всекидневната на... в моята всекидневна, за да ти кажа нещо.

— Дай ми десет минути.

— Сигурна ли си? Нямам нищо против да почакам до по-късно през деня.

— Десет минути — повтори Глена.

— Благодаря. Ще наредя да приготвят закуската.

— Изглежда... готова за подвизи — отбеляза Хойт, когато Глена отиде до легена с вода, за да се измие.

— Така е.

Тя потопи пръсти във водата и се съсредоточи. Беше се примирила, че не може да вземе душ, но никога нямаше да свикне да се мие със студена вода.

Задоволи се с това, което имаше, докато Хойт разпалваше огъня. После, предавайки се на суетността, направи малък опит за разкрасяване.

— Може би просто иска да обсъдим графика за днешната тренировка. — Глена сложи обиците, които не биваше да забрави да сваля преди тренировка. — Вече ти казах, че е предложила награда — един от нашите кръстове — за онази от жените, която я победи днес.

— Добре се е сетила, но се питам дали това е най-разумният начин за използване на кръстовете.

— Бяха девет — напомни му Глена, докато се обличаше. — За нас петимата и за Кинг, разбира се, значи шест. Плюс двата, които дадохме на майката и бременната сестра на Ларкин. Не сме решили кой да носи деветия. Може би така е най-честно.

— Да видим какво ще ни донесе този ден. — Хойт се усмихна, докато тя провираше глава през деколтето на сивия си пуловер. — Какво правиш, а гра^[1], та всяка сутрин изглеждаш все по-прелестна?

— Така ме виждаш с очите на любовта. — Завъртя се в прегръдката му, когато той се приближи... и с тъга погледна към леглото. — Дъждовно утро. С удоволствие бих се повъргала с теб един час. — Повдигна глава за целувка. — Но се налага да отида на закуска с кралицата.

Когато Глена влезе, Мойра по навик бе седнала до камината с книга в ръце. Вдигна поглед и ѝ се усмихна глуповато.

— Срамувам се от себе си. Да те измъкна от топлото легло и прегръдката на съпруга ти по това време.

— Кралско право.

Мойра се засмя и я покани с жест да седне.

— Скоро ще донесат храната. Един ден, когато от семената, които донесох и засадих, пораснат дръвчета, ще мога да пия портокалов сок сутрин. Липсва ми вкусът му.

— Бих убила за чаша кафе — призна Глена. — За кафето, ябълковия пай, телевизията и всички човешки неща. — Седна и изпитателно се вгледа в лицето на Мойра. — Изглеждаш добре. Отпочинала и готова за подвизи, както се изрази Хойт.

— Така се чувствам. Вчера ми се събра много и сърцето ми бе натежало. Сега този меч и короната принадлежат на мен, само защото тя е мъртва.

— А не си имала време да я оплачеш, както подобава.

— Нямах. Но зная, че тя одобрява това, което правя за Галия и за всички, вместо да се затворя някъде и да тъгувам за нея в такъв момент. — С известно задоволство Мойра сведе поглед към грубия панталон и ботушите си. — Реших каква кралица ще се старая да бъда. Силна и дори сурова. Нямам време да седя на трона и да обсъждам държавни дела. Политиката и протоколът могат да почакаат, нали?

Церемонията и тържеството отминаха — и бяха необходими. Но сега е време за труд и пот.

Мойра се изправи, когато донесоха закуската, и каза нещо на съненото момче и камериерката, която влезе с него.

„Говори непринудено“, забеляза Глена. Обръщаше се и към двамата по имена, докато те подреждаха съдовете на масата. Даде си вид, че не долавя удивлението им заради странното облекло на кралицата, и ги отпрати с благодарности... и наставления никой да не безпокои нея и гостенката ѝ.

Когато седнаха заедно, Мойра, която последните няколко дни едва бе хапвала по някой зальк, изненадващо започна да се храни лакомо като Ларкин.

— Днес ще бъде кално и ще се тренира трудно — отбеляза тя. — Мисля, че това е полезно за дисциплината. Искан да ти кажа, че въпреки участието ми днес и през следващите дни, вие с Блеър продължавате да ръководите обучението. Искан всички да видят, че тренирам като тях. Че и аз ще се изпоцапам и ще имам синини.

— Говориш, сякаш нямаш търпение да започнем.

— Наистина нямам. — Мойра загреба от яйцата. Бе научила готвачките да ги приготвят така, както Глена често ги бе приготвяла. Бъркани, с парченца шунка и лук. — Помниш ли, когато с Ларкин пристигнахме от Танца на боговете в Ирландия? Можех да забия стрела навсякъде, където се прицеля, но всеки би ме повалил с един удар.

— Винаги се изправяше.

— Да, винаги. Но вече не съм толкова лесен противник. Искан всички да видят това.

— Показа им, че си воин, когато победи вампира.

— Да. Сега ще им покажа, че мога да преглътна поражение. Искан още нещо от теб.

— Така и предполагагах. — Глена наля и на двете още чай. — Изплюй камъчето.

— Никога не съм изследвала магическата сила, която имам. Не е голяма, както сама виждаш. Скромни лечителски заложби и вътрешен източник, който може да бъде отключен, ако други, по-силни достигнат до него. Както направихте ти и Хойт веднъж. Сънища. Изучавала съм сънищата и съм чела книги за значението им. Както и за магии,

разбира се. Но не предполагах, че това, което притежавам, може да послужи за друго, освен да облекча нечия болка или да зная в коя посока да поема, за да открия елен при лов.

— А сега?

— Сега — кимна Мойра — мисля, че способностите ми имат и друг смисъл и искам да използвам най-пълноценно всичко, което е в мен. Когато докоснах меча, когато сложих ръка на дръжката му, силата нахлу в мен. Осъзнаването, че е мой и винаги е бил, приличаше на поток, който се вля в мен. По-скоро — премина през мен. Разбираш ли ме?

— Напълно.

Мойра отново кимна и продължи да се храни.

— Не отдавах значение на тези способности, защото имах други интереси. Искях да чета, да се образовам, да ловувам с Ларкин, да яздя.

— Като всяка млада жена — прекъсна я Глена. — Защо да не правиш неща, които обичаш? Не си знаела какво те очаква.

— Не знаех. Питам се дали, ако бях вникнала по-дълбоко, щях да го предвидя.

— Не е било възможно да спасиш майка си, Мойра — ласкаво каза Глена.

Мойра вдигна очи, с ясен поглед.

— Толкова лесно четеш мислите ми.

— Мисля, че на твое място щяха да ме спохождат същите. Не е било възможно да я спасиш. А и...

— Не е било писано — довърши Мойра. — В сърцето си го зная. Но ако бях изучавала това, което нося в себе си, може би щях да имам предчувствие, че се задава нещо. Независимо дали би имало значение. Също както Блеър, неведнъж съм виждала бойното поле в съня си. Но за разлика от нея, не бях готова да застана с лице срещу него. Извърщах глава. Но край. Няма повече да... да се самобичувам. Нали така се казваше?

— Да, точно така.

— Няма да се самообвинявам. Време е за промяна. Затова те моля да ми помогнеш да развия магическата си сила, както бойните си умения.

— Мога. С удоволствие.

— Ще съм ти признателна.

— Рано е за признателност. Нужна е работа. Магията не е изкуство, а занаят. И дарба. Но усилието няма да бъде по-малко, отколкото физическите тренировки. Ще бъде като... развиване на мускули. — Глена докосна бицепса ѝ. — Трябва да ги напругаш и оформяш. Както в медицината, всичко е въпрос на практика. Човек не престава да се учи.

— Всяко ново оръжие, с което се сдобивам, е удар срещу врага. — Мойра повдигна вежди и стегна ръката си. — Е, ще развивам и мускулите, за които говориш, така, докато стана възможно най-силна. Искам да я разбия, Глена. Да я разгромя напълно. Поради безброй причини. Родителите ми, Кинг, Кийън — добави тя след кратка пауза. — Това никак не би му харесало, нали? Да знае, че гледам на него като на жертва.

— Той не гледа на себе си така.

— Отказва да се самосъжалява. Затова е преуспял, по свой начин. Постигнал е... не може да се каже спокойствие, защото не е спокойна натура. Но е приел съдбата си. Сякаш дори я е прегърнал.

— Бих казала, че го познаваш добре, доколкото може да го опознае човек.

Мойра се поколеба и започна да преподрежда хапките в чинията.

— Отново ме целуна.

— О! — Глена замълча за миг и пак промълви: — О!

— Аз го накарах.

— Не подценявай чара и силата си. Едва ли някой може да накара Кийън да стори нещо, без той да желае.

— Може би го е желал, но нямаше да го стори, ако не бях толкова настойчива. Бях пийнала повечко.

— Хм!

— Не бях пияна — засмя се Мойра малко смутено. — Не много. Само колкото да се отпусна и да не мисля за приличието. И да стана по-уверена. Търсех малко въздух и спокойствие и излязох до една от бойниците. Той беше там. — Сякаш отново го видя. — Можеше да отиде навсякъде другаде, както и аз. Но и двамата се озовахме на едно и също място, по едно и също време. В нощта — тихо каза тя. — Музиката и светлините едва достигаха до нас.

— Романтично.

— Предполагам, че е било. Въздухът беше съвсем леко влажен от задаващия се дъжд, а луната приличаше на тънък бял сърп в небето. В него има нещо загадъчно, до което така силно ми се иска да достигна.

— Човешко е да го намираш за привлекателен — каза Глена.

Тя не изтъкна онова, което и двете знаеха. Че онзи, за когото говорят, не е човек.

— Държеше се сковано с мен, както винаги, и това ме вбеси. Признавам, че беше... предизвикателство. В същото време... когато съм с него, в мен се пробужда нещо. Както с познанието или с магическата сила. — Докосна корема си и плъзна ръка към сърцето си. — Просто... нещо се надига от дълбините ми. Никога не съм изпитвала силни чувства към мъж, не по този начин. Леки трепети, нали се досещаш? Приятни, но не така изгарящи. В него има нещо, което ме привлича неудържимо. Толкова е...

— Секси — довърши Глена. — Влудяващо.

— Исках да узная дали ще бъде както първия път, когато и двамата бяхме гневни и той ме бе сграбчил. Поисках да го стори отново и не бих приела отказ. — Наклони глава встрани, сякаш се опитваше да разреши загадка. — Знаеш ли, мисля, че стана неспокоен. Смущението му и опитът да го прикрие бяха опияняващи колкото виното.

— Господи! — С дълга въздишка Глена повдигна чашата си. — Не се и съмнявам.

— Целувката беше като предишния път, дори още по-завладяваща. Защото я очаквах. В онзи миг той беше замаян колкото мен. Усетих го.

— Какво очакваш от него, Мойра?

— Не зная. Може би само тази топлина, тази сила. Насладата. Нима има нещо лошо?

— Не мога да кажа. — Глена изпита тревога. — Той не може да ти даде нищо повече. Трябва да го разбереш. Не може да остане тук, а дори и да остане за известно време, нямаш никакво бъдеще с него. Навлизаш в опасна територия.

— Всеки ден до Самен е опасна територия. Зная, че говориш трезво и разумно, но умът и сърцето ми са обсебени. Трябва да успокоя и двете, за да мога да реша какво да правя по-нататък. Но зная, че не

искам да вляза в битка, загърбвайки това, което чувствам, само защото се боя какво може, или не може да последва.

След миг размисъл Глена въздъхна.

— Може да е разумно и трезво, но самата аз едва ли ще се вслушам в този съвет, ако съм на твое място.

Мойра посегна към нея и хвана ръката ѝ.

— Хубаво е да мога да поговоря с друга жена. Да споделя с нея всичко, което вълнува ума и сърцето ми.

В друга част на Галия, в къща с плътно спуснати завеси, за да не прониква дори най-слабата светлина, две други жени седяха и разговаряха.

За тях бе краят, а не началото на деня, но споделяха спокойна закуска.

Спокойна, защото мъжът, чиято кръв изсмукваха, вече нямаше сили да се съпротивлява.

— Ти беше права. — Лора се облегна назад и кокетно изтри кръвта от устните си с ленена кърпичка. Мъжът бе заключен с вериги за масата между тях, защото Лилит искаше ранената ѝ приятелка да седи и да се храни нормално, вместо да пие кръвта от чаша в леглото си. — От това имах нужда — да стана и да половувам.

— Видя ли? — усмихна се Лилит.

Лицето на Лора все още бе покрито с белези от изгаряне. Светената вода, която онази кучка, преследвачката на демони, бе блиснала към нея, я бе обезобразила. Но Лора се възстановяваше и обилната прясна храна щеше да ѝ помогне да възвърне силите си.

— Искан ми се да хапнеш още малко.

— Ще хапна. Толкова си добра с мен, Лилит. Въпреки че те разочаровах с провала си.

— Не си се провалила. Беше добър план — и почти сполучлив. Ти плати жестока цена. Не мога да понеса мисълта за болките, които изтърпя.

— Без теб щях да умра.

Бяха любовници и приятелки, а често — и съперници. От четири века означаваха всичко една за друга. Но раните на Лора, които едва не бяха довели до края ѝ, ги бяха сблизжили повече от всякога.

— Преди да пострадаш, не осъзнавах колко много се нуждая от теб. Хайде, скъпа, само още мъничко.

Лора се подчини, повдигна безжизнената ръка на мъжа и впи зъби в китката му.

Преди обгарянето бе красива млада блондинка с впечатляващ стил. Сега кожата на лицето ѝ бе грапава и зачервена, набраздена от полузараснали рани. Но сините ѝ очи вече не гледаха изцъклени от болка и гласът ѝ звучеше уверено.

— Беше прекрасно, Лилит. — Лора отново се облегна назад. — Но просто не мога да пийна нито капка повече.

— Тогава ще наредя да отнесат храната и ще поседим пред камината преди лягане.

Лилит разклати малко звънче и даде сигнал на една от слугините да разчисти масата. Знаеше, че остатъците няма да отидат на вятъра.

Стана, за да помогне на Лора да се придвижи до другия край на стаята, където вече бе сложила възглавнички и завивка на дивана.

— Тук е по-удобно, отколкото в пещерите — отбеляза тя. — Все пак нямам търпение да се махнем от това място и да си намерим по-сносно жилище.

Настани Лора и седна, царствена с пищната си червена рокля. Косите ѝ бяха прихванати високо и посипани със златист бродат, за да придаде малко повече тържественост на вечерта.

Красотата ѝ не бе повехнала две хиляди години след смъртта ѝ.

— Имаш ли болки? — попита тя Лора.

— Не. Вече почти съм на себе си. Извинявай за детинското ми държане вчера сутринта, когато онази прелетя със смешния си дракон. Щом я видях, сякаш отново изживях страха и агонията.

— Поднесохме им малка изненада, а? — Лилит ласкаво приглади завивката, увита около Лора. — Представи си шока ѝ, когато стрелите се отгласнаха от щита на Мидиър. Права беше, като ме убеди да не го убивам.

— Следващия път, когато я видя, няма да хленча и да се крия под одеялата като изплашено хлапе. Следващия път ще умре — от моята ръка. Кълна се.

— Все още ли я искаш за свое другарче?

— Никога не ще направя подобен подарък на онази пачавра. — Лора оголи зъби в зловна усмивка. — От мен ще получи само смърт.

— С въздишка сложи ръка на рамото на Лилит. — Никога не би била за мен това, което си ти. Мислех само да се позабавлявам с нея. Хрумна ми, че ще си прекараме добре трите заедно в леглото... Онази неизчерпаема енергия и агресивност, която носи в себе си, беше толкова неустоима. — Наклони глава и устните им се сляха в дълга нежна целувка. — Твоя съм, Лилит. Завинаги.

— Милото ми момиче. — Лилит долепи устни до слепоочието ѝ. — Знаеш ли, когато те видях да седиш сама на онази тъмна парижка улица и да плачеш, знаех, че ще ми принадлежиш.

— Мислех, че обичам онзи мъж — промълви Лора. — Че любовта ми е споделена. Но той ме използва и ме захвърли заради друга. Сърцето ми беше разбито. Тогава се появи ти.

— Помниш ли какво ти казах?

— Никога няма да забравя. Думите ти бяха: „Горкото ми тъжно момиче. Сама ли си?“. Аз ти казах, че животът ми е свършил, че до сутринта ще умра от мъка.

Лилит се засмя и погали косите ѝ.

— Толкова драматично! Как можех да ти устоя?

— Или аз на теб. Изглеждаше прелестна... като кралица, каквато си. Беше облечена в червено, както сега, и косите ти блестяха в съвършени къдрици. Заведе ме в дома си, нагости ме с хляб и вино, изслуша тъжната ми история и изтри сълзите ми.

— Ти беше млада и чаровна. И убедена, че онзи мъж, дето те е зарязал, е единственото, което някога ще желаяш.

— Вече не помня нито името, нито лицето му.

— Така нетърпеливо се хвърли в обятията ми — замърка Лилит. — Попитах те дали искаш да останеш вечно млада и красива и да имаш власт над мъже като онзи, който те е наранил. Ти отвърна „да“, и отново „да“. Дори когато вкусих от теб, се притискаше към мен и повтаряше: „Да, да“.

Очите на Лора леко се зачервиха, когато си спомни онзи вълшебен миг.

— Никога не съм изживявала такава тръпка.

— Когато отпи от мен, аз те обикнах, както никого другиго.

— А когато се пробудих отново, ти го доведе при мен. Негодникът, който ме бе изоставил, стана първата ми жертва. Поделихме си го, както безброй други след него.

— На Самен ще си поделим всичката плячка.

Докато вампирите спяха, Мойра стоеше на тренировъчната площадка, мокра и окаляна. В хълбока ѝ пулсираше болка от изненадващия удар, който бе получила, и все още дишаше тежко след поредната схватка.

Чувстваше се чудесно.

Подаде ръка на Дарвел да се изправи и я похвали:

— Справи се много добре. Почти ме надви.

Дарвел направи гримаса и потърка закръгления си ханш.

— Не мисля.

С ръце на кръста и изпоцапана кожена шапка на главата, Глена стоеше и наблюдаваше и двете. Одобрително кимна към Дарвел.

— Вече се задържаш на крака по-дълго и се изправяш по-бързо. Имаш напредък. Доколкото чувам, неколцина от мъжете в другия край нямат шанс срещу теб.

— Доста от тях вече са си изпатили от нея — обади се Излийн.

Прозвуча похотлив женски смях.

— Зная какво да правя с тях, когато паднат в ръцете ми — самодоволно отвърна Дарвел.

— Вложи част от тази енергия в следващата схватка — предложи Глена — и може да я спечелиш, вместо да се озовеш в калта. Кратка тренировка по стрелба с лък — и край за днес.

Жените въздъхнаха с облекчение, но Мойра махна с ръка.

— Все още не съм се била с Кийра. Запазвам за накрая тази, за която се говори, че е най-добра. Така ще мога да се оттегля от бойното поле с чувство за пълна победа.

— Предизвикателна — такава те харесвам! — отбеляза Блеър, докато се приближаваше през дъжда и калта. — Напредваме с оръжията. Вече сме изработили доста — добави тя и вдигна глава. — Повярвайте ми, след няколко часа в ковачницата дъждът е приятно нещо. Е, какъв е резултатът?

— Мойра победи всички с меч и с голи ръце. Сега предизвиква Кийра, преди да завършим със стрелба.

— Браво! Ще заведе една група до мишените, докато приключите тук.

Силно негодувание се надигна сред жените, които с нетърпение очакваха да видят последната схватка.

— Настървени са. — Блеър кимна с одобрение. — И това ми харесва. Е, добре, дами, направете им място. На коя залагаш? — обърна се тя към Глена, когато двете жени застанаха една срещу друга.

— Мойра е загряла и мотивирана. Цял ден е като фурия. Залагам цялото си състояние на нея.

— Аз съм за Кийра. Хитра е и не се бои да поема удари. Виж я само — добави Блеър, когато Кийра падна по очи в калта, а после бързо скочи, готова за нова атака.

Тя финтира, завъртя се в последната минута и замахна с крак към корема на Мойра. Кралицата залитна назад от удара, успя да възстанови равновесието си и да залегне, за да избегне следващия удар. Изправи се и праметна Кийра през рамо, но когато се обърна, тя не лежеше по гръб на земята, а бе заела поза със свити юмруци, нападна с крака и повали противничката си в калта.

Мойра бързо стана и очите ѝ заблестяха.

— Е, виждам, че репутацията ти не е преувеличена.

— Боря се за награда. — Кийра приклепна и се завъртя. — Не го забравяйте.

— Тогава заслужи я!

— Добър бой — заключи Блеър, когато полетяха ръце, крака и тела. — Кийра, дръж лактите си по-високо!

Глена я смушка:

— Без наставления от публиката.

Но се усмихваше — не само защото схватката бе ожесточена и интересна, а и заради насърчаващите викове и съвети на другите жени.

Бяха създали екип.

Мойра политна назад, направи ножица и спъна противничката си. Но когато се изви, за да я притисне, Кийра рязко се надигна и я праметна над главата си.

Прозвучаха няколко въздишки на съчувствие, когато Мойра се приземи с разтърсващ трясък. Преди да успее да изправи гръб, Кийра я възседна, допирайки лакът до гърлото и юмрук до гърдите ѝ.

— Мъртва сте.

— Да, по дяволите! Стани от мен, за бога, смазваш дробовете ми.

Мойра с мъка повдигна все още вибриращото си тяло и седна в калта. Кийра просто се отпусна до нея и двете, задъхани, впериха погледи една в друга.

— Голяма кучка си в бой — провлачено отбеляза Мойра.

— Вие също, при цялото ми уважение, милейди. Получих доста нови синини и цицини.

Мойра изтри част от калта по лицето си с ръка.

— Не бях със свежи сили.

— Вярно е, но и да бяхте, пак щях да ви победея.

— Мисля, че си права. Ти спечели наградата, Кийра, спечели я честно. Гордея се, че бях победена от теб.

Подаде ѝ ръка, силно стисна нейната и я повдигна високо.

— Ето коя е най-добрата в бой с голи ръце.

Последваха възгласи и приятелски прегръдки. Но когато Кийра предложи помощ на Мойра, за да се изправи, тя побутна ръката ѝ.

— Ще поседя още минута, докато си взема въздух. Върви да вземеш лъка си. В този вид тренировка никоя от вас не може да ме победи.

— Няма да постигнем вашата точност, дори ако тренираме хиляда години, Ваше Величество.

— О, господи, няма да мога да седна спокойно цяла седмица — добави Мойра и потърка хълбока си.

— Никога не съм се гордяла толкова много със своята кралица.

Мойра се усмихна на себе си, а после мълчаливо преброи контузиите си. Изведнъж погледът ѝ бе привлечен от мястото, на което бяха стояли с Кийън предишната вечер.

Съзря го там, загледан в нея през сивотата на дъжда. Усети притегателната му сила отдалеч, неповторимия чар, който излъчваше.

— Какво гледаш? — промърмори тя на себе си. — Забавно ли е да ме видиш по задник в калта?

„Може би“, каза си Мойра, и кой би го упрекнал? Навярно изглеждаше доста смешно.

— Скоро ще се бием един с друг. Тогава ще видим кой кого ще победи.

Изправи се, стисна зъби, за да преглътне болката, която я караше да накуцва, и тръгна с уверена походка, без да погледне назад.

[1] Галски израз, означаващ мила, скъпа. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

След като остърга от себе си един тон кал, Мойра се присъедини към другите за обсъждане на стратегията. Влезе в напрегнат момент, по средата на спор.

— Не казвам, че ти няма да се справиш. — Ларкин говореше на Блеър с тон, който издаваше, че губи търпение. — Просто те уверявам, че ние с Хойт можем и без теб.

— А аз те уверявам, че трима ще действат по-бързо, отколкото двама.

— За какво става дума? — попита Мойра.

Получи едновременен отговор на висок глас.

— Така не мога да разбера почти нищо. — Протегна ръка, за да ги накара да замълчат, докато седнаше на масата. — Значи ще изпратим експедиция да подготви база близо до бойното поле и на разузнаване?

— Първият отряд ще тръгне след тях сутринта — довърши Хойт. — Отбелязали сме места, които могат да послужат за укритие. Ето това — потупа той по разгънатата на масата карта. — Един ден поход на изток. И още едно, на ден път от първото.

— Но е факт, че Лилит се е установила тук. — Блеър сложи юмрук върху картата. — Завардила е най-ценното място и постройките. Можем да разположим базите си на кръст, да изградим назъбена фронтова линия. Но войниците трябва да започнат да се придвижват, а преди да ги изпратим, базите трябва да са готови. Не само по пътя, а и на най-удобните места близо до долината.

— Права си. — Мойра замислено разгледа картата. Представи си как трябва да се осъществи планът, с бързи преходи през деня от позиция до позиция. — Ларкин може да измени разстоянието по-бързо от всеки друг... нали сме на едно мнение по въпроса?

— Безспорно. Но ако издирим други дракони...

— Блеър, казах ти, че няма да стане.

— Дракони? — Мойра вдигна ръка, за да прекъсне възраженията на Ларкин. — Какво имаш предвид?

— В образа на друго същество Ларкин може да общува със себеподобните си, поне на елементарно ниво — започна Блеър.

— Да. И?

— Ако повика други дракони, докато е един от тях, защо да не успее да убеди някои да го последват... с ездачи?

— Те са миролюбиви, нежни създания — намеси се Ларкин. — Не бива да ги въвлечем в нещо, при което могат да пострадат.

— Почакай, почакай. — Докато идеята се въртеше в ума ѝ, Мойра се облегна назад. — Възможно ли е? Виждала съм хора да си вземат малко драконче за домашен любимец, но не и някой да язди възрастен дракон, освен в приказките. Ако постигнем това, ще можем да пътуваме бързо и дори нощем. А в битка... — замълча, щом видя изражението на Ларкин. — Искрено съжалявам, но не можем да си позволим сантименталност. Драконът е символ на Галия, а сега Галия се нуждае от символите си. Ще поведем народа си, мъже и жени, млади и стари, да се бият и да жертват живота си. Ако е възможно, трябва да го направим.

— Не съм убеден.

Упорството на Ларкин подразни Мойра.

— Трябва да опиташ. Ние обичаме и конете си, Ларкин — напомни му тя. — Но ще ги яздим в битка. Хойт, кажи ми откровено как смяташ, че е по-добре — да отидете само двамата с Ларкин или тримата?

— Е, поставяш ме между чука и наковалнята. Ларкин се тревожи, че Блеър не се е възстановила напълно от раните.

— Достатъчно добре съм, за да дойда — настоя тя и удари Ларкин с юмрук по ръката. — Искаш ли един рунд, за да ти покажа?

— Вечер все още има болки в ребрата, а и пострадалото ѝ рамо е слабо.

— Ще видиш кой е слаб.

— Стига, стига, деца. — Репликата на Глена прозвуча едновременно шеговито и саркастично. — Налага се и аз да се намеся. Блеър е в достатъчно добра форма. Съжалявам, скъпи — каза тя на Ларкин, — но не можем повече да я държим в списъка на контузените.

— По-добре е да дойде. — Хойт погледна Ларкин със съчувствие. — Тримата няма да се забавим повече от ден. Първият

отряд може да бъде изпратен на разсъмване и да стигне до първия пост.

— Ние тримата оставаме тук да продължим с обучението и подготовката — кимна Мойра. — Така е най-добре. Мислиш ли, че Тинин ще може да поведе този отряд, Ларкин?

— Като мехлем за наранената ми гордост ли ме питаш, или защото наистина искаш мнението ми?

— И двете.

Ларкин се засмя, макар и с неохота.

— Да, той е човекът.

— Да тръгваме. — Блеър погледна всички на масата. — С времето, за което Ларкин може да стигне по въздух преди залез, ще успеем да подготвим първата база, може би дори първите две.

— Вземете всичко, което ви е нужно — каза им Мойра. — Аз ще поговоря с Тинин и ще му наредя да поведе първите бойци преди изгрев.

— Тя ви очаква. — Кийън проговори за първи път, откакто кралицата бе влязла. — Ако не е предвидила този ход, съветниците й сигурно са я предупредили. Ще ви причакат.

Блеър кимна.

— Имам го предвид. Затова е по-добре да сме тримата и да се спуснем от въздуха. Не те ще ни изненадат, а може би ние тях.

— Шансовете ви са по-добри, ако дойдете от тази посока. — Кийън стана, приближи се към картата и показа. — Заобиколете, за да стигнете първата позиция от изток или север. Изисква повече време, разбира се, но те сигурно ще ви очакват от тази посока.

— Добра идея — отбеляза Блеър и погледна Ларкин изпод вежди. — Ние с Хойт можем да слезем и да се скрием, а нашето момче да отиде на разузнаване, може би като птица или друго животно, на което няма да обърнат внимание в района. Ще имаме нужда от повече гориво, защото за всяко преобразяване се изразходва доста, но е важно да се погрижим за безопасността си.

— Избери някое дребно животинче — обърна се Кийън към Ларкин. — Ако отидеш като елен или какъвто и да е дивеч, може да те застрелят за развлечение или допълнителна храна. Предполагам, че вече скучаят. Ако времето днес е като тук, ще бъдат в къщата или под заслон.

— Добре, ще го измислим. — Блеър се изправи. — Ако имаш магически принадлежности, които биха помогнали, не ги забравяй.

— Бъдете предпазливи.

Глена се засуети с мантията на Хойт, докато стояха до портите.

— Не се безпокой.

— Няма как да не се безпокоя. — Тя зарови двете си ръце в материята и го погледна в очите. — Откакто започна всичко това, почти не сме се разделяли. Искане ми се да дойда с теб.

— Тук си по-полезна. — Хойт докосна кръста ѝ, а после — своя. — Ще знаеш къде съм, как съм. Най-много след два дни ще се върна при теб.

— Постарай се. — Притегли го към себе си, целуна го дълго и страстно, а сърцето ѝ тръпнеше. — Обичам те. Пази се.

— И аз те обичам. Бъди силна. Сега се прибирай вътре, на сушина.

Но Глена изчака, докато Ларкин се преобрази в дракон, а Хойт и Блеър натовариха провизиите и оръжието. Остана там и докато се качиха на гърба на дракона и се издигнаха високо, през сивия воал от дъждовни капки.

— Тежко е — каза Мойра зад нея, — тежко е да бъдеш тази, която чака.

— Ужасно. — Глена посегна назад и силно сграбчи ръката на Мойра. — Затова не ме оставяй да бездействам. Ще влезем вътре и ще проведем първия урок. — Обърнаха се и се отдалечиха от портите. — Помниш ли кога разбра, че притежаваш необичайна сила?

— Не. Нямахте определен момент, както при Ларкин. Просто понякога виждах разни неща. Къде е нещо, което сме загубили, или къде се спотайва някой, когато играем на криеница. Но винаги си мислех, че е просто късмет или добър усет.

— Майка ти имаше ли дарба?

— Да, но скромна. Да утешава, да отглежда растения... — Вяло праметна плитката зад рамото си. — Виждала си градините тук. Нейно творение са. Ако можеше да присъства на раждане или да помогне на някой болен, винаги донасяше спокойствие. Мислех за нейните и за своите способности като за женска магия. Състрадание, интуиция,

лечебна сила. — Продължиха през аркадата към стълбите. — Но откакто започнах да работя с теб и Хойт, чувствам нещо повече... някакво пробуждане. Отначало го приемах като отражение на силата, която притежавате вие двамата. После взех меча.

— Талисман или проводник — замислено каза Глена. — Или по-просто — ключ за врата, която вече е била в теб.

Поведе я към стаята, в която работеха с Хойт. Не изглеждаше много различна от кулата в Ирландия. „По-голяма“, помисли си Мойра, и със сводеста врата, която водеше към един от многото балкони на замъка.

Но ароматите бяха същите — на билки, пепел и странна смесица от ухание на цветя и мирис на метал. Върху масите и скриновете бяха подредени множество от кристалите на Глена. Колкото с магическа цел, толкова и за естетика, предположи Мойра.

Имаше купи, стъкленици и книги.

И кръстове — сребърни, дървени, каменни, медни — окачени на всеки прозорец и врата.

— Тук е хладно и влажно — отбеляза Глена. — Ще запалиш ли огън?

— О, разбира се. — Но когато Мойра се приближи към голямото каменно огнище, Глена се засмя и сграбчи ръката ѝ.

— Не, не така. Огън. Това е едно от основните умения при всяка магия. Използваме стихии, природата. Уважаваме ги. Запали огъня оттук, заедно с мен.

— Не зная как да започна.

— Със себе си. Умът, сърцето, корема, костите и кръвта си. Виж огъня, виж цветовете и формите му. Почувствай топлината му, вдъхни мириса на дим и горящ торф. Насочи всичко това от себе си към огнището.

Мойра изпълни указанията ѝ, но въпреки че по кожата ѝ пробяга тръпка, торфът остана студен и неподвижен.

— Съжалявам.

— Нужно е време, енергия и концентрация. И вяра. Не помниш как си направила първите си крачки, хващайки се за полата на майка си или за масата, и колко пъти си падала, докато се задържиш на крака. Направи първата крачка, Мойра. Протегни дясната си ръка. Представи си как огънят пламва в теб, горещ и ярък. Заструява нагоре от корема

ти, през сърцето ти, през ръката, към върховете на пръстите, където желаш.

Почти като в транс Мойра чуваше тихия глас на Глена и усещаше надигащата се топлина. Този път тръпката по кожата ѝ и под нея бе по-силна. И по една от буците торф се плъзна огнен език.

— О! Беше като светкавица в главата ми. Но ти свърши по-голямата част от работата.

— Съвсем малка — увери я Глена. — Само лек тласък.

Мойра въздъхна.

— Чувствам се, сякаш съм изкачила планина тичешком.

— Ще става по-лесно.

Загледана в разгарящия се огън, Мойра кимна.

— Научи ме.

След два часа Мойра се чувстваше, сякаш не само е изкачила планина, а и е паднала от нея на главата си. Но вече умееше да призовава и донякъде да контролира една от четирите стихии. Глена ѝ бе дала списък от прости магии и заклинания, които да упражнява сама.

Беше нарекла това „домашна работа“ и ученолюбивата Мойра нямаше търпение да се залови с нея.

Но имаше и други грижи. Затова облече по-официален тоалет, сложи кралския символ на главата си и отиде да поговори с вуйчо си по финансови въпроси.

Войната струваше пари.

— Мнозина са били принудени да оставят нивите си неожънати — каза ѝ Ридок. — Стадата са без надзор. Някои неизбежно ще загубят домовете си.

— Ще им помогнем да си построят нови. Две години няма да налагаме данъци.

— Мойра...

— Хазната ще издържи, вуйчо. Не мога да седя върху злато и скъпоценни камъни, каквато и история да имат, докато другите търпят лишения. Първо ще претопя короната на Галия. После ще засадя земите. Петдесет акра. Още петдесет за пасбища. Целият добив от тях

ще получават онези, които са се сражавали, семействата на загиналите и ранените верни поданици на Галия.

Ридок потърка слепоочията си.

— А как ще узнаеш кой се е сражавал и кой се е крил?

— Ще вярваме. Мислиш, че съм наивна и сантиментална. Може би съм такава. В мирно време една кралица може да си го позволи. Но сега трябва да убеждавам поданиците си да дадат всичко от себе си. Искам много и от теб. Живееш тук, докато непознати превръщат дома ти в казарма.

— Не е болка за умирање.

— Тежка цена е и няма да бъде последното, за което те моля. Орин ще участва в похода утре.

— Той ми каза. — В гласа на Ридок прозвуча гордост, въпреки че очите му се изпълниха с тъга. — По-малкият ми син вече е мъж и трябва да бъде такъв.

— Щом е твой син, ще покаже, че е достоен. Засега, дори след началото на похода, работата тук трябва да продължи. Да се коват оръжия, да има храна и подслон за хората. Да бъдат обучавани. Купувай всичко необходимо. Но... — Леко се усмихна. — Ако някой търговец се стреми към твърде голяма печалба, кралицата ще си поговори сериозно с него.

Ридок отвърна на усмивката ѝ.

— Много добре. Майка ти би се гордяла с теб.

— Надявам се. Мисля за нея всеки ден. — Мойра стана и той я последва. — Трябва да отида при леля. Отлично ръководи домакинството през последните седмици.

— Харесва ѝ.

— Не мога да си го представя. Кухните, прането, шиенето, чистенето... Трябва да надзирава толкова хора. Не бих се справила без нея.

— Ще се радва да го чуе. Но тя ми каза, че всеки ден наминаваш, за да поговориш с нея, и се отбиваш при готвачките и перачките. Чувам, че разговаряш и с ковачите, и с момчетата, на които си наредила да дялкат колове. Днес си тренирала заедно с другите жени.

— Никога не съм имала намерение да мързелувам.

— Добре, но се нуждаеш от почивка, Мойра. Имаш сенки под очите.

Тя реши, че ще помоли Глена да я научи на някой трик за разкрасяване.

— Ще има достатъчно време за почивка, когато всичко свърши.

Мойра прекара час с леля си в обсъждане на разходи и домакински задължения и още един — в разговори с онези, които ги изпълняваха.

Когато се отправи към приемната с идеята за лека следобедна закуска и чай, чу смеха на Кийън.

Почувства облекчение, че той прави компания на Глена, но се запита дали самата тя има енергия за среща с него след толкова дълъг ден.

Понечи да се върне обратно, но изпита силен гняв към себе си. Нима се нуждаеше от няколко чаши вино, за да се чувства спокойна в неговата компания? Защо бе такава страхливка?

„Държат се толкова непринудено един с друг“, помисли си тя. Дали приликата на Кийън с брат му носеше успокоение на Глена, или я караше да се чувства странно? Имаше малки разлики, разбира се. Трапчинката върху брадичката на Кийън, която липсваше при брат му. По-издълженото лице и по-късите коси.

Освен това — позите и движенията му. Кийън винаги имаше уверена осанка и вървеше с почти животинска грация.

„Харесва ми да го гледам как се движи“, призна Мойра пред себе си. Винаги ѝ напомняше за нещо екзотично красиво по свой начин и също толкова смъртоносно.

Вече усещаше присъствието ѝ, бе сигурна. Едва ли някой можеше да го свари неподготвен. Но остана приведен на стола си, вместо да се изправи, както би постъпил друг мъж, когато в стаята влезе дама, още повече — кралица.

Това бе жест на пренебрежение. Съзнателен израз на нехайство. Странно защо, но и това я привличаше.

— Прекъсвам ли нещо? — попита тя, докато вървеше към тях.

— Не. — Глена се обърна към нея с усмивка. — Поръчах достатъчно за трима, с надеждата да намериш време. Кийън ме забавлява с разкази за подвизите на Хойт като малък.

— Ще ви оставя да пиете чая си насаме, дами.

— Остани, моля те. — Преди той да стане, Глена хвана ръката му. — Доста се постара да ме разсееш от тревогите.

— Щом си го разбрала, значи старанието ми не е било достатъчно.

— Помогна ми да си поема въздух, оценявам това. Сега, ако всичко върви по плана, те трябва да се намират до набелязаната база. Искам да погледна. — Ръката ѝ не трепна, докато наливаше чай за Мойра. — Мисля, че ще е по-добре да надникнем и тримата.

— Можеш ли да им помогнеш, ако...

Мойра не довърши.

— Хойт е единственият от тях с магическа сила. Но ще мога да видя по-ясно и да помогна при нужда, ако вие двамата работите с мен. Зная, че беше дълъг ден за теб, Мойра.

— Те са и мое семейство.

Глена кимна и стана.

— Донесох нещата, които мисля, че ще ми трябват.

Извади кристалната си сфера, няколко по-малки кристала и билки. Подреди ги на масата между тях. После свали кръста си и окачи верижката на сферата.

— Е — шеговито ги подкани тя и сложи ръце върху кълбото, — да видим какво са намислили.

В цяла Галия валеше и пътуването бе малък ад. Направиха голям кръг и се приземиха на около половин километър от фермата, която възнамеряваха да използват като база. Разположението ѝ бе отлично, на почти еднакво разстояние от имението, в което се бе настанила Лилит, и от бойното поле.

Предположението на Кийън, че ще ги причакат, май щеше да се потвърди.

Двамата ездаци слязоха от гърба на дракона и разтовариха провизиите. Каменната ограда, която разделяше нивите, и дърветата покрай нея бяха известно прикритие. Нищо не се движеше в дъжда.

Драконът се превърна в Ларкин, който зарови ръце в мокрите си коси.

— Ужасен ден, няма спор. Видяхте ли ясно целта?

— Двуетажна къща — отвърна Блеър. — Три пристройки, три заграждения за животни. Овце. Няма дим или други признаци на живот, няма коне. Ако са там, сигурно са поставили пазачи, най-вероятно — по двама на всяка постройка. Редуват се на смени, докато другите спят. Нуждаят се от храна, така че сигурно държат пленници. Или носят онова, което им трябва, в манерки за вода.

— Ще рискувам да погледна — каза Хойт. — Но ако е изпратила някого с магическа сила, вече знаят, че сме тук и скоро ще ни надушат.

— По-лесно е аз да се промъкна. — Ларкин спря за почивка и захапа ябълка. Коремът му къркореше от глад след дългия полет. — Едва ли са създали защитен похлупак, както над главния си щаб. Не и ако се надяват да докопат някого от нас, когато пристигнем.

— Дребно животинче — напомни му Блеър. — Кийън имаше право.

— Е, добре. — Ларкин натъпка залък хляб в устата си. — Една мишка е достатъчно малка, а и вече съм имал успех. Ще ми е нужно повече време, отколкото за вълк или елен. — Свали кръста си. — Ще трябва да го пазиш за мен.

— Тази част никак не ми харесва. — Блеър взе кръста. — Да отиваш без оръжия и защита.

— Имай малко вяра.

Той обхвана брадичката ѝ и я целуна. После се отдръпна и се превърна в малка полска мишка.

— Не мога да повярвам, че преди миг целунах това създание — промърмори Блеър и стисна кръста в шепата си, докато мишката бързаше през тревата. — Сега ще чакаме.

— Не е зле да вземем предпазни мерки. Ще запалят кръгов огън.

Ларкин почти бе стигнал до най-външната постройка, когато забележа вълка — огромен и черен, приклепнал в гъсталака. Звярът не го забележа, когато огледа нивите и пътя на запад с червените си очи. Все пак Ларкин направи голяма обиколка, преди да се шмугне под вратата.

Озова се в запусната конюшня, с два коня вътре. И двама вампири, които седяха на пода и играеха на зарове. Ларкин наклони мишата си глава встрани с известна изненада. Не бе предполагал, че

вампириите си падат по подобни игри. Досети се, че вълкът отвън е техният пазач. При сигнал щяха да действат. Но засега бяха твърде погълнати от заровете, за да забележат една малка мишка.

Имаше мечове и два калъфа със стрели. Обзет от вдъхновение, той се втурна към опрениите на стената лъкове и бързо прегриза тетивата. Единият вампир ругаеше късмета на противника си, когато Ларкин отново изпълзя навън.

Откри подобни разпределения във всяка постройка и по-голяма част от отряда в къщата. Въпреки че усети мирис на кръв, не видя хора. В къщата четирима вампири спяха на тавана, а други петима стояха на пост.

Направи това, което бе по силите на една мишка за саботаж, и отново забърза навън.

Откри Хойт и Блеър там, където ги бе оставил. Седяха върху влажно одеяло по средата на тлеещ кръг.

— Преброих петнадесет. Плюс вълка. Ще трябва да се отървем от него, за да имаме шанс да изненадаме другите.

— Тогава трябва да сме безшумни. — Блеър взе лък. — И да се движим срещу вятъра. Хойт, ако Ларкин може да ми каже точното му местонахождение, има ли начин да ми помогнеш да го видя?

— Мога да ти го дам — каза Ларкин, преди Хойт да отговори. — Защото този път ще отидем заедно. Ти спечели спора дали да дойдеш, но няма да влезеш в онова свърталище на демони сама.

— Няма да отиде сама. От нас тримата ти си най-добра в стрелбата с лък, така че ти ще стреляш — каза Хойт на Блеър. — Но ще те прикриваме отстрани. Ще направя каквото мога, за да се прицелиш точно.

— Безсмислено е да споря, че един би се придвижил по-бързо и безшумно от трима, нали? Така си и мислех — каза Блеър, когато срещна упорито мълчание. — Да вървим.

Трябваше да заобиколят отдалеч, за да се прикриват и мирисът им да не се разнесе. Но когато се озоваха зад вълка, Блеър поклати глава.

— Не мисля, че ще мога да го улуча в сърцето отук. Мойра — може би, но аз не съм толкова добра. Един изстрел няма да е достатъчен — поразмишлява и реши как е най-добре да действат. — Ти поеми първия — прошепна тя на Ларкин. — Колкото може по-

отблизо. Ако се раздвижи и извие, ще го довърша. Едно, две — показва с пръсти. — Трябва да стане бързо и безшумно.

Той кимна, извади стрела и я зареди в лъка си. Беше твърде далеч за него и от лош ъгъл. Но се съсредоточи, вдиша и издиша. Стрелата полетя. Улучи вълка между плещите и тялото му подскочи нагоре.

Стрелата на Блеър попадна право в целта.

— Добра работа — отбеляза тя, когато се разхвърча черна пепел и дим.

Хойт понечи да проговори, но гласът на Глена прозвуча в главата му така ясно, сякаш стоеше до него:

— *Зад теб!*

Той се завъртя. Втори вълк го връхлетя, повали го встрани и се втурна към Ларкин. Мъжът и звярът бяха вкопчени един в друг само миг. Блеър извади меч си, Хойт — своя, и вълкът се озова притиснат под тялото на мечка.

Ноктите на мечката се забиха дълбоко във врата му и го разкъсаха. Бликна кръв. Мечката се стовари върху пепелта и отново се превърна в човек.

Блеър падна на колене и трескаво прокара ръце по тялото на Ларкин.

— Ухапа ли те? Ухапа ли те?

— Не. Само ме одраска на няколко места. Никакви ухапвания. Пфу, как смърди! — Задъхан, той се повдигна на лакти и с отвращение погледна окървавената си дреха. — Съсипа хубавата ми туника за езда. — Погледна Хойт. — Ти добре ли си?

— Можеше и да не съм. Глена сигурно ни наблюдава. Чух я в главата си. — Хойт подаде ръка на Ларкин да се изправи. — Ако носиш това, ще те надушат отдалеч. Трябва да... Почакай — каза той с лукава усмивка. — Имам идея.

Черният вълк прилекна над окървавения силует и издаде тихо ръмжене зад конюшната. След миг въоръжен с брадва вампир отвори вратата.

— Какво имаме тук? — Той хвърли поглед назад през рамо. — Един от вълците ни е донесъл подарък.

Влачейки се по корем, Хойт тихо простена.

— Все още е жив. Да го внесем вътре. Не е нужно да го делим с другите, нали? Бих хапнал нещо свежо за разнообразие.

Когато излязоха, вторият погледна вълка с усмивка.

— Да, добро куче. Хайде да опитаме...

Превърна се в пепел, когато Блеър го прободде с кола през сърцето откъм гърба. Другият нямаше време да вдигне брадвата си, преди Хойт да скочи и да пререже гърлото му.

— Да, добро куче — имитира Блеър вампира и закачливо разроши козината на Ларкин. — Предлагам да се придържаме към тази сполучлива тактика, да я приложим и при следващата постройка.

Резултатът бе почти същият, но от третата излезе само един. Начинът, по който предпазливо погледна назад към поста си, издаде, че възнамерява да запази неочакваната закуска само за себе си. Щом обърна Хойт по гръб, неочакваната закуска заби кол в сърцето му.

С езика на жестовете Блеър обясни, че ще влезе първа, а Хойт ще я прикрива.

„Бързо и безшумно“, помисли си тя, промъквайки се вътре. Видя другия пазач да подремва, стгушен в уютно гнезденце, застлано с одеяла. Дори похъркваше.

Трудно бе да премълчи няколкото остроумни реплики, които стояха на върха на езика ѝ, и просто да го прободде с кола си, докато спи.

Издаде дълга въздишка.

— Нямам намерение да се оплаквам, но това беше почти срамно и доста скучно.

— Разочарована си, че не се наложи да се бием за живота си? — попита Хойт.

— Е, да, донякъде.

— Гореве главата! — Ларкин влезе и огледа помещението. — В къщата има деветима, значително повече от нас.

— О, благодаря, скъпи. Винаги знаеш какво да кажеш, за да повдигнеш духа ми. — Блеър вдигна брадвата, която бе задигнала от първата жертва. — Да им дадем да разберат.

Залегнали зад насипа край ров с вода, Блеър и Хойт огледаха къщата. Номерът с ранения човек и вълка нямаше да се получи тук, а алтернативата, за която постигнаха съгласие, бе доста рискована.

— Той вече преживя твърде много преобразявания — промърмори Блеър. — Изтощението започва да си казва думата.

— Изяде четири меденки.

Тя кимна, надявайки се това да е достатъчно гориво за дракона, който плавно се приземи на сламения покрив. Ларкин се освободи от този образ и окачи ножницата си и калъфа с кола. Даде им сигнал отвисоко, преди да се спусне, за да надникне през един от прозорците на втория етаж.

Очевидно нямаше нужда да се преобразява, за да се катери като маймуна. Повдигна четири пръста.

— Четирима горе, петима долу. — Блеър приклезна. — Готови?

Приведени, двамата притичаха до двете страни на входа. Както се бяха разбрали, тя преброи до десет и ритна вратата.

С брадвата обезглави онзи, който бе от дясната ѝ страна, а с дръжката ѝ блокира замахане с меч. С крайчеца на окото си видя огнено кълбо върху ръката на Хойт. Отекна писък.

Над тях Ларкин и един вампир полетяха през дъските на тавана и се приземиха с трясък на пода. Тя се опита да си проправи път до него, съсичайки наред, но получи силен удар в неоздравелите ребра. Болката и силата я тласнаха назад към маса, която се счупи под тежестта ѝ.

С отчупения дървен крак превърна връхлетелия я демон в пепел. После замахна с кола и прободе онзи, който се втурна зад Хойт. Не улучи сърцето, изруга и задъхано скочи на крака.

Хойт атакува със задна ножица, която накара сърцето ѝ на воин да запее. Когато вампирът падна, Ларкин преряза гърлото му с меча си.

— Колко? — извика Блеър. — Колко?

— Аз очистих двама — отвърна Хойт.

— Четирима, в името на боговете. — Ларкин сграбчи ръката ѝ със самодоволна усмивка. — Не е зле, а?

— Не съм във форма. Единият ме удари в ребрата. Само двама. Значи остава още един.

— Измъкна се през прозореца горе. Поседни тук. Ръката ти кърви.

— По дяволите! — Блеър погледна надолу и видя рана, която не бе усетила. — И твоите нос и уста кървят. Хойт?

— Няколко драскотини. — Накуцвайки, той стигна до тях. — Не бива да се тревожим за онзи, който избяга. Но ще направя магия, за да нямат достъп тук. Да видим какво мога да сторя за ръката ти.

— Първо магията. — Дишайки през зъби, тя погледна Ларкин. — Четирима, а?

— Двамата се любеха и бяха твърде заети, за да ме усетят, когато влязох през прозореца, така че ги съсякох с един замах.

— Тогава трябва да ги броим за един.

— О, не. — Ларкин довърши превръзката на ранената ѝ ръка и изтри кръвта под носа си. — Господи, умирам от глад.

Това я накара да се засмее и въпреки болката в ребрата, силно го притисна в прегръдката си.

— Добре са. — Глена плахо въздъхна. — Малко пострадали, но добре. И в безопасност. Съжалявам, съжалявам... Но да гледам така и да не мога да помогна... едва не рухнах. Имам право да си поплача.

Закри лицето си с ръце и тихо зариде.

СЕДМА ГЛАВА

Кийън се измъкна и остави Глена с Мойра. От опит знаеше, че жените най-добре се справят с женски сълзи. Неговата реакция след видяното в кристалната сфера не бе страх или облекчение, а искрен гняв.

Беше му отредено да играе ролята на безучастен наблюдател, когато другите се бият. Да седи в уютната приемна с жените на чаша чай, като щастлив дядо.

Тренировките му носеха известно удовлетворение, но не бе участвал в истинска схватка след напускането на Ирландия. Не бе лягал с жена още по-отдавна. Беше лишен от двата най-приятни начина за освобождаване от напрежението и излишната енергия.

Нищо чудно, че се чувстваше така заплепен от силата на две проницателни сиви очи.

Можеше да прелъсти някоя слугиня, но бе доста сложно и навярно не си струваше времето и усилията. А и едва ли щеше да се почувства доволен след схватка дори с най-ловкия от хората, които обучаваше.

Ако излезеше на лов, навярно щеше да изплаши поне един-двама от пратениците на Лилит. Но не се решаваше да излезе навън в несекващия дъжд само за да опита късмета си.

В своето време имаше поне работата си. Женска компания — само ако пожелаеше, разбира се, но поне с работа убиваше времето. Безкрайно дългото време.

Сега, когато не разполагаше с никое от тези неща, той се затвори в стаята си. Нахрани се и заспа.

И както никога, от десетилетия за първи път сънува, че преследва човешки същества като плячка.

Силният и остър мирис на човешка плът изпълваше въздуха и се усилваше, когато слабите им и потискани човешки инстинкти все пак ги предупреждаваха за опасността.

Неустоимият естествен аромат събуждаше глад в стомаха му и пориви в кръвта му.

Тя бе най-обикновена проститутка, обикаляща по улиците на Лондон в търсене на клиенти. Млада и доста хубава, въпреки занаята си, което издаваше, че едва ли го упражнява отдавна. Мирисът на секс, който лъхаше от нея, му подсказа, че тази нощ е изкарала добри пари.

От някаква кръчма се чуваха приглушена музика и похотлив пиянски смях, а по улицата тракаше карета. Твърде далечни шумове, за да ги уловят човешките ѝ уши. И твърде голямо разстояние, за да го измине с човешките си крака, ако се опита да избяга.

Бързаше през гъстата жълта мъгла, ускорявайки крачките си, и неспокойно се обърна назад, когато той нарочно ѝ позволи да чуе стъпките му зад гърба си.

Мирисът на страха ѝ бе опияняващ... толкова свеж, толкова жив.

Лесно бе да я хване, да закрие устата ѝ с ръка и да спре писъка, докато с другата усеща учестените удари на сърцето ѝ като на уплашено зайче.

Забавно бе да гледа как очите ѝ преценяват младото му и красиво лице, скъпите дрехи и добиват лукав и похотлив израз, докато той отместваше ръка от устата ѝ.

— Изплашихте едно бедно момиче, сър. Взех ви за разбойник.

— Нищо подобно. — Изтънченият акцент, който използва, бе пълна противоположност на нейния диалектен говор. — Просто имам нужда от малко компания и съм готов да платя цената ти.

С пърхащи мигли и закачлив смях момичето назова сума, несъмнено двойно по-голяма от обичайната ѝ тарифа.

— За толкова трябва доста да се постараяш да ми доставиш удоволствие.

— Съжалявам, че се налага да искам пари от толкова изискан и красив господин, но трябва да изкарвам прехраната си. Имам стая наблизо.

— Няма да ни е нужна.

— О! — Засмя се, когато той повдигна фустите ѝ. — Тук, така ли?

Със свободната си ръка придърпа корсажа ѝ надолу и обхвана гърдите ѝ. Копнееше да почувства ударите на сърцето ѝ — туп-туп-туп. Навлезе в нея с енергични движения, при които голият ѝ задник се

удряше в каменната стена на затъntenата уличка. Видя шока и изненадата в очите ѝ, че може да ѝ достави наслада.

Онова туптене под ръката му се ускори, дъхът ѝ секна за миг и излезе с въздишки и стонове.

Позволи ѝ да стигне до върха — малък жест от негова страна. Изчака, докато премреженият ѝ поглед срещна неговия, преди да ѝ покаже остриите си зъби.

Жертвата изпищя — кратък пронизителен звук, който секна, когато той впи зъби в гърлото ѝ. Тялото ѝ потръпна конвулсивно и го накара да изживее върховен оргазъм, докато се хранеше. Докато убиваше.

Пулсът под ръката му се забави и замря. Спря.

Доволен и сит, я остави да лежи на улицата, сред плъховете, с назованата сума, нехайно захвърлена до нея, и се оттегли през гъстата жълта мъгла.

Събуди се и изрече проклятие. Споменът, изплувал в съня, отприщи у него отдавна потискан глад и страст. Почти усещаше вкуса на кръвта ѝ в гърлото си, почти долавяше примамливия ѝ аромат. Потръпна в мрака, като наркоман в абстиненция, напрегна сили и стана да пийне от заместителя на човешка кръв, който си позволяваше да поглъща.

Това никога няма да ти донесе наслада. Никога няма те изпълни със сила. Защо се бориш срещу природата си?

— Лилит — тихо промълви той.

Позна гласа в съзнанието си, разбра кой и какво му бе внушило онзи сън. Всъщност дали бе спомен? Сега, когато се отърси от него, имаше чувството, че е попаднал в театрална сцена. Но наистина бе убивал проститутки в затънтени улички. Беше убил толкова много, че кой да помни подробностите?

Лилит изплува от мрака. Безброй диаманти блестяха на шията ѝ, на ушите ѝ, китките ѝ, и дори сред буйните ѝ коси. Беше облечена с рокля в кралско синьо, със самурена кожа по ръба и изрязано деколте, щедро подчертаващо пищната ѝ гърд.

„Постарала се е с тоалета си — помисли си той — за това илюзорно посещение.“

— Ето го моя красавец — замърка тя. — Но изглежда напрегнат и уморен. Нищо чудно, при онова, с което си се заловил напоследък.

— Закачливо размаха пръст. — Палавник. Но аз съм си виновна. Не успях да прекарам онези най-важни първи години с теб, а желязото се кове, докато е горещо.

— Ти ме изостави — изтъкна той. Запали свещи, макар и да не се нуждаеше от тях. После си наля чаша уиски. — Уби ме, превърна ме във вампир, насъска ме срещу брат ми, а после ме остави да лежа върху скалите под крайбрежния склон.

— Ти му позволи да те блъсне от ръба. Но беше млад и лекомислен. Какво можеш да сторя? — Тя придърпа корсажа си надолу, за да му покаже белега с форма на пентаграма. — Той ме беляза. Завинаги. Не бях в добра форма за теб.

— А после? Дни, месеци и години по-късно? — „Странно“, помисли си Кийън. Досега не бе осъзнавал, че таи в себе си това негодувание и дори болка, която го изгаря отвътре. Като дете, захвърлено от майка си. — Ти ме създаде, Лилит. Даде ми живот, а после ме изостави, по-безчувствено и от улична котка, която се отървава от уродливо коте.

— Прав си, прав си, не мога да го отрека. — Лилит крачеше нехайно из стаята и при всяко завъртане полите ѝ преминаваха през масата. — Не бях достатъчно грижовна, скъпото ми момче. Какво направих, излях гнева си към брат ти върху теб. Срамота! — красивите ѝ сини очи закачливо заблестяха и крайчецът на устните ѝ се изви в чаровна женствена усмивка. — Но ти се справяше толкова добре и сам в началото. Представи си колко шокирана бях, когато Лора ми каза, че достигналите до мен слухове са верни. Че наистина си престанал да ловуваш. О, впрочем тя ти праща много поздравя.

— Така ли? Представям си колко е красива в момента.

Усмивката на Лилит изчезна, а очите ѝ добиха червеникав оттенък.

— Внимавай, или когато настъпи моментът, проклетата преследвачка на демони няма да бъде единствената, която ще разкъсам на парчета.

— Мислиш, че можеш? — Кийън се отпусна на едно кресло с уискито си. — Бих заложил на теб, но няма да получа печалбата си, защото накрая ще си купчина пепел.

— Видях края на тази война в пламъци и дим. — Тя застана до него и се наведе над облегалката, толкова реална, че почти долови

аромата ѝ. — Този свят ще изгори. Не ми е нужен. Всеки човек на този проклет остров ще бъде заклан и удавен в собствената си кръв. Най-ужасна смърт очаква брат ти и неговия Кръг. Видях я.

— Твоят магьосник не би посмял да ти покаже друго. — Кийън нехайно сви рамене. — Нима винаги си била толкова доверчива?

— Той ми показва истината! — Лилит се отгласна от креслото и при гневното завъртане полите ѝ се повдигнаха високо. — Защо толкова държиш да участваш в това предварително обречено начинание? Защо се опъваш срещу онази, която ти даде най-ценния дар? Дойдох тук да ти предложа мир, тайно лично споразумение само между теб и мен. Откажи се от това, скъпи, и ще получиш моята прошка. Откажи се и се върни при мен. И когато дойде съдбовният ден, ще получиш не само прошка, а и място сред най-приближените ми. Всичко, за което жадуваш, а си загърбил, аз ще сложа в краката ти — като изкупление за това, че те изоставих, когато се нуждаеше от мен.

— Значи просто се връщам в своето време, в своя свят и всичко ми е простено?

— Имаш думата ми. Но ще ти дам много повече, ако дойдеш при мен. При мен — глезено замърка тя и потърка гърдите си с ръце. — Помниш ли какво изживяхме в онази нощ? Онази искра, топлината ѝ?

Проследи движенията на ръцете ѝ, докато се плъзгаха по тялото ѝ, млечнобели на фона на роклята.

— Помня много добре.

— Мога отново да ти дам това, а и много повече. Ще бъдеш принц в моя кралски двор. И генерал, който ще води армия, вместо да се влачи в калта с онези жалки твари. Ще черпиш с пълни шепи от насладите на всички светове.

— Доколкото си спомням, и миналия път обеща нещо от този род. После останах сам, съкрушен и изгубен, още преди да съм се отърсил от пръстта на гроба.

— И това е наказанието ми. Хайде, ела с мен. Мястото ти не е тук, Кийън. Трябва да се върнеш при себеподобните си.

— Интересно. — Той потупа с пръсти по чашата. — Значи искаш да приема на доверие думата ти, че ще ме наградиш, а няма да ме измъчваш и унищожиш.

— Защо да унищожавам собственото си творение? — отвърна тя със сериозен тон. — И един вече доказал се воин?

— От злоба, разбира се, и защото думата ти е толкова измамна, колкото присъствието ти тук. Но ти давам своята дума по важен въпрос, Лилит, а тя е ясна и тежка като бляскавите камъни, с които си се окичила. Аз ще бъда този, който ще те унищожи. От моята ръка ще срещнеш смъртта си. — Взе нож и прокара острието по дланта си. — Кълна се в собствената си кръв. Моето лице ще е последното, което ще видиш.

Чертите ѝ застинаха в яростна гримаса.

— Обричаш себе си на гибел.

— Не — промълви той, когато образът ѝ изчезна, — ти ме обрече.

Беше нощ. Не можеше да спи повече.

Поне в такъв час можеше да броди, където пожелае, без да се разминава със слугини, стражи и царедворци. Беше му писнало от компанията на хора и вампири. Все още чувстваше нужда от нещо, което да го разведри, да разсее горчилката от съня и последвалото посещение.

С възхищение разгледа архитектурата на замъка. Нещо новаторско за времето си и по-оригинално от сградите, които бе виждал приживе. Беше приказка, отвътре и отвън, с трептящата светлина на факлите, закрепени в поставки с форма на дракон, с гоблените с феи и пиршества, с лъскавия мрамор, искрящ като скъпоценни камъни.

Разбира се, този замък не бе построен за укрепление, а по-скоро за да бъде разкошен дом. Подобаваш на една кралица. Преди Лилит Галия бе съществувала в мир и бе влагала енергията и интелекта си в изкуство и култура.

В тишината и мрака Кийън имаше достатъчно време да изучава и съзерцава произведенията на изкуството — картини, гоблени, фрески и резби. Можеше да пристъпва безшумно сред наситения с ухания на парникови цветя въздух или да разглежда книгите, подредени на високи рафтове в библиотеката.

Още от създаването си Галия бе земя на изкуството, книгите и музиката, а не на войни и оръжия. Колко странно и жестоко бе от

страна и на богове, и на демони да изберат това място за арена на кървави битки.

Библиотеката, както бе споменала Мойра, когато се бе влюбила в неговата, бе тих храм на книгите. Вече бе прекарал известно време с тях и му се струваше интересно и забавно, че не са твърде различни от написаните през неговия живот.

Дали ако оцелееше, Галия щеше да роди свой Шекспир, Ийтс, Остин? Дали живописиста щеше да разцъфти в ренесанс и да създаде своя версия на Моне или Дега?

Интересна мисъл.

Засега се чувстваше твърде неспокоен, твърде раздражителен, за да се уедини с книга, и продължи да крачи по коридорите. Все още имаше неразгледани стаи, а нощем можеше да отиде, където пожелае.

Докато вървеше през сенките, дъждът барабанеше по прозорците.

Премина през зала, която навярно представляваше официална приемна, а сега служеше за оръжейна. Повдигна един меч, прецени тежестта, баланса и остротата му. Въпреки че по-рано бяха посвещавали времето си на изкуство, галските занаятчии знаеха как се изковават мечове.

Времето щеше да покаже дали това е достатъчно. Продължи да крачи безцелно и влезе в друго помещение, което се оказа музикален салон.

В един ъгъл стоеше позлатена арфа. По-малко копие, с традиционната форма на ирландска арфа, красеше статив близо до нея. Откри монохорд, прародител на пианото, с изкусна резба на дървената част. Нехайно докосна струна, звукът бе ясен и чист. В единия край имаше лост и когато го раздвижи, чукчето се плъзна по струните и зазвуча тъжна музика като от гайда.

Имаше изящно изработени лютни и дървени свирки, удобни кресла и столове, и красива камина от местния мрамор. „Прекрасна стая — помисли си той — за музиканти и ценители на изкуството.“

Изведнъж забеляза виела. Повдигна го. Тялото му бе поиздължено, отколкото на цигулката, която щеше да го наследи, и имаше пет струни. Когато тези инструменти бяха популярни, той не бе проявявал интерес към подобни неща. Не, повече си бе падал по убиването на проститутки на тъмни улички.

Но когато пред него имаше цяла вечност, нуждаеше се от интереси и хобита, на които да посвещава години.

Седна с виела в скута си и засвири.

Всичко се върна при него — нотите, звуците — и го успокои, както само музиката можеше. Под съпровода на дъжда се потопи в нея и тя го разчувства до сълзи.

При други обстоятелства Мойра никога не би могла да се приближи незабелязано.

Беше чула тихата тъжна музика при нощната си разходка. Пое в посоката, от която звучеше, с нетърпението на любопитно дете и застана на прага като омагьосана.

„Значи така изглежда — помисли си тя, — когато наистина е спокоен, а не се преструва.“ Може би така бе изглеждал, преди Лилит да го превърне във вампир. Самотен и малко тъжен мечтател. Всичко, което бе събудил в нея, изведнъж изпълни сърцето ѝ, когато го видя без маска. „Сам — каза си тя, — потърсил утеха в музиката.“ Жалко, че нямаше таланта на Глена, защото изпита желание да го нарисува така, както навярно малцина го бяха виждали.

Очите му бяха затворени и съдейки по изражението му, би казала, че е в плен на някакво загадъчно чувство, нещо между меланхолия и задоволство. За каквото и да мислеше, пръстите му умело се движеха по струните, тънки и издължени, и извличаха от инструмента завладяваща музика.

След миг тя секна така внезапно, че Мойра въздъхна с недоволство, преди да пристъпи напред със свещта си.

— О, моля те, продължавай. Беше прекрасно.

Би предпочел да бе влязла при него с нож, вместо с тази невинна усмивка на вълнение. Беше по нощница, бяла и чиста, с разпуснати коси, които се спускаха като дъжд по раменете ѝ. Светлината на пламъка озаряваше лицето ѝ, изпълнено със загадъчност и романтика.

— Подът е студен за боси крака — бяха единствените му думи, когато стана и остави инструмента.

Онзи загадъчен израз бе изчезнал от очите му, станали отново студени. Разочарована, тя остави свещта.

— Е, нали са моите крака? Никога не си казвал, че свириш.

— Има много неща, които никога не съм казвал.

— Аз нямам никакъв талант, за огромно съжаление на майка ми и на всеки учител, когото е викала да ми преподава уроци. Всеки инструмент, който хвана, издава звук като котка, настъпена по опашката. — Протегна ръка и я прокара по струните. — В твоите ръце беше като магия.

— Имал съм повече години да се усъвършенствам в заниманията, които ми допадат, отколкото ти си живяла. Много пъти повече.

Тя вдигна поглед и срещна неговия.

— Истина е, но и талантът не бива да се подценява. Имаш дарба, защо не можеш да приемеш комплимент за нея с малко повече любезност?

— Ваше Величество — Кийън се поклони дълбоко, — надценявате жалките ми усилия.

— О, престани! — сопна се Мойра и той изненадано се засмя. — Не зная защо все търсиш начини да ме обидиш.

— Просто хоби. Лека нощ.

— Защо? Това е твоето време, нали? Не спиш през нощта. Аз не мога да заспя. Нещо студено... — Потърка лакти и потръпна. — Нещо студено във въздуха ме събуди. — Съсредоточено се взираше в него и той долови внезапната промяна в очите ѝ. — Какво? Какво знаеш? Случило ли се е нещо? Ларкин...

— Няма нищо общо с него. И той, и другите са добре, доколкото зная.

— Тогава какво?

Кийън се подвоуми за миг. Личното му желание да бъде далеч от нея не биваше да надделява над онова, което трябваше да узнае.

— Тук е доста хладно за нощни изповеди.

— Тогава ще запаля камината. — Мойра взе коша с подпалки. — Винаги има уиски в онзи изрисуван шкаф. Бих пийнала.

Нямаше нужда да поглежда към него, за да види как саркастично повдига вежди, преди да отиде до шкафа.

— Нима майка ти не те е учила, че е неприлично да сядаш насаме пред камината с мъж на чаша уиски посред нощ. Особено, ако не е човек?

— Приличието не е първата ми грижа. — Мойра седна на колене и изчака, докато се увери, че торфът се запалва. После стана, настани се на стол и протегна ръка за уискито. — Благодаря. — Отпи първата глътка. — Нещо се е случило тази нощ. Ако засяга Галия, трябва да узная.

— Засяга мен.

— Преживях нещо и мисля, че е свързано с Лилит. Отначало предположих, че просто собствените ми страхове пропълзват в съня ми, но беше нещо повече. Сънувала съм я няколко пъти. Веднъж ти ме събуди.

След това се бе държал мило с нея, макар и с малко неохота.

— Беше нещо подобно — продължи тя, — но не беше сън. Само почувствах... — замълча и широко отвори очи. — Не, не просто почувствах. Чух те. Чух гласа ти в главата си. „Аз ще бъда този, който ще те унищожи“. Чух те да изричаш това много ясно. Когато се събудих, си помислих, че бих умряла от страх, ако ми говориш толкова студено.

Нещо я бе накарало да стане от леглото. Тогавя бе тръгнала по посока на музиката и бе дошла при него.

По-късно, реши той, може би щеше да поразмишлява как е възможно да го е чула или почувствала в съня си.

— Лилит.

— Да. Знаех си. — Загледана в огъня, Мойра потърка двете си ръце от китките до раменете. — Имаше нещо тъмно в студа. Не беше ти.

— Откъде си толкова сигурна?

— Имаш различен... оттенък — довърши тя. — Лилит е черна. Като гроб. Е, и ти не си от най-светлите. Около теб има нещо сиво-синкаво. Като здрач.

— За какво говориш? За аура?

Хладната насмешка в тона му я накара да усети тръпка на срам в тила.

— Виждам я понякога. Глена ми каза да развивам тази способност. Нейната е червеникавозлатиста, като косите ѝ, ако те интересува. И ти ли сънува нещо? Лилит?

— Не. Въпреки че ми изпрати сън, който би могъл да бъде и спомен. За проститутка, която изучах и убих на мръсна лондонска

уличка. — Начинът, по който повдигна чашата си и отпи, бе хладно потвърждение на жестоките думи. — Ако не точно тази, наистина съм изучава и убил безброй други, така че едва ли има някакво значение.

Погледът ѝ не трепна.

— Мислиш, че съм потресена? Казваш го, и то по такъв начин, за да поставиш жестока преграда помежду ни.

— Вече ни разделя доста жестокост.

— А когато за първи път спаси живота ми в онази нощ на поляната в Ирландия — това не ни разделя. Миналото е зад гърба ти. Нима ме смяташ за толкова наивна, че да не знам, че си бил с какви ли не жени и си убил доста от тях? Подценяваш и мен, и своя избор оттогава насам, като ги пренасяш в настоящето.

— Не те разбирам.

А обикновено онова, което не разбираше, събуждаше любопитството му. Стремежът да го разбере бе вид оцеляване.

— Аз нямам вина. Изразявам се достатъчно ясно, нали? Изпратила ти е онзи сън, за да те обърка.

— Да ме обърка? — повтори той и се отдалечи от огъня. — Ти си необикновено създание. Случката ме развълнува. Смути ме, не мога да намеря по-подходяща дума. Това беше целта ѝ — и успя.

— Постигнала е целта си, да засегне слабото ти място, и тогава е дошла при теб. Или само образът ѝ, както Лора при Блеър.

Той се обърна, вяло придържайки чашата с една ръка.

— Получих извинение от нея, столетия по-късно, за това, че ме изостави няколко дни след пробуждането ми, полумъртъв, след като Хойт ме блъсна от високия ръб.

— Може би закъснението е относително понятие, предвид вечното ви съществуване.

Този път Кийън не можа да сдържи смеха си — искрен, плътен и одобрителен.

— Да, наистина си необикновено създание, с ум като бръснар. Тя ми предложи сделка. Искаш ли да чуеш каква?

— Да, заинтригувана съм.

— Трябва само да се оттегля. Да изоставя теб и останалите и да не участвам в онова, което ще се случи на Самен. Направя ли го, с нея сме квит. А ако премина в нейния лагер, тогава щедро ще ме възнагради. Ще получа всичко, което поискам, и място сред най-

приближените й. Както и в леглото й. И всяка друга жена, която пожелае — в своето.

Мойра присви устни и отпи още глътка уиски.

— Ако повярваш в това, значи си по-наивен дори отколкото си въобразяваш, че съм аз.

— Никога не съм бил наивен.

— Така ли? А кой от двамата ни е загубил ума си по вампир и се е оставил да бъде ухапан?

— Ха! Имаш право. Но ти никога не си била похотлив млад мъжкар.

— А жените, разбира се, не изпитват потребност от плътски наслади. Предпочитаме да седим, да бродираме и да редим молитви.

Устните му трепнаха.

— Отново имаш право. Впрочем вече не съм млад и зелен и зная, че Лилит възнамерява да ме държи в плен и да ме измъчва. Ще ме запази жив, навярно завинаги, само за... адски мъки. — Кийън се замисли от краткия спор с Мойра. — Или по-скоро ще удържи на думата си — за секса и другите награди, докато й отърва. Знае колко полезен мога да й бъда, поне до Самен.

Мойра кимна в знак на съгласие.

— Ще спи с теб и ще те обсипва с дарове. Ще ти даде висока титла и положение. После, когато всичко свърши, ще те затвори и измъчва.

— Именно. Но нямам намерение нито да бъда измъчван цяла вечност, нито да съм й полезен. Ако не за друго, имам й зъб заради Кинг.

— Навярно отказът ти доста я е ядосал.

Той я погледна с недоумение.

— Тази нощ кралицата е пълна с изненади.

— Ето какво ми подсказва интуицията. Дал си й да разбере, че ще изпълниш докрай мисията си да я унищожиш.

— Заклех й се в собствената си кръв. Драматично — каза той и погледна почти зарасналата рана на дланта си. — Чувствах се като в театрална пиеса.

— Шегуваш се. Това разкрива нещо важно. Изпитваш по-силна нужда да я унищожиш със собствените си ръце, отколкото би признал. Лилит не разбира нито това, нито теб. Нужно ти е не само възмездие, а

затварянето на една врата. — Когато той не каза нищо, Мойра наклони глава. — Струва ти се странно, че аз те разбирам по-добре от нея? Познавам те по-добре, отколкото тя би могла да те опознае.

— Мисля, че умът ти работи неуморно — отвърна Кийън. — Почти чувам как колелцата непрекъснато тракат в главата ти. Нищо чудно, че не спиш добре през последните няколко дни — при този ужасен шум...

— Изплашена съм. — Кийън се взираше в нея с присвити очи, но тя не срещна погледа им. — Страхувам се, че ще умра, преди да съм живяла истински. Страхувам се, че ще разочаровам народа си, семейството си, теб и другите. Когато усещам студ и мрак, както тази нощ, но зная в какво ще се превърне Галия, ако тя победи. В злоещо изстинало огнище, черна бездна. Мисълта е толкова разтърсваща, че не ми дава покой.

— Тогава за нищо на света не бива да победи.

— Да. Навярно това е отговорът. — Мойра остави уискито. — Трябва да кажеш и на Глена. Мисля, че по-трудно ще намерим отговори, ако помежду ни има тайни.

— Ако не й кажа, ти ще го направиш.

— Разбира се. Но е по-добре да го чуе от теб. Може да свириш, на който пожелаеш от инструментите, когато идваш тук. Или ако предпочиташ да бъдеш сам, вземи го в стаята си.

— Благодаря.

Мойра леко се усмихна, когато се изправи.

— Мисля, че сега ще мога да поспя малко. Лека нощ.

Кийън остана на мястото си, когато тя взе свещта и излезе. Прекара часове там, в нарушавания само от огъня мрак.

В хладното дъждовно утро Мойра разговаряше с Тинин, докато той и внимателно подбраните бойци се готвеха са потеглят.

— Ще бъде труден поход.

Тинин се усмихна.

— Дъждът пречиства душата.

— След толкова дъждовни дни душите ни трябва да са кристалночисти. Те могат да излизат навън, когато е мрачно, Тинин. —

Мойра леко докосна кръста на гърдите му. — Чудя се дали не е по-добре да изчакаме, докато се проясни, и тогава да тръгнете.

Мъжът поклати глава и погледна към другите.

— Не, милейди, хората ми са готови. Толкова готови, че всяко отлагане ще ги изнерви. Нуждаят се от движение, дори и да е само дълъг поход в дъжда. Обучени сме да се бием — продължи той. — Ако някой излезе насреща ни, ще бъдем подготвени.

— Вярвам във вас. — Трябваше да вярва, познаваше Тинин, откакто се помнеше, в кого друго можеше да вярва повече? — Ларкин и другите ще ви посрещнат. Очаквам да се върнат по залез, с вест, че сте пристигнали благополучно и сте поели поста.

— Разчитайте на това, както и на мен, милейди.

Тинин хвана двете ѝ ръце.

Като приятел и предводител на първите бойци, които изпраца, тя се наведе и го целуна.

— Вече разчитам — стисна ръката му. — Погрижи се братовчедите ми да бъдат в безопасност.

— Може би това не зависи от мен, милейди. — Тинин отмести поглед от лицето ѝ. — Милорд. Лейди.

Все още хванала ръцете на Тинин, Мойра се обърна към Кийън и Глена.

— Неприятен ден за пътуване — отбеляза Кийън. — Вероятно имат постове по пътя, които ще ви създадат работа.

— Момчетата се надяват на това. — Тинин извърна глава натам, където стотина мъже се сбогуваха със семействата и любимите си, а после срещна погледа на Кийън. — Благодаря ви за часовете... и за синините.

— Докажи, че не са били напразни. Слан лийт.^[1]

— Слан агат.^[2] — Тинин закачливо се усмихна на Глена, докато възсядаше коня си. — Ще изпратя съпруга ви обратно при вас жив и здрав, милейди.

— Постарай се. Бог да те благослови, Тинин!

— В името на кралицата, Ваше Величество — каза той на Мойра и пришпори коня. — Строй се!

Мойра се загледа в разпръснатите мъже, които се подредиха в колона. Проследи братовчед си Орин и още двама предводители на

коне, които поведоха войниците ѝ към първата база недалеч от бойното поле.

— Започна се — промълви тя. — Дано боговете ги пазят.

— По-добре сами да се пазят — каза Кийън.

Все пак той остана с нея, докато първият батальон от галската армия се изгуби от погледа им.

[1] Галски израз, означаващ „довиждане“, отправен към заминаващия. — Б.пр. ↑

[2] Галски израз, означаващ „довиждане“, отправен към изпращания. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Глена се намръщи над чая си, докато Кийън, подканван от Мойра, ѝ разказваше за срещата си с Лилит. Тримата закусваха заедно, насаме.

— Прилича на случилото се с Блеър и с мен в Ню Йорк. Надявах се с Хойт да сме успели да блокираме тези внушения.

— Може би сте успели за хората — добави той. — Връзката между вампир и вампир е по-различна. Особено...

— С онзи, който те е създал — довърши Глена. — Да, разбирам. Все пак трябва да има начин да те защитим от нея.

— Не мисля, че си струва времето и енергията. Не е проблем за мен.

— Така говориш сега, но случката те е разстроила.

Кийън хвърли поглед към Мойра.

— Разстроила е силно казано. Всъщност тя си тръгна фучейки.

— Но пък — продължи Глена — щом е дошла да се пазари с теб, значи не е толкова уверена, колкото ѝ се иска.

— Напротив, напълно убедена е, че ще победи. Нейният магьосник ѝ го е показал.

— Мидиър? Снощи не спомена за това.

— Не стана дума — нехайно отвърна Кийън. Дълго бе размишлявал, докато реши, че трябва да го каже. — Тя твърди, че ѝ е показал победа, и според мен наистина вярва в това. Всички претърпени досега загуби не означават нищо за нея. Дребни неприятности, удари по гордостта ѝ. Нищо повече.

— Сами изковаваме съдбата си с всеки избор. — Мойра остана с поглед, прикован в неговия. — Тази война ще свърши с победа — за нея или за нас. Магьосникът ѝ съобщава и показва онова, което тя иска да чуе и види.

— Съгласна съм — каза Глена. — Как иначе ще запази кожата си.

— Няма да отрека, че сте прави. — Кийън си взе круша с нехаен жест. — Но такава пълна убеденост може да се окаже опасно оръжие.

А всяко оръжие може да бъде използвано срещу онзи, който го е насочил. Колкото по-дълбоко я жегваме, толкова по-безразсъдна ще става.

— Мисля по въпроса.

— Хрумна ми нещо, което навярно ще свърши работа. — Глена присви очи, разбърквайки чая си. — Кийън, щом нейният Мидиър може да й отвори врата, за да проникне в съзнанието ти, може би и аз ще успея. Как ще реагира Лилит на едно неочаквано посещение?

Кийън ухапа крушата и се облегна назад.

— Е, признавам, че си умница.

— Благодаря. Ще имам нужда от вас. И от двамата. Какво ще кажете да завършим закуската с малка приятна магия?

Магията не бе нито малка, нито приятна. Подготовката на инструментите и съставките отне на Глена повече от час.

Тя стри на прах флуорит и тюркоаз и ги остави встрани. Взе сушена метличина, чемшир и мащерка. Издялка фигурки от лилави и жълти свещи. Накрая запали огън под котела.

— Тези неща идват от земята и сега ще ги смесим с вода. — Започна да сипва съставките в котела. — За послания в съня, видения и спомени. Мойра, ще подредиш ли свещите в кръг около котела? — Тя продължи да работи, а Мойра се зае със свещите. — Каня се да пробвам това още след случката с Блеър. Оттогава умувам как да стане.

— Лилит отвърща жестоко на всеки твой опит да надникнеш в свърталищата й — напомни й Кийън. — Така че внимавай. Не искам Хойт отново да ме хвърли от някоя скала, защото съм допуснал с теб да се случи нещо.

— Не аз ще бъда застрашената... поне не пряко. — Глена приглади косите си назад и го погледна, — а ти.

— Е, добре тогава, идеално.

— Рисковано е, ти решаваеш дали си достатъчно сигурен.

— Значи е въпрос на кураж и слава? — Той се приближи и надникна в котела. — Какво трябва да направя?

— Отначало ще наблюдаваш. Ако решиш да установиш контакт... всичко ще зависи от теб, нужна ми е думата ти, че ще го

прекъснеш, ако стане напечено. Иначе аз ще те изтръгна и няма да е никак приятно. Може би ще имаш адско главоболие и гадене.

— Колко забавно!

— Забавлението едва започва.

Глена се отдръпна и отвори малка кутийка. Извади от нея фигурка, направена от восък.

Кийън рязко повдигна вежди.

— Голяма прилика. Хитра си.

— Скулптурата не е голямата ми сила, но мога да се справя с една восъчна кукла. — Тя завъртя подобие на Лилит, за да го види и Мойра. — Не правя това често... защото е навлизане в личното пространство и може да бъде опасно за набеязания. Но правилото „не вреди“ не важи за безсмъртните. С изключение на тук присъстващите.

— Благодаря.

— Има само едно нещо, което искам от теб.

— И какво е то?

— Кръв.

Кийън въздъхна примирено.

— Разбира се.

— Само няколко капки, след като запечатам куклата. Нямам нищо нейно — отрязан кичур, нокът или каквото и да било. Но някога сте смесили кръвта си. Мисля, че ще се получи. — Глена се поколеба и усука верижката на медальона си. — Всъщност... може би цялата идея е налудничава.

— Не е. — Мойра сложи последната свещ. — Време е да проникнем в съзнанието ѝ, както тя се явява неканена при всеки от нас. Ще я засегнем дълбоко, ако питате мен. А и Кийън заслужава възможността да ѝ го върне тъпкано. — Изправи се. — Ще можем ли да гледаме?

— И ти жадуваш за мъст — отбеляза Кийън.

Очите на Мойра станаха студени като олово.

— Изгарям от жажда. Ще можем ли?

— Ако всичко върви по плана. — Глена си пое дъх и попита: — Готов ли си за астрална проекция?

— Напълно.

— Влезте в кръга от свещи. И двамата. Трябва да постигнеш медитативно състояние, Кийън. Ние с Мойра ще бъдем твои пазителки

и наблюдателки. Ще бдим над тялото ти в това измерение, докато съзнанието и образът ти странстват.

— Вярно ли е — попита Мойра, — че за поддържане на здрава връзка между странстващия му дух и този свят е добре да държи у себе си нещо от някого в него?

Глена зарови пръсти в косите си.

— Има такава теория.

— Тогава вземи това. — Мойра свали кожената каишка с мъниста, с която бе вързана плитката ѝ. — В случай че теорията е вярна.

С гримаса на недоверие Кийън я пъкна в джоба си.

— Въръжен съм с дрънкулки за коса.

Глена взе малка кутийка с балсам.

— Съсредоточи се, отвори чакрите — каза тя, докато втриваше от балсама в кожата му. — Отпусни тялото, отвори съзнанието си. — Погледна Мойра. — Сега ще запалим кръга. Представи си лека нежносиня светлина. Това е за закрила.

Докато свещите пламваха, Кийън визуализира бяла врата. Това бе символът, върху който се съсредоточаваше винаги при медитация. Когато се подготвеше, вратата щеше да се отвори и той да премине през нея.

— Има силен ум — каза Глена на Мойра. — И доста практика. Каза ми, че е изучавал тибетска философия. Няма значение. — Махна с ръка. — Протакам. Малко съм напрегната.

— Нейният магьосник не е по-добър от теб. Каквото може той, можеш го и ти.

— Права си, по дяволите! Все пак да се надяваме, че Лилит спи в момента. Би трябвало да спи. — Глена хвърли поглед към отслабващия дъжд навън. — Скоро ще разберем.

Беше издълбала отвор във въсчната кукла и се подготви да го запълни с камъчета, розмарин и градински чай, стрит аметист и кварц.

— Трябва да владееш емоциите си, докато запечатваме куклата, Мойра. Отърси се от омразата и страха си. Стремим се към справедливост и мъдрост. Лилит не е неуязвима и ще използва магия срещу нея, но Кийън ще бъде проводник. Не искам в него да остане отрицателна енергия.

— Добре, нека бъде справедливост. Това е достатъчно.

Глена запуши отвора.

— Маат зовем, богинята на справедливостта. Тя да направлява нашата ръка. — Допря бяло перо до куклата и го върза с черна панделка. — Магическо послание изпращаме сега към онази, чийто образ в ръцете си държа. Да стигне то до нея по въздух и земя, да оживеят спомени наяве и в съня.

Подаде ритуалния нож на Мойра и кимна.

— Връзката, която с кръв е изградена, нека с тези капки бъде заздравена.

Кийън не помръдна, когато Мойра повдигна ножа и прокара острието по дланта му.

— Един от нас, обречен на вечна самота, нека стигне там, където днес е тя. Под зоркия ни поглед и нашата закрила, духът му да се носи, изпълнен с нова сила. Оттук към нея щом магия полети и нашият вестител в съня ѝ се яви, пред нас да се разкрие отворена врата. Да бъдем там и ние. Волята ни е това.

Глена задържа фигурката над котела, а после отмести ръце и я остави да виси във въздуха, на нишките на волята.

— Хвани ръката му — каза тя на Мойра. — Дръж я здраво.

Когато ръката на Мойра стисна неговата, Кийън не премина, а профуча през вратата като вихър. Докато се носеше в мрак, непрогледен дори за неговите очи, усещаше как хватката става все по-здрава. В съзнанието си чуваше гласа ѝ, равен и спокоен:

— С теб сме, няма да те изоставим.

Лунна светлина разкъса мрака и започнаха да изплуват неясни силуети. До него достигнаха ухания — на цветя и земя, вода и жена.

Хора.

Лъхна го гореща вълна. Температурата нямаше значение за него, но почувства прехода от влажния хлад, който бе оставил зад себе си, към летния зной, раздвижван само от лек бриз откъм водата.

„Откъм морето“, поправи се той. Пред него се простираше океан, чиито вълни се плискаха край пясък, бял като захар. Над брега се издигаха възвишения, по чиито стъпаловидни тераси растяха маслинови дръвчета. На едно от тях, най-високото, се виждаше храм, бял като лунната светлина, с мраморни колони, величествен над океана, дръвчетата, градините и басейните.

Далеч под него, на бяло одеяло със златисти ивици по края, постлано върху искрящия пясък край водната шир, по която танцуваше бяла пяна, заедно лежаха мъж и жена.

Той чу смеха на жената — пресипнал от възбуда женски глас. Веднага позна Лилит. Това бе нейният спомен или сън, в който бе проникнал. Отдалеч проследи движенията на мъжа, който отмести бялата тога от раменете ѝ и се наведе към гърдите ѝ.

Сладост, неповторима сладост бе сливането на устните им. Всичко в нея се вълнуваше, на приливи и отливи, като морето. Как можеше това да е забранено? Тялото ѝ бе родено за неговото, умът и душата ѝ — създадени от боговете за единение с него.

Надигна се, нежно прокарайки пръсти през изсветлелите му от слънцето коси. От него струеше уханието на маслиновите дръвчета и топлите лъчи, под които зрееха плодовете им.

Нейният любим, нейният единствен. Зашепна му, докато устните им отново се срещнаха. И отново в нея се надигна неудържим порив. Очите ѝ го изпиваха с поглед, когато тялото му най-сетне се сля с нейното. В очите ѝ заблестяха сълзи на блаженство и въздишките ѝ преминаха в безпомощни стонове.

Любовта я изпълни, завладя сърцето ѝ и то затуптя като удари на хиляди малки чукчета. Притискаше го към себе си все по-силно, с вик на радост и опиянение.

— Сирио, Сирио! — Задържа главата му до гърдите си. — Сърце мое! Любов моя!

Той повдигна глава и погали златистите ѝ коси.

— Дори луната бледнее пред красотата ти. Лилия, моя кралица на нощта.

— Нощите са наши, но искам да бъда с теб и под слънцето. Онова слънце, което позлатява косите ти, което те докосва, когато аз не мога. Искам да вървя до теб, горда и свободна.

Той се обърна по гръб.

— Погледни звездите. Светят за нас като факли. Да поплуваме под тях. Да се поразхладим в морето от тази жега.

Внезапно раздражение измести съннения и радостен израз от очите ѝ.

— Защо не желаеш да говориш за това?

— Нощта е твърде гореща за разговори — нехайно отвърна той, докато пълнеше шепи с пясък и го изпускате между пръстите си. — Хайде да си поиграем като делфини.

Но когато хвана ръцете ѝ и я повлече към морето, тя рязко ги издърпа обратно.

— Но трябва да поговорим. Да планираме.

— Сладка моя, остава ни толкова малко време.

— Можем да имаме цял живот, всяка нощ. Трябва само да заминем, да избягаме заедно. Мога да стана твоя съпруга, да ти родя деца.

— Да заминем? Да избягаме? — Той наведе глава назад и избухна в смях. — Що за глупост е това? Хайде, имам само час. Ще поплуваме и ще се любим сред вълните.

— Не е глупост. — Този път тя удари ръката му. — Можем да отплаваме оттук, да отидем където поискаме. Да сме заедно, без да се крием, на светло. Искам нещо повече от няколко часа с теб нощем, Сирио. Ти ми обеща повече.

— Да отплаваме — като крадци? Домът ми е тук, семейството ми. Дългът ми.

— Твоите сандъци със злато — злобно каза тя. — Или на баща ти.

— И какво от това? Нима мислиш, че бих опетнил честта на семейството си, като избягам с някаква жрица, за да живея като просяк в чужда земя?

— Каза, че моята любов ти е достатъчна.

— Думи, изречени в миг на гореща страст. Бъди разумна — каза той със закачлив укор и прокара пръст по голата ѝ гърд. — Даряваме си наслада. Защо е нужно нещо повече?

— Аз искам повече. Обичам те. Наруших обета си заради теб.

— По своя воля — напомни ѝ той.

— От любов.

— Любовта не храни, Лилия, нито пък носи печалба. Не тъгувай. Ще ти купя подарък. Нещо златно — като косите ти.

— Не искам нищо, което се купува. Само свобода. Искам да бъда твоя съпруга.

— Не можеш. Ако извършим подобна лудост и ни хванат, ще ни осъдят на смърт.

— По-добре да умра с теб, отколкото да живея без теб.

— Аз ценя живота си повече, отколкото ти — и своя, и моя — каза той така вяло, сякаш почти се прозина. — Доставям ти наслада и ти давам тази свобода. Що се отнася до съпруга, знаеш, че вече са избрали жена за мен.

— Ти избра мен. Каза...

— Стига, стига! — Той тръсна ръце, по-скоро отегчен от разговора, отколкото ядосан. — Избрах те, както ти избра мен. Жадуваше да бъдеш докосвана, видях го в очите ти. Ако си изтъкала мрежа от фантазии, в които отплаваме заедно, и си се оплела в нея — твоя работа.

— Ти ми се врече.

— С тялото си. Добре се възползваш от него. — Той стана и завърза тогата си. — С радост бих те задържал за своя любовница, но нямам нито време, нито търпение за нелепите капризи на една пропаднала жена.

— Пропаднала? — Руменината от напирещ гняв изчезна и лицето ѝ стана бледо като мраморните колони на храма. — Ти отне невинността ми.

— Ти ми я отдаде.

— Не може наистина да мислиш така. — Тя коленичи със събрани като за молитва ръце. — Ядосан си, защото те отблъснах. Тази нощ няма повече да говорим за това. Ще поплуваме, както искаш, и ще забравим тежките думи.

— Вече е късно. Нима си въобразяваш, че не зная какви мисли се въртят в главата ти сега? Ще ме тормозиш до смърт за нещо невъзможно. Точно така. Достатъчно дълго предизвиквахме боговете.

— Няма да ме изоставиш. Обичам те. Ако поискаш да се разделим, ще отида при семейството ти. Ще им кажа...

— Направи го и ще се закълна, че си лъжкиня. Ще изгориш на клада заради това, Лилия. — Наведе се и плъзна пръст по извивката на рамото ѝ. — Жалко ще бъде огънат да погълне тази толкова гладка, толкова нежна кожа.

— Не си отивай, не ми обръщай гръб. Ще бъде както кажеш, както ти желаеш. Никога вече няма да говоря за заминаване. Не ме

изоставяй.

— Тези безсмислени молби само те загрозяват.

Изрече името му, обзета от ужас и непоносима мъка, когато той се отдалечи, сякаш не я чуваше.

Тя се хвърли върху одеялото и избухна в отчаяни ридания, удрайки с юмрук по пясъка. Болката я изгаряше като огъня, за който бе заговорил, изпепеляваше костите ѝ. Как щеше да живее с тази болка?

Любимият я бе предал, използвал и захвърлил. Беше я накарал да се чувства като глупачка. И все пак сърцето ѝ преливаше от любов.

Щеше да се хвърли в морето и да се удави. Да се изкачи на върха на храма и да скочи оттам. Или просто да умре тук от срам и мъка.

— Първо ще убия него! — яростно изръмжа тя. — Първо него, после себе си. Кръвта, неговата и моята, заедно. Това е цената на любовта и предателството.

Чу движение, само тихи стъпки по пясъка, и подскочи от радост. Той се връщаше при нея!

— Моят любим.

— Аз ще бъда твоят любим.

Косите му бяха черни, дълги до раменете. Беше облечен с мантия в цвета на нощта. Очите му приличаха на лъскави въглени.

Тя сграбчи тогата и я притисна към гърдите си.

— Аз съм жрица в храма. Нямах право да стъпваш тук.

— Мога да отида навсякъде, където поискам. Толкова си млада — зашепна той, докато черните му очи плъзгаха поглед по тялото ѝ. — Толкова свежа...

— Ще си тръгнеш оттук!

— Всичко с времето си. Гледах ви през последните три нощи, Лилия, теб и момчето, заради което напразно се терзаеш.

— Как смееш?

— Ти му даде любов, а той ти даде лъжи. И двете неща са безценни. Кажи ми: не искаш ли да му се отплатиш за този дар?

Нещо в нея трепна — първата глътка от сладостта на отмъщението.

— Не заслужава нищо от мен. Нито той, нито който и да е друг мъж.

— Съвършено вярно. Затова ще дадеш на мен онова, което никой мъж не заслужава.

Внезапно я обзе страх, който я накара да побегне. Но по някакъв странен начин той се озова пред нея с неизменната си студена усмивка.

— Какъв си ти?

— А, остър ум имаш. Знаех си, че съм направил добър избор. Съществувам дълго преди твоите жалки и слаби богове да се пръкнат от небето.

Тя отново побягна, едва сдържайки писъка, който напираше в гърлото ѝ. Но той препречи пътя ѝ. Страхът прерасна в ужас.

— Ако докоснеш жрица от храма, наказанието е смърт.

— А смъртта е толкова вълнуващо начало. Търся си спътница, любовница, жена и ученичка. И това ще бъдеш ти. Имам ценен дар за теб, Лилия.

Този път опитът ѝ да избяга го разсмя. Все още се заливаше от смях, когато я сграбчи и повали на земята, разтърсвана от неудържими ридания.

Бореше се, драскаше, хапеше и умоляваше, но той бе твърде силен. Сега неговите устни докосваха гърдите ѝ и срамът я караше да плаче дори когато заби нокти в бузата му.

— Да, да. Още по-хубаво е, когато се съпротивляват. Ще се научиш. Страхът им е парфюм; писъците им са музика.

Обхвана лицето ѝ и я принуди да го погледне.

— В очите ми. Право в тях.

Проникна в плътта ѝ. Тялото ѝ се раздвижи, разтърсено от шока. И неописуемата тръпка.

— Той караше ли те да летиш толкова високо?

— Не! Не!

Сълзите засъхваха върху бузите ѝ. Вместо да драскат и удрят, ръцете ѝ се заровиха в пясъка, търсейки опора. С поглед, прикован в очите му, тя започна да се поклаща в ритъм с него.

— Вземи още. Искаш още — каза той. — Болката е толкова... възбуждаща.

Навлезе по-дълбоко, толкова дълбоко, сякаш щеше да разкъса тялото ѝ. Но то все още отвърщаше и очите ѝ не откъсваха поглед от неговите.

Когато те станаха червени, сърцето ѝ подскочи от нов страх, но този път примесен с обсебваща възбуда. Беше толкова красив.

Жестокият ѝ любим не можеше да съперничи на този страховит, мрачен красавец.

— Давам ти оръжието за твоето отмъщение. Давам ти ново начало. Трябва само да ме помолиш. Помоли за моя дар.

— Дай ми своя дар. Дай ми отмъщение. Дай ми...

Тялото ѝ потръпна, когато той впи зъби в нея. И всяка изживяна досега наслада бе нищожна в сравнение с онова, което я изпълни. Ето това бе блаженството, което никога не бе постигнала в храма, необятната черна сила, която винаги бе усещала да витае около нея.

Това бе забраненият плод, за който бе копняла.

Тръпнейки от наслада и сила, тя го доведе до върха. И без покана се изви, за да отпие от кръвта, потекла от раните на бузата му.

С окървавени устни, разтегнати в усмивка, срещна смъртта.

И се събуди в леглото си, две хиляди години след това.

Тялото ѝ бе изтощено, разсъдъкът — замъглен. Къде бе морето? Къде бе храмът?

— Сирио?

— Романтична среща, а? Кой би предположил? — Кийън излезе от сенките. — Викаш любовника, който те е използвал и предал.

— Ярл? — С това име бе наричала създателя си. Но когато сънят се отдели от реалността, видя Кийън. — Значи все пак дойде. Предложението ми...

Нещо не ѝ бе съвсем ясно.

— Какво стана с момчето? — Сякаш готов за задушевен приятелски разговор, Кийън се настани на ръба на леглото.

— Кое момче? Дейви?

— Не, не твоето изчадие. Любовникът ти, онзи, с когото си се срещала приживе.

Устните ѝ трепнаха, когато разбра.

— Значи си играеш със сънищата ми? Какво значение има това за мен? — Но бе разтърсена до мозъка на костите. — Казваше се Сирио. Каква, мислиш, е била съдбата му?

— Мисля, че твоят създател се е погрижил той да стане първата ти жертва.

Тя се усмихна на един от най-съкровениите си спомени.

— Подмокри се, когато Ярл го доведе при мен, и заплака като бебе, докато се молеше за живота си. Бях новачка и все пак владеех

положението. Държах го жив няколко часа — дълго след като бе започнал да моли за смърт. С теб ще съм по-жестока. Ще се мъчиш години.

Замахна и изруга, когато острите ѝ дълги нокти преминаха през него.

— Забавно, а? А Ярл? Колко дълго го търпя, преди да го очистиш?

Лилит се облегна назад и леко се намръщи. После сви рамене.

— Близо триста години. Имах много да уча от него. Започна да се страхува от мен, защото силата ми ставаше все по-голяма. Надушвах страха му. Щеше да ме унищожи, ако не го бях изпреварила.

— Казвала си се Лилия... име на цвете.

— Жалкото човешко същество, което бях. Да. Той ме нарече Лилит, когато се пробудих. — Уви кичур коса около пръста си, докато се взираше изпитателно в Кийън. — Нима храниш наивна надежда, че щом си узнал за началото ми, ще видиш и края ми?

Тя отметна завивките, стана и отиде гола до сребърна кана. Когато наля кръвта в чаша, ръцете ѝ отново затрепераха.

— Нека бъдем откровени — предложи Кийън. — Сами сме, само ти и аз... което е странно. Защо днес не спиш с Лора, хлапака или с някой друг избраник?

— Дори аз понякога се нуждая от уединение.

— Добре. Е, време е за откровения. Странно е, нали, странно и малко объркващо да се върнеш към човешката си същност дори насън? Да видиш собствения си край, собственото си пробуждане, сякаш току-що се е случило. Да се почувстваш отново човек или поне да си припомниш, доколкото е възможно, какво е да бъдеш човек.

Сякаш размислила, Лилит облече халат.

— Бих станала човек.

Той повдигна вежди.

— Ти? Сега наистина ме изненадваш.

— За да изживея още веднъж мига на смъртта и пробуждането. Вълнуващата тръпка. Бих станала слаба и сляпа само за да получа отново този дар.

— Разбира се. Оставаш си предсказуема. — Кийън стана. — Знаеш ли какво? Ако ти и твоят магьосник отново се намесите в

сънищата ми, ще ви го върна тройно. Не ще намериш покой нито от мен, нито от себе си.

Изчезна, но не се върна при тях. Макар и теглен обратно от ума на Мойра и волята на Глена, остана още малко.

Искаше да види какво ще стори Лилит по-нататък. Тя запрати чашата с останалата кръв към стената. Счупи една кутийка за дрънкулки и заудря с юмруци по стената, докато по тях се появиха кървящи рани.

После изкрещя на стражите:

— Доведете ми онзи некадърен магьосник! Доведете ми го окован. Доведете го... Не, почакайте. — Обърна се, очевидно полагайки усилия да възвърне самообладанието си. — Ако сега се изпречи на пътя ми, ще го убия, а каква полза ще имам от това? Доведете ми някого за храна! — Рязко се завъртя обратно. — Мъж. Млад. На около двадесет. Рус, ако имаме. Вървете!

Когато остана сама, потърка слепоочията си.

— Ще го убия отново — промълви тя. — Само така ще се почувствам по-добре. Ще го наричам Сирио и ще го убия.

Грабна скъпоценното си огледало от бюрото. Щом видя собственото си отражение, си спомни защо трябва да запази Мидиър жив. На него дължеше този дар.

— Ето ме тук — тихо заговори тя. — Толкова прелестна. Луната бледнее, да, така е. Аз съм тук. Винаги ще бъда. Всичко друго са само призраци. А аз съм вечна.

Взе четка и тананикайки, започна да разресва косите си. С насълзени очи.

— Изпий това. — Глена допря чаша до устните на Кийън, който веднага я отблъсна.

— Добре съм. Не ми се пие уиски и няма да припадна в ръцете ти без него.

— Блед си.

Устните му трепнаха.

— Характерно за моята раса. Впрочем беше интересно пътешествие.

Глена отпи от уискито, подаде го на Мойра и каза:

— Не ни усети. Иска ми се да вярвам, че нещата, с които натъпках куклата, са свършили работа, но мисля, че просто беше твърде погълната, за да ни обърне внимание.

— Била е толкова млада. — Мойра седна. — Млада и лудо влюбена в онова нищожество. Не зная на какъв език говореха. Разбирах я, странно как, макар че не знаех езика.

— Гръцки. Била е жрица на някаква богиня. Дала е обет за целомъдрие. — Кийън изпитваше жажда за кръв, но се задоволи с вода. — Спести си съжалението. Била е готова за онова, което ѝ се е случило.

— Като теб? — сопна се Мойра в отговор. — Не се преструвай на безчувствен. Бяхме свързани. Почувствах състраданието ти. Сърцето ѝ е било разбито, а мигове по-късно е била изнасилена и ухапана от демон. Презирам Лилия и все пак ми е жал за Лилия.

— Лилия вече е била почти луда — равнодушно каза той. — Може би превръщането във вампир ѝ е помогнало да запази разсъдъка си през цялото това време.

— Съгласна съм. Съжалявам — каза Глена на Мойра. — Не изпитах никакво задоволство от онова, което я сполетя. Но имаше нещо в очите ѝ, в гласа ѝ... господи, и в начина, по който толкова бързо се отдаде на Ярл. Не е била съвсем нормална, Мойра, още тогава.

— Би могла сама да сложи край на живота си или да бъде екзекутирана за убийството на мъжа, който я е използвал. Но тогава е щяла да умре чиста. — Мойра въздъхна. — И сега нямаше да стоим тук и да разговаряме. От много мислене боли глава. Имам един деликатен въпрос, по-скоро от любопитство, отколкото от нещо друго. — Прочисти гърлото си, преди да попита Кийън: — Както каза Глена, тя твърде бързо се отдаде на Ярл. Това обичайно ли е?

— Повечето жертви се борят или се вцепеняват от страх. Докато тя... започна да му се натиска. Не мога да намеря по-деликатен израз — призна Кийън. — И да изпитва наслада от изнасилването. Беше изнасилване, няма спор, а никоя нормална жена не би се наслаждавала, когато е брутално обладана, против волята ѝ.

— Била е в ръцете му още преди ухапването — промълви Мойра. — Знаел е, че ще бъде негова, доловил го е в нея. Знаела е какво да направи, за да се превърне във вампир... да отпие от неговата кръв.

Според всичко, което съм чела, жертвата трябва да бъде принудена или убедена да го стори. А тя сама е разбрала как може да получи нещо, което желае.

— Сега знаем повече от преди, което винаги е ценно — отбеляза Кийън. — Освен това случката я изнерви — ето още една полза. Сега ще спя по-спокойно. Време е да си лягам. Дами.

Мойра го проследи с поглед.

— Има чувства. Защо мислиш, че толкова се старая да ги прикрива?

— Чувствата твърде често причиняват болка. Мисля, че за някого, който е видял и преживял толкова, могат да се превърнат в постоянно мъчение. — Глена сложи ръка на рамото ѝ. — Отрицанието е форма на оцеляване.

— Ако им дадем воля, чувствата могат да бъдат мехлем... или оръжие.

В какво ли щяха да се превърнат неговите — запита се тя — ако ги отключеше?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дъждовният ден премина във влажна привечер и ниско над земята запълзя сива мъгла. Нощта се приближаваше, но нито луната, нито звездите можеха да разкъсат сумрака.

Мойра закри през пелената от мъгла, която се стелеше над двора, за да застане до Глена.

— Почти са у дома — промълви Глена. — По-късно, отколкото ги очаквахме, но почти са у дома.

— Наредих да запалят камините във вашата стая и тази на Ларкин. Подготвят и вани. Ще бъдат мокри и премръзнали.

— Благодаря. Не се сетих за това.

— В Ирландия ти се грижеше за удобствата. Сега е мой ред. — Също както Глена, Мойра се загледа в небето. — Поръчах вечеря в семейната приемна, освен ако вие с Хойт не искате да останете насаме.

— Не, не. Ще искат да ни разкажат всичко наведнъж. После ще останем насаме. — Вдигна ръка и хвана кръста си и амулета, който носеше до него. — Не знаех, че чакането ще се окаже толкова мъчително. Дори в неравностойна битка с вампири не съм била така обсебена от тревога.

— Защото тогава сте били заедно. Да обичаш и да чакаш, е лошо от рана.

— Един от многото уроци, които научих досега. И ти се тревожиш за Ларкин, зная. А сега и за Тинин. Той има чувства към теб.

Мойра знаеше, че Глена няма предвид Ларкин.

— Зная. Майките ни се надяваха да ни сватосат.

— Но?

— Онова, което би трябвало да пламне помежду ни, не пламна за мен. Той е просто добър приятел. Може би е по-лесно да понеса всичко сега, защото нямам любим, когото да чакам и да се боя да не загубя.

Глена изчака няколко мига.

— Но — каза Мойра с лека насмешка — завиждам ти за мъчението да очакваш своя.

От мястото си Мойра видя силуета на Кийън, който се приближаваше в полумрака. Откъм конюшните, забеляза тя. Вместо с наметало, каквито носеха повечето мъже в Галия за предпазване от студ и дъжд, бе облечен с шлифер като този на Блеър. Дълъг, от черна кожа. Краищата му се развяваха в мъглата, докато пристъпваше към тях безшумно с ботушите си по мокрите камъни.

— Няма да си дойдат по-скоро, ако стоите навън в дъжда — отбеляза той.

— Почти са у дома. — Глена се взираше в небето, сякаш със силата на волята си се опитваше да го накара да се разтвори и да изпрати Хойт при нея. — Той знае, че го чакам.

— Ако чакаше мен, Червенокоске, изобщо нямаше да замина.

Тя с усмивка наклони глава и я потърка в рамото му. Когато той обгърна раменете ѝ, Мойра долови в този жест близост, каквато имаше между нея и Ларкин, идваща от сърцето, като между хора от едно семейство.

— Ето там — тихо каза Кийън. — Точно на изток.

— Вече ги виждаш? — Глена изпъна шия и погледна напред. — Виждаш ли ги?

— След минута и ти ще ги видиш.

В мига, когато ги зърна, тя стисна ръката на Мойра.

— Слава богу! О, слава богу!

Драконът се рееше през гъстата мъгла с проблясващи златисти люспи и двамата ездаци на гърба си. Докато кацаше, Глена вече спринтираше по калните камъни. Когато слезе, Хойт разтвори обятията си за нея.

— Толкова се радвам да видя това! — тихо заговори Мойра, докато Хойт и Глена стояха прегърнати. — Толкова много сбогувания днес, а утре се завръща у дома, където го очакват.

— Преди да я срещне, предпочиташе, когато се завърне отнякъде, да бъде сам. Жените променят всичко.

Тя вдигна поглед към него.

— Само жените ли?

— Е, добре, хората. Но жените могат да променят цялата вселена само с присъствието си.

— Към по-добро или към по-лошо?

— Зависи от жената, нали?

— И от целта или мъжа, на когото е хвърлила око.

След тези думи Мойра се втурна към Ларкин и въпреки че бе вир-вода, силно го прегърна.

— Има храна, питиета, гореща вода — всичко, което пожелаете. Радвам се да ви видя — всичките.

Но когато понечи да се обърне към другите, той я притисна.

Облекчението, което бе изпитала, изчезна и я обзе страх.

— Какво има? Какво се е случило?

— Да влезем вътре. — Гласът на Хойт бе тих и напрегнат. — Да не стоим навън в мъглата.

— Кажете ми какво е станало?

Мойра се отдръпна от Ларкин.

— Отрядът на Тинин е бил нападнат почти по средата на пътя.

Всичко в нея застина.

— Орин? Тинин?

— Живи са. Тинин е ранен, но не сериозно. Шестима други...

Тя сграбчи ръката на Ларкин и впи пръсти в нея.

— Убити или отведени в плен?

— Петима мъртви, един пленник. Още няколко ранени, двама — тежко. Направихме за тях каквото можахме.

Студът остана, сякаш лед, сковал сърцето ѝ.

— Имате ли имената? На загиналите, ранените и пленника?

— Да, Мойра. Отвели са малкия Шон. Синът на ковача.

Стомахът ѝ се сви на топка при мисълта, че онова, което очаква момчето, е по-ужасно от смърт.

— Ще съобщя на семействата им. Не казвайте нищо на никого, преди да разговарям с тях.

— Ще дойда с теб.

— Не. Ще отида сама. Върви да се изсушиш, стоплиш и нахраниш. Аз трябва да свърша това, Ларкин. Мой дълг е.

— Записахме имената. — Блеър извади парче хартия от джоба си. — Съжалявам, Мойра.

— Знаехме, че трябва да го очакваме. — Тя пхна хартиятата под мантията си, на сухо. — Ще дойда в приемната веднага щом мога, за да ми разкажете подробностите. Засега близките трябва да го чуят от мен.

— Тежко бреме — отбеляза Блеър, когато Мойра се отдалечи.

— Ще го понесе. — Кийън се загледа след нея. — Такава е съдбата на кралиците.

Боеше се, че ще рухне, но издържа. Докато майките и съпругите ридаеха в прегръдката ѝ, понесе бремето. Не знаеше подробности за нападението, но каза на всички, че техният син, съпруг или брат е загинал храбро, като герой.

Това трябваше да чуят.

По-тежко бе с родителите на Шон, по-тежко бе да види надеждата в очите на ковача, в премрежения от сълзи поглед на съпругата му. Не намери сили да я попари и ги остави с нея, с молитвите синът им да избяга и да се завърне у дома.

След като изпълни дълга си, отиде в стаята си да сложи списъка в изрисуваното ковчеже, което държеше до леглото си. Знаеше, че ще има и други имена. Това бяха само първите. Името на всеки, отдал живота си за Галия, щеше да бъде записано и запазено в това ковчеже.

Сложи в него стрък розмарин за възпоменание и монета — в знак на почит.

След като затвори ковчежето, потисна желанието си да остане насаме със скръбта си и слезе в приемната, за да чуе какво точно се е случило.

Разговорите секнаха, когато влезе, и Ларкин бързо стана.

— Баща ми току-що тръгна. Ще го повикам отново, ако искаш.

— Не, не. Нека отиде при майка ти и сестра ти.

Мойра знаеше, че съпругът на бременната ѝ братовчедка ще поведе следващия батальон на сутринта.

— Ще ти стопля нещо за вечеря. Не, ще хапнеш! — настоя Глена, когато Мойра опита да възрази. — Мисли за храната като за лекарство, но трябва да ядеш.

Докато Глена слагаше вечерята в чиния, Кийън наля солидна доза ябълково бренди и ѝ я поднесе.

— Първо изпий това. Бледа си като восък.

— То ще върне руменината ми и ще ме замае. — Но сви рамене и го погълна на един дъх — като вода.

— Възхищавам се на жена, която може да пие така.

Впечатлен, той взе празната чаша и се върна на стола си.

— Беше ужасно. Мога да го призная тук, пред вас. Беше ужасно. — Мойра седна на масата и притисна ръце към слепоочията си. — Да се вираш в лицата им, да виждаш как се променят и да знаеш, че онова, което си им донесла, ще ги промени завинаги. Заради онова, което им е било отнето.

— Не си им го донесла ти. — В гласа на Глена се прокрадна гняв, когато стовари чинията пред Мойра. — Не си им го отнела ти.

— Нямах предвид войната или смъртта. А вестта за нея. Най-тежко беше с родителите на пленника. Момчето на ковача. Все още хранят надежда. Как да им кажа, че това е по-лошо, отколкото да е мъртъв? Сърце не ми даде да срежа тази последна нишка и не знаех дали нямаше да е по-добре за тях, ако го бях сторила.

Мойра въздъхна и изправи гръб. Глена бе права, трябваше да се храни.

— Кажете ми какво знаете.

— Криели са се под земята — започна Хойт, — както когато нападнаха Блеър. Тинин каза, че са били не повече от петдесет, но са изненадали хората му. Врълхлетели ги, сякаш не ги е грижа дали ще бъдат посечени, биели се като диви зверове. Двама от бойците паднали веднага и в суматохата на битката са взели три от конете ни.

— Почти една трета от онези, с които тръгнаха.

— Четирима, може би петима хванали сина на ковача жив, по думите на онези, които се опитали да го спасят. Отвели го и поели на изток, докато другите продължавали да се бият. Убили повече от двадесет, а останалите побягнали, когато разбрали, че губят.

— Било е победа. Трябва да гледаш на нещата така — настоя Блеър. — Твоите хора са очистили двадесет вампири при първата битка, твоите жертви са несравнимо по-малко. Не казвай, че и един отнет живот е твърде много — побърза да добави тя. — Зная, но това е реалността на войната. Доказаха, че са добре обучени.

— Зная, че си права, вече неведнъж си казах това. Но е било победа и за тях. Целта им е била да отведат пленник. Иначе не биха го направили. Навярно са имали мисия да хванат един жив, на каквато и да е цена.

— Права си, няма спор. Но не смятам това за точка в тяхна полза. Било е глупаво, излишно усилие. Петима за един пленник. Ако вместо да го отведат, онези вампири бяха останали да се бият с нашите, щяха

да избият или да пленят повече. Моето предположение е, че Лилит е заповядала това в момент на гняв, импулсивно. Но е било лоша стратегия.

Докато с мъка поглъщаше храната, без да усеща вкус, Мойра се замисли.

— Както изпрати Кинг обратно при нас. Беше дребнава постъпка, от злоба. Нейната представа за шега. Мисля, че тези неща ни разтърсват, сломяват духа ни. Как може да ни познава толкова слабо? Щом си на половината на нейните години — обърна се тя към Кийън, — би трябвало да разбираш по-добре.

— Аз намирам хората за интересни. А тя... за вкусни, в най-добрия случай. Не е нужно да познаваш ума на кравите, за да ги отглеждаш за бифтек.

— Особено когато имаш цяла банда каубои, които да ги пасат и водят — добави Блеър. — Просто следвам твоята метафора — каза тя на Кийън. — Нараних нейното момиче, трябва да ми го върне. Завзехме три от базите ѝ, втората и третата — тази сутрин.

— Бяха празни — изясни Ларкин. — Не си бе направила труда да заложи капани или да изпрати някои от своите. Впрочем Глена ни разказа как сте си поиграли с нея, докато ни нямаше.

— В крайна сметка завършихме наравно. Но тя загуби повече от нас. Въпреки че това не е утеха за семействата на загиналите — добави Блеър.

— Утре ще изпратя още бойци. Фален... — Мойра посегна към ръката на Ларкин. — Не мога да го спра. Ще поговоря с Шинан, но...

— Не, това е моя задача. Предполагам, че баща ми вече е разговарял с нея, но и аз ще отида.

Тя кимна.

— А Тинин? Как са раните му?

— Дълбок разрез на хълбока му. Хойт се погрижи за ранените. Той беше добре, когато тръгнахме. В безопасност са за през нощта.

— Добре тогава. Да се молим за слънчево утро.

Мойра трябваше да се погрижи за още нещо.

Придворните ѝ дами имаха всекидневна до нейните покои, където прекарваха времето си в четене, шиене или клюки. Майка ѝ бе

създаде приятна, весела обстановка с меки тъкани, много възглавнички и сандъчета с цъфтящи растения.

Обикновено в камината горяха ябълкови цепеници за аромат, а стенните свещници бяха с форма на приказни феи.

След коронацията си Мойра бе позволила на жените да правят промени, каквито пожелаят. Но стаята изглеждаше така, както я помнеше.

Сега те бяха там и очакваха да се оттегли в покоите си или просто да ги освободи.

Станаха, когато влезе, и я посрещнаха с реверанси.

— Тук сме просто жени. Всички тук, на това място, сме просто жени.

Тя разтвори обятията си за Кийра.

— О, милейди! — Очите на Кийра, зачервени и подпухнали от плач, отново се насълзиха, когато се хвърли в прегръдката ѝ. — Дуин е мъртъв. Брат ми е мъртъв.

— Съжалявам. Толкова съжалявам. Ела, ела тук.

Мойра я поведе към едно кресло, притискайки я към себе си. И заплака заедно с нея, както бе плакала с майка ѝ и с всички други.

— Заровили са го там, в някаква ливада край пътя. Не можаха дори да го донесат у дома. Погребали са го без опело.

— Ще изпратим свещеник да освети земята. И ще издигнем паметник на онези, които загинаха днес.

— Толкова беше нетърпелив да тръгне да се бие. Обърна се и ми помахаша, докато се отдалечаваха.

— Пийни чай. — Също със зачервени очи, Излийн сложи каната пред нея. — Пийни чай, Кийра. И вие, милейди.

— Благодаря. — Кийра попи влагата от лицето си с кърпичка. — Не зная как бих преживяла последните няколко дни без Излийн и Дарвел.

— Хубаво е, че имаш приятелки. Но изпий чая си и отиди при семейството си. Трябва да бъдете заедно сега. Можеш да останеш колкото поискаш.

— Искам още нещо, Ваше Величество. Ще ви помоля за нещо, в името на брат си.

Мойра изчака, но Кийра не каза нищо повече.

— Искаш да ти дам дума за нещо, без да зная какво обещавам?

— Съпругът ми заминава утре.

Мойра усети свиване в стомаха.

— Кийра — протегна ръка и погали косите ѝ, — съпругът на Шинан също заминава по изгрев. Тя носи третото си дете и все пак не мога да я пощадя.

— Не ви моля за пощада. Моля да ми позволите да замина с него.

— Да... — Поразена, Мойра се отпусна на креслото си. — Кийра, а децата ти?

— Ще останат с майка ми, с нея ще са в безопасност тук. Но съпругът ми заминава на война, а аз съм подготвена колкото него. Защо да седя и да чакам? — Кийра протегна ръце. — Да си губя времето в бродирание и разходки в градината, докато той се бие? Вие казахте, че всички трябва да бъдем готови да защитим Галия и другите светове. Готова съм. Ваше Величество, милейди, моля за позволение да замина заедно със съпруга си на разсъмване.

Мойра стана на крака. Отиде до прозореца и се загледа в мрака навън. Дъждът най-сетне бе спрял, но всичко бе забулено в мъгла.

— Говори ли с него за това? — попита тя със сериозен тон.

— Да, и първата му мисъл бе за безопасността ми. Но разбира, че съм твърдо решена и знае защо.

— Защо си го решила?

— Той е моето сърце. — Кийра стана и сложи ръка на гърдите си. — Не бих оставила децата си без закрила, но имам доверие на майка си, че ще направи всичко, което е по силите ѝ за тях. Милейди, няма ние, жените, тренирахме и се въргаляхме в калта толкова време, за да седим до огъня?

— Не. Права си.

— Не съм единствената, която иска да замине.

Мойра се обърна.

— Говорила си и с други? — погледна Дарвел и Излийн. — И вие двете ли искате същото? — После кимна. — Сега осъзнавам, че нямам право да ви спирам. Ще уредим всичко. Гордея се с жените на Галия.

„От любов — помисли си Мойра, когато седна да състави още един списък от имена. — Колкото от чувство за дълг, толкова и от

любов.“ Жените щяха да тръгнат и да се бият за Галия. Но съпрузите, любимите и семействата им бяха причината да посегнат към мечовете.

А за кого щеше да се бие тя? Чия топлина щеше да потърси в нощта преди битката, кой щеше да ѝ вдъхне тази решимост?

Дните отминаваха, а Самен тегнеше над нея като окървавен меч. Седеше тук сама всяка нощ. Дали отново да посегне към книга, друга карта или друг списък? Или да крачи из стаята, през градините и двора, копнеейки за...

„За него“, помисли си тя. Да си представя как отново обвива ръце около нея и я кара да прелива от вълнение, да се чувства толкова жива, толкова силна. Да мечтае някога да сподели с нея онова, което бе видяла в него онази нощ, когато с музиката си бе развълнувал сърцето ѝ и раздвижил кръвта ѝ.

Беше проливала кръв и отново щеше да пролива. Щеше да препуска по бойното поле като кралица, с меч на боговете в ръката си. Но тук, докато седеше в тихата си стая, бленуваше като свенлива девойка за докосването, за топлината на единствения, който караше сърцето ѝ да трепва.

Разбира се, бе глупаво и безполезно. И недостойно за една жена.

Стана и закрачи, потънала в размисъл. Да, недостойно и наивно. Изведнъж осъзна, че я възпира същото, което я бе накарало да се поколебае дали да изпрати жените на поход. Според традицията мъжът трябваше да отиде при жената, както бе дълг на мъжа да се сражава и да закриля.

Но нещата се бяха променили, нали?

Беше прекарала седмици в свят и време, в което жени като Глена и Блеър отстояваха своето и дори се застъпваха за другите на всяка крачка.

Тогава, щом искаше ръцете на Кийън да я докосват, щеше да се погрижи това да се случи.

Запъти се към вратата, но се сети за вида си. Можеше да изглежда по-добре. Щом щеше да се опитва да съблазни един вампир, трябваше да е добре въоръжена.

Свали роклята си. Искаше ѝ се да вземе гореща вана... или душ, както в Ирландия, но се задоволи да се измие с ароматна вода от дълбокия съд в стаята си.

Втри благовонно масло в кожата си и си представи как дългите пръсти на Кийън се плъзгат по нея. В тялото ѝ вече се надигаше топлина, от която нервните ѝ окончания трепереха, когато избра най-хубавата си нощница.

Докато сресваше косите си, за миг отново ѝ хрумна, че трябва да помоли Глена да я научи на някой трик за разкрасяване. Макар да ѝ се струваше, че страните ѝ са поруменели и има блясък в очите. Всмука устни, почувства болка, но реши, че са достатъчно розови и плътни.

Застана на крачка от голямото огледало и се погледна от всеки ъгъл. Надяваше се да изглежда привлекателна.

Взе свещта и тръгна от стаята си с ясното намерение да не се завърне в нея девица.

В стаята си Кийън се взираше в картите. От Кръга единствено той не бе виждал бойното поле нито наяве, нито в съня си. Щеше да поправи това.

Времето бе проблем. Пет дни път пеша, е, на кон щеше да стигне за два или по-малко. Но се нуждаеше от безопасно място за убежище през деня.

Една от базите, завзета от другите, щеше да свърши работа. Щом направи огледа си, просто щеше да се настани в някоя от тях и да чака там до Самен. Далеч от проклетия замък и неустоимата му кралица.

Планът му щеше да срещне неодобрение... това бе изнервящото. Но не можеха да го затворят в тъмница и да го накарат да стои там. Самите те щяха да потеглят след около седмица. Той просто щеше да избърза.

Можеше да тръгне с бойците на сутринта, ако слънцето не бързаше да се покаже. Или да изчака до залез.

Седна и отпи глътка кръв с няколко капки уиски — неговата представа за коктейл преди заспиване. Можеше да тръгне още сега, нали? Щеше да избегне опитите на брат си и другите да го разубедят.

Може би трябваше да остави бележка. Странно бе да живее с хора, които са истински загрижени за безопасността му, и донякъде приятно, макар и свързано с известна отговорност.

Просто щеше да събере багажа си и да тръгне, реши той и остави питието. Без умуване, без суетене. И нямаше да я вижда повече, преди

да го настигнат. Взе кожената каишка с мъниста, която бе забравил да ѝ върне. Ако заминеше тази нощ, нямаше да гледа лицето ѝ, да долавя уханието ѝ и да си я представя в леглото си.

Имаше твърде развитено въображение.

Стана, за да избере най-удобните дрехи за път, и се намръщи, когато чу почукване на вратата.

Най-вероятно бе Хойт. Е, просто нямаше да спомене пред него за плановете си и така щеше да избегне дълъг и изнервящ спор по въпроса. Хрумна му да не отвори, но мълчание и заключена врата не биха спрели брат му — магьосника.

Разбра, че е Мойра, в мига, когато ръката му докосна резето. Изруга. Отвори с намерението веднага да я отпрати, за да остане отново сам.

Беше облечена с нещо бяло и тънко, а върху него с нещо ефирно в почти същия сив цвят като очите ѝ. Ухаеше на пролет, млада и обещаваща.

Желанието пропълзя в него като змии.

— Никога ли не спиш? — попита той.

— А ти?

Мина покрай него и движението бе толкова изненадващо, че не успя да препречи пътя ѝ.

— Е, заповядай, чувствай се като у дома си.

— Благодаря — учтиво каза тя, сякаш не бе доловила сарказма в думите му. Остави свещта и застана пред камината, която Кийън не си бе направил труда да запали. — Да видим дали ще се справя. Упражнявах се, докато главата ми едва не се пръсна. Не говори. Ще ме разсееш.

Протегна ръка напред. Съсредоточи се, представи си огъня. Напрегна волята си. Щом затрептя едно-единствено пламъче, присви очи и положи по-големи усилия.

— Стана!

Гласът ѝ издаде искрена радост, когато торфът се разгоря.

— Е, вече съм заобиколен от магьосници.

Тя се завъртя и косите и нощницата ѝ се развяха.

— Това е ценно умение и възнамерявам да усвоя още.

— Тук няма да намериш учител по магии.

— По магии — не. — Мойра отметна косите си назад. — Но може би по други неща. — Върна се до вратата, залости я и се обърна към него. — Искам да бъда с теб в леглото.

Кийън премигна, за да не ококори очи.

— Какво?

— Нямам проблеми със слуха, чу ме достатъчно ясно. Искам да се любим. Можех да се опитам да флиртувам, да те съблазня, но реших, че повече би уважил откровеността.

Змиите, пропъззели в него, започнаха да се гърчат. И да хапят.

— И аз ще съм откровен. Върви си.

— Виждам, че те изненадах. — Мойра бавно закрачи и прокара пръст по ред книги. — Не е лесно, така че, както би казала Блеър, точка за мен. — Отново се обърна и се усмихна. — Невежа съм в тази област. Кажи ми: защо един мъж би се ядосал, когато една жена му признава, че иска да спи с него?

— Аз не съм просто мъж.

— Аха. — Тя повдигна пръст в знак, че разбира. — Все пак имаш потребности и желания. И ме желаеш.

— Един мъж би пожелал почти всяка срещната женска.

— Ти не си просто мъж! — сопна се тя в отговор и се усмихна. — Още една точка за мен. Изоставаш.

— Отново си пила.

— Не съм. Знаеш, че не съм. Но дълго мислих. Отивам на война, ще участвам в битки. Може да не изляза жива от тях. Може никой от нас да не оцелее. Днес загинаха добри хора, в кал и кръв, и оставиха след себе си разбити сърца.

— А сексът е утвърждаване на живота. Зная психологическото му значение.

— Е, това е истина. А в по-личен план — проклета да съм, кълна се, проклета да съм! — ако умра девствена. Искам да зная какво е. Искам да го изживея.

— Тогава поръчайте си някой млад жребец, Ваше Величество. Аз не проявявам интерес.

— Не искам никого друг. Преди изобщо не съм пожелавала мъж, а теб пожелах от пръв поглед. Бях изумена, че мога да изпитвам такива чувства към теб дори след като узнах какъв си. Но те са в мен и не мога да ги изкореня. И аз имам потребности, както всеки човек. И

достатъчно кураж, за да не се примирия с отказа ти, въпреки че вече не си похотлив млад мъжкар.

— Здравно си стъпила на земята — промърмори той.

— Както винаги. Само внимавам къде стъпвам. — Вперила поглед в него, тя прокара ръка по едната табла на леглото. — Каж ми: какво значение има за теб? Час-два. Мисля си, че от доста време не си бил с жена.

Караше го да се чувства като идиот. Вцепенен, оглупял и възбуден.

— Може би... Чела съм, че след дълго въздържание мъжът не се представя в най-добрата си светлина. Но не се тревожи, няма с кого да те сравня.

— Голям късмет за мен, а? Щеше да бъде, ако наистина те желаех.

Тя поклати глава и лицето ѝ издаде любопитство и увереност.

— Мислиш, че така ще ме накараш да си тръгна обидена? Обзалагам се на каквото пожелаеш, че точно сега си твърд като камък. — Пристъпи към него. — Толкова искам да ме докосваш, Кийън. Уморих се да фантазирам, искам да го изпитам.

Земята се ронеше под краката му. Така му се струваше от мига, в който бе прекрачила прага.

— Не знаеш какво искаш от мен, какво рискуваш. Последниците ще бъдат невъобразими за теб.

— Един вампир може да спи със смъртна жена. Няма да ме нараниш.

Мойра свали кръста от шията си и го остави на масата.

— Доверчива душа.

Отново бе прибягнал до сарказъм, но жестът го трогна.

— Уверена. Не се нуждая от щит срещу теб. Защо никога не изричаш името ми?

— Какво? Разбира се, че го изричам.

— Не. Говориш за мен, но никога не ме поглеждаш в очите и не ме наричаш по име. — Очите ѝ имаха цвят на олово и израз на пълно разбиране. — Имената притежават силата да дават и отнемат. Да не би да се боиш от онова, което мога да ти отнема?

— Нямам нищо за отнемане.

— Тогава кажи името ми.

— Мойра.

— Отново, моля те.

Хвана ръката му и я сложи на сърцето си.

— Не прави това.

— Кийън. Ето, аз изричам твоето. Кийън. Мисля, че ако не ме докоснеш, ако не бъдеш с мен тази нощ, част от мен ще умре още преди да съм влязла в битка. Моля те! — Обхвана лицето му и най-сетне видя онова, което бе копняла да види, изписано на него. — Кажете името ми.

— Мойра. — Замаян, той сграбчи китката ѝ и докосна дланта ѝ с устни. — Мойра. Ако вече не бях обречен, това щеше да ме прати в ада.

— Ще се опитам първо да те отведа в рая, ако ме научиш как.

Тя се повдигна на пръсти и го притегли надолу. Дъхът ѝ затрептя, докато устните им се срещаха.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Беше вярвал, че със силата на волята си може да предотврати това. „Хиляда години — помисли си той, докато потъваше в нея — и мъжът все още си въобразява, че може да контролира жената.“

Тя го водеше, по свой начин го бе водила към това от първия миг. Сега щеше да приеме всичко, което му предлага, да изпълни желанието ѝ, колкото и егоистично да постъпва. Но щеше да използва уменията, усвоени за десетки човешки живота, за да ѝ дари онова, за което жадува.

— Глупаво и безразсъдно е да отдадеш невинността си на някого като мен. — Плъзна пръст по извивката на ключицата ѝ. — Но няма да си тръгнеш, докато не го направиш.

— Невинаги девственост и невинност са едно и също. Загубих невинността си, преди да те срещна.

„Когато погубиха майка ми“, помисли си тя. Но тази нощ не бе време за спомени.

Беше нощ за опознаване.

— Аз ли да те съблека или сам ще го направиш?

С кратък, почти сподавен смях той потърка чело в нейното изненадващо нежно и прошепна:

— Някои неща, особено първия път, когато вкусваш от тях, е по-добре да се преглъщат бавно, за да усетиш сладостта им.

— Ето, виждаш ли? Вече научих нещо. Когато ме целуваш, в тялото ми се пробуждат неща, които не бях подозирала, че дремят в мен. Не знам какво изпитваш ти.

— Нещо по-силно, отколкото ми се иска да призная. По-силно, отколкото е добре и за двама ни. Това... — Леко я целуна. — Това е грешка.

Последва още една, по-дълбока целувка.

И уханието ѝ, и вкусът ѝ бяха на пролет, светлина и младост. Опияняваше го, изпълваше го, докато дъхът ѝ бе замрял при лекия, съвсем лек допир на зъбите му до долната ѝ устна.

Ръцете му се плъзнаха през косите ѝ, през дългия лъскав водопад, а после под тях, за да погъделичкаят и събудят нервите по дължината на гръбнака ѝ.

Когато тя затрепери, Кийън бавно отмести ефирната тъкан от раменете ѝ, за да докосне нежната кожа под нея с устни. Усещаше как отвръща на ласките му, долавяше трепетите ѝ, а когато се спусна надолу по шията ѝ, почувства и съблазнителното пулсиране на кръвта под кожата ѝ.

Мойра не подскочи при лекото захапване, но затаи дъх, когато ръката му обхвана гърдата ѝ. Никой не я бе докосвал на това интимно място. Топлата вълна, която се надигна в нея, бе шок, както и осъзнаването, че между ръката му и плътта ѝ е само тънкият плат.

След миг и тази преграда изчезна и нощницата се свлече в краката ѝ. Инстинктивно вдигна ръка да прикрие голотата си, но той я хвана и леко докосна китката ѝ със зъби, докато очите му се взираха в нейните.

— Страхуваш ли се?

— Малко.

— Няма да те ухапя.

— Не, не от това. — Тя обърна ръката, която бе обхванал, и опря длан на лицето му. — Толкова неща се случват в мен. Нови, непознати неща. Никой не ме е докосвал така. — Събрала смелост, хвана свободната му ръка и я придвижи към гърдите си. — Покажи ми още.

Той погали зърното ѝ с палец и видя внезапния проблясък на наслада върху лицето ѝ.

— Изключи този трескав ум, Мойра.

Умът ѝ вече бе замъглен. Как можеше да мисли, когато тялото ѝ бе в плен на усещанията?

Повдигна я във въздуха и очите ѝ се озоваха точно срещу неговите. След миг устните им се сляха с нова страст.

Леглото бе под нея. Нима я бе пренесъл през стаята? Как... но разсъдъкът ѝ отново се замъгли, докато ръцете и устните му галеха горещата ѝ като кадифе кожа.

Тя бе пиршество след дълъг пост. Все пак вкусваше от нея на малки хапки, за да изживее насладата от аромата и допира ѝ. Всяка тръпка, всяка въздишка или стон, засилваха възбудата му.

Когато изучаващите ѝ ръце едва не го доведоха до загуба на контрол, той ги хвана в своите и ги спря, а устните му бавно и безмилостно обходиха гърдите ѝ.

Тялото ѝ разцъфтяваше под неговото. Усещаше как силата я изпълва — по-осъзната, по-уверена. При последния тласък към върха тя се изви към него и се понесе нагоре със сподавен вик.

Разтопи се, ръцете ѝ останаха отпуснати и неподвижни под неговите.

— О! — прошепна тя като безкрайно дълга въздишка. — О, вече зная.

— Така си мислиш.

Езикът му долови учестения пулс на шията ѝ.

Когато отново въздъхна, ръката му се промъкна между бедрата ѝ, навлезе във влажната мекота и той ѝ показа още.

Всичко засия с ослепителна светлина, която изпепели очите ѝ, кожата ѝ, сърцето ѝ. Цялата бе порой от чувства, от неописуемо блаженство. Тя бе стрелата от лъка, изпратена от него нависоко в шеметен полет.

Беше изцяло във властта на ръцете му, обсебена от този неутолим копнеж. Посегна към ризата му, почти обезумяла.

— Искам... чувствам нужда да...

— Зная.

Той свали ризата си, за да ѝ позволи да усети допира и вкуса му, на свой ред. И се предаде на нежното ѝ изучаване. Дъхът ѝ галеше кожата му, топъл и учестен, пръстите ѝ проследяваха, притискаха, сграбчиха го отзад за миг и трескаво отстраниха останалите му дрехи.

Не бе сигурен дали да се засмее, или да се чувства поласкан, когато очите ѝ станаха огромни.

— Не... очаквах... Виждала съм гол мъж и преди, но...

Този път той не сдържа смеха си.

— О, така ли?

— Разбира се. Мъжете се къпят в реката и от любопитство...

— Тайно си ги зяпала. Мъжкото им достойнство не е било в най-добрата си форма след къпането в студената вода. Няма да те нараня.

Болката бе неизбежна, нали? Беше чела за тези неща и бе слушала за тях от доста жени. Но не изпитваше страх. Вече не се боеше от нищо.

Отпусна се по гръб, готова за него, но той само продължи да я докосва и да разпалва в нея усещания, да я разнищва, сякаш е кълбо от конци.

— Погледни ме. Мойра, мо крий^[1]. Гледай право в мен.

Можеше да направи това с воля и самообладание. Можеше да облекчи този миг на болка и да ѝ дари само насладата. Когато погледът на притворените ѝ очи се премрежи, проникна в нея. Изпълни я.

Устните ѝ трепнаха и стонът, който издаде, бе нисък и дълбок. Погледът ѝ остана съсредоточен в очите му, докато Кийън навлизаше с плавни тласъци, при които по лицето и тялото ѝ пробягваха тръпки.

Дори когато излезе от вцепенението и започна да се движи с него, очите ѝ не престанаха да се взират в неговите. Сърцето ѝ препускаше като яростни удари на барабан в гърдите ѝ. За миг той сякаш усети този пулс в себе си.

С вик на удивление и забрава тя достигна върха. Най-сетне се остави да бъде тласнат натам от своя порив заедно с нея.

Лежеше, сгусшена до него, доволна като котка, изяла купичка сметана. Сигурен бе, че по-късно ще се упреква за това, но сега реши да се наслади на мига.

— Не знаех, че ще бъде така — замърка тя. — Нещо толкова огромно.

— Щом първия път беше с толкова надарен мъжкар, никой друг не ще може да те задоволи напълно.

— Нямах предвид размера на „мъжкото ти достойнство“, както го нарече — засмя се тя, вдигна поглед към лицето му и сънената му усмивка ѝ подсказа, че напълно разбира какво има предвид. — Чела съм за сексуалния акт, разбира се. Медицински книги, вълнуващи разкази, но личният опит носи далеч по-голямо удовлетворение.

— Радвам се, че успях да помогна в проучванията ти.

Тя се претърколи и се качи върху него.

— Мисля, че имам да уча още много, докато узная всичко. Жадна съм за знание.

— По дяволите, Мойра! — каза той с въздишка и се заигра с косите ѝ. — Съвършена си.

— Така ли? — Вече поруменелите ѝ страни пламнаха от задоволство. — Няма да споря, защото сега наистина се чувствам такава. Но ожаднях. Да ти се намира вода?

Кийън я побутна и стана да донесе каната.

Тя се надигна, докато ѝ наливаше вода, и косите ѝ се разпиляха по раменете и гърдите ѝ. Хрумна му, че ако сърцето му все още биеше, би спряло в този миг.

Подаде ѝ чашата и седна от другата страна на леглото.

— Това е лудост. Знаеш го.

— Светът е полудял. Защо и ние да не бъдем част от тази лудост? Не съм нито глупава, нито безотговорна — бързо каза тя и сложи ръка върху неговата. — Има толкова неща, които съм принудена да правя, защото нямам избор. А това беше мой избор. — Мойра отпи и му подаде чашата с останалата вода. — Нима съжаляваш за нещо, което ни донесе наслада, без да навреди на никого?

— Не си се замислила какво ще кажат другите, когато узнаят, че сме били заедно в леглото.

— Чуй се само. Загрижил се за репутацията ми. Сама управлявам живота си и не дължа обяснение на никого за това с кого делия леглото.

— Като кралица...

— ... не съм по-малко жена — довърши тя. — Галска жена, а ние вземаме решения. По-рано тази вечер ми го напомниха.

Стана и наметна халата си.

Сякаш бе загърната с воал от мъгла.

— Една от придворните ми дами, Кийра... сецаш ли се за коя говоря.

— Да, висока, с тъмноруса коса. Онази, която те победи в бой с голи ръце.

— Същата. Брат ѝ е загинал днес, в похода. Беше съвсем млад, нямаше осемнадесет. — Болката отново прониза сърцето ѝ. — Отидох във всекидневната, където се събират жените, за да я освободя да отиде при семейството си.

— Лоялна е, мисли за дълга си към теб.

— Не само към мен. Помоли ме за нещо в името на брат си. Едно-единствено нещо. — Гласът ѝ затрепери от вълнение, преди да го овладее. — Да тръгне на похода утре заедно с мъжа си. Да остави

децата си, безопасния си живот тук, за да се изправи срещу каквото ѝ поднесе съдбата по пътя. Не е единствената, която изяви желание. Не сме слаби, не седим и не чакаме, или поне от сега нататък няма да седим и да чакаме. Тази вечер ми го напомниха.

— Значи ще ѝ позволиш да отиде.

— На нея и на всяка друга, която пожелае. Накрая ще бъдат изпратени дори жени, които сами не са пожелали. Аз не дойдох при теб от слабост или да търся утеха и закрила. Дойдох, защото те желая. Исках това да се случи. — Вдигна глава с лека усмивка и остави халата да се свлече. — Струва ми се, че желанието отново се пробужда. Трябва ли да те съблазня?

— Вече е късно.

Усмивката ѝ стана по-широка, когато бавно запристъпва към него.

— Чувала съм... и съм чела, че мъжът се нуждае от време между два сеанса.

— Отнася се само за смъртните.

Хвана ръката ѝ и я повали на леглото. След миг бе надвесен над нея.

Тя се засмя и закачливо дръпна косата му.

— Колко удобно, при тези обстоятелства.

По-късно, за първи път от твърде дълго време, Кийън не заспа в тишина, а заслушан в спокойния ритъм на сърцето ѝ.

Това сърце го събуди. Ударите му внезапно станаха силни и учестени, преди Мойра да се замята в съня си.

Кийън изруга, когато си спомни, че кръстът не е на шията ѝ и няма никаква защита от натрапничеството на Лилит.

— Мойра! — Обхвана раменете ѝ и ги повдигна. — Събуди се.

Готвеше се да я разтърси, когато очите ѝ изведнъж се отвориха. Вместо очаквания страх, в тях се четеше мъка.

— Било е сън — тихо заговори той. — Просто сън. Лилит не може да ти стори нищо в съня.

— Съжалявам, че те събудих.

— Трепериш. Ето. — Придърпа одеялото и го наметна върху раменете ѝ. — Отново ще запаля камината.

— Няма нужда. Не си прави труда — каза тя, когато го видя да става. — Трябва да тръгвам. Сигурно вече е призори.

Кийън приклезна и сложи още торф.

— Отказваш да ми се довериш.

— Не е така. Не е. — Трябваше да си тръгне бързо, осъзна тя. Веднага щом се бе събудила. Но не можеше да помръдне. — Не беше Лилит. Просто лош сън. Просто...

Ала дишането ѝ стана учестено и накъсано. Вместо да отиде при нея, той запали торфа и обиколи стаята, за да запали свещите.

— Не мога да говоря за това. Не мога.

— Разбира се, че можеш. Не непременно с мен, но може би с Глена. Ще отида да я събудя.

— Не, не, не! — Мойра закри лицето си с ръце.

— Е... — Щом вече бе станал и едва ли щеше да спи още, Кийън си наля чаша кръв. — Галските жени не са слаби, нали?

Тя отпусна ръце и очите, които бе закрила с тях, пламнаха от обида.

— Мръсен гадняр!

— Точно така. Избягай обратно в покоите си, ако не можеш да го понесеш. Но ако останеш, ще излееш онова, което те мъчи. Изборът е твой. — Той си взе стол. — Добра си в изборите. Хайде, направи поредния.

— Искаш да излея мъката си, болката си? Е, защо не пред теб, за когото това би означавало толкова малко? Сънувах убийството на майка ми, както често се случва. Всеки следващ път сънят е все по-ярък. Отначало беше смътен, сякаш виждах сцената през петно от кал. Тогава ми беше по-леко.

— А сега?

— Видях всичко.

— Какво видя?

— Спях. — Очите ѝ се откроиха на лицето, огромни и изпълнени с болка. — Бяхме вечеряли, вуйчо ми, Ларкин и другите роднини бяха у дома. Малко семейно тържество. Майка ми обичаше да ни събира веднъж на няколко месеца. После свиреха музиканти, танцувахме. Тя обожаваше танците. Легнахме си късно и веднага заспах. Чух писъка ѝ.

— Никой друг ли не го чу?

Мойра поклати глава.

— Никой. Всъщност не е изпищяла на глас, а само в съзнанието си. И аз я чух в съня си. Само веднъж. Помислих, че е просто сън, но все пак станах и слязох до стаята ѝ. За да се успокоя.

Виждаше го ясно дори сега. Не бе губила време да пали свещ, защото сърцето ѝ препускаше лудо. Просто бе побягнала от стаята си надолу към вратата на майка си.

— Не почуках. Казах си: „Недей, ще я събудиш. Само надникни вътре, за да се увериш, че спи спокойно“. Но когато отворих вратата, тя не спеше в леглото си. Чух звуци, ужасяващи звуци. По-зловещи от ръмжене на вълци. — Мойра замълча и се опита да преглътне с пресъхнало гърло. — Вратите на терасата бяха отворени и вятърът развяваше пердетата. Повиках я. Искях да изтичам навън, но не успях. Краката ми тежаха като олово. Едва пристъпвах... Не мога да продължа.

— Можеш. Стигнала си до вратите на терасата.

— Видях... О, господи! Господи! Видях я върху каменните плочи. Имаше кръв, толкова много кръв. Онези зверове бяха... гади ми се.

— Ще премине. — Кийън стана и отиде при нея. — Спокойно.

— Разкъсвах я. — Думите с мъка се изтръгнаха от гърлото ѝ. — Разкъсвах тялото ѝ. Демони, същества от кошмарите разкъсвах майка ми. Искях да изпищя, но нямах глас. Искях да се втурна към тях и да ги прогоня. Единият ме погледна. Очите му бяха червени, а лицето — изпоцапано с кръвта ѝ. Кръвта на майка ми. Тръгна към вратата и аз залитнах назад. Отдръпнах се, върнах се вътре, когато трябваше да отида при нея.

— Вече е била мъртва, Мойра, знаела си го. И ти щеше да намериш смъртта си, ако беше излязла през онази врата.

— Трябваше да отида при нея. Звярът се хвърли към мен и аз се разпищях. Дори когато падна назад, сякаш се бе ударил в стена, продължих да пищя. После ми причерня. Не направих нищо, само пищях, докато тя лежеше, окървавена.

— Не си глупава — равнодушно каза той. — Знаеш, че си била в шок. Знаеш, че онова, което си видяла, те е зашеметило като силен физически удар. Каквото и да бе сторила, не си можела да спасиш майка си.

— Как можах да я оставя там, Кийън? Просто да я оставя. — Сълзите потекоха от очите ѝ и се застичаха по бузите ѝ. — Обичах я повече от всичко на света.

— Умът ти не е могъл да приеме онова, което си видяла. Било е немислимо за теб. Вече е била мъртва, преди да влезеш в стаята. Била е мъртва, Мойра, в мига, в който си чула писъка ѝ.

— Откъде си толкова сигурен? Ако...

— Били са опитни убийци. Действали са бързо. Онова, което са направили после, е било за забавление, но целта им е била убийство. — Кийън хвана ледените ѝ ръце, за да ги стопли. — Имала е само миг да изпита уплаха, да почувства болката. После не е усещала нищо.

Мойра застина с втренчен в него поглед.

— Ще се закълнеш ли, че наистина вярваш в това?

— Не просто вярвам, а зная. Мога да се закълна. Ако са искали да я измъчват, щяха да я отведат някъде, където ще имат достатъчно време да се гаврят с нея. Онова, което си видяла, е било за прикритие. „Диви зверове“, биха решили всички. Както за баща ти.

Мойра издаде дълга въздишка, и още една, когато схвана ужасяващата логика на твърдението му.

— Измъчвах се от мисълта, че може да е била жива, когато стигнах там. Все още жива, докато са я разкъсвали. Някак ми е по-леко да зная, че не е. — Изтри сълза от лицето си. — Извинявай, че те нарекох гадняр.

— Ядосах те.

— Хладнокръвно и съзнателно. Не бях споделяла това с никого досега. Нямах сили да го изрека на глас.

— Вече го направи.

— Може би сега ще престана да я виждам в онази нощ. Ще я виждам, каквато беше приживе, жизнена и щастлива. Всички картини ще са запечатани в съзнанието ми, а не само последната. Ще седнеш ли при мен за момент?

Кийън обви ръка около раменете ѝ и погали косите ѝ, когато тя отпусна глава на рамото му.

— Чувствам се по-добре, след като ти се доверих. Благодаря ти, че ме ядоса, за да ме накараш да го направя.

— Винаги на твоите услуги.

— Иска ми се да можех да остана още, просто да поседя с теб в тишината и мрака. Но трябва да се облека и да тръгна, за да изпратя бойците на разсъмване. — Мойра вдигна глава. — Ще ме целунеш ли за добро утро?

Той срещна устните ѝ и целувката продължи, докато през корема ѝ премина тръпка.

Очите ѝ бавно се отвориха.

— Почувствах това от главата до петите. Дано направи деня ми по-лек. — Стана и взе нощницата и халата си. — Мисли за мен през следващите няколко часа — каза тя. — Или просто излъжи, че съм ти липсвала, когато се видим отново.

— Ако ти кажа, че си ми липсвала, няма да е лъжа.

Вече облечена, Мойра обхвана лицето му и го доближи до своето за една последна целувка.

— Тогава ще приема истината, каквато и да е.

Взе свещта си и тръгна към вратата. След като извърна глава към него и му се усмихна през рамо, отмести резето.

Отвори, преди Ларкин да почука.

— Мойра?

Кратката му усмивка издаде озадачение и мигновено изчезна при вида на смачканите чаршафи и Кийън, който увиваше одеяло около кръста си.

Дива ярост го накара да блъсне Мойра встрани и да нахълта в стаята.

Кийън не си направи труда да отбие удара с юмрук в лицето. Но при втория замах сграбчи ръката му.

— Имаш право на един. Стига вече.

— Няма право на нищо подобно. — Мойра запази достатъчно самообладание, за да затвори вратата. — Посегнеш ли още веднъж, Ларкин, лично аз ще срита задника ти.

— Ти, шибано копеле! Ще отговаряш за това.

— Без съмнение. Но не пред теб.

— И пред мен, уверявам те.

— Престанете! Говоря сериозно.

Когато Ларкин отново размаха юмруци, тя едва сдържа импулса си да стовари свещника върху него.

— Лорд Ларкин, като ваша кралица ви заповядвам да се отдръпнете.

— О, не бъдете твърде строга, Ваше Величество — нехайно каза Кийън. — Нека момчето се опита да защити честта на братовчедка си.

— Ще те пребия.

Загубила търпение, Мойра застана между двамата.

— Погледни ме. Как можеш да бъдеш толкова дебелоглав, Ларкин? Погледни ме. В чия стая сме?

— На този негодник.

— Нима мислиш, че ме е довякъл тук за косата и ме е насиллил? Трябва да си кръгъл идиот, за да не проумяваш. Аз дойдох, почуках на вратата на Кийън и се вмъкнах в стаята и в леглото му, защото исках това.

— Не знаеш...

— Ако се осмелиш... ако само се осмелиш да кажеш, че не зная какво искам, аз ще те ударя. — Мойра заплашително размаха пръст пред гърдите му. — Личният ми живот си е моя работа, нямаш думата по въпроса.

— Но той... ти... Не е редно.

— Глупости!

— Нищо чудно, че братовчед ти не би искал да спиш с вампир. — Кийън се отдалечи от тях и взе чашата си. Съзнателно потопи пръст в кръвта и го облиза. — Ужасен навик.

— Няма да търпя...

— Почакай. — Ларкин прекъсна гневната ѝ реплика. — Искам да поговоря с Кийън насаме. Само да си поговорим — добави той, преди Мойра да възрази. — Честна дума.

Тя зарови пръсти в косите си.

— Нямам нито миг за вас и за тези глупости. Добре, обсъдете това, което не е твоя работа, нито твоя грижа, по мъжки, сякаш аз съм слабоумна. Трябва да се облека и да отида да изпратя бойците, които заминават днес. — Решително тръгна към вратата. — Надявам се, че няма да се избиеете заради моя личен живот.

Излезе и затръшна вратата.

— Карай по-кратко! — сопна се Кийън. — Изведнъж ми писна да се занимавам със смъртни.

Яростта бе изчезнала от лицето на Ларкин.

— Мислиш, че те ударих, че съм ядосан, защото си такъв, какъвто си? Бих реагирал по същия начин, бих сторил същото, ако я бях заварил така, с когото и да е. Все пак тя е моето момиче. Дори не помислих за това, ако изобщо съм бил в състояние да мисля. — Пристъпи от крак на крак и въздъхна. — А сега, като се замисля, положението е още по-сложно. Но не искам да останеш с убеждението, че съм те ударил, защото си вампир. Всъщност рядко се сецам за този факт. Гледам на теб като на приятел. Ти си един от нас шестимата. — Докато говореше, лицето му отново поруменя от гняв. — Заявявам ти ясно, тук и сега, че настояването ми да узная какво, по дяволите, си въобразяваш, като се възползваш от братовчедка ми, няма нищо общо с това дали в гърдите ти бие сърце, или не.

Кийън изчака няколко мига.

— Приключи ли с тази част от тирадата?

— Ще приключи едва когато получа отговор.

Кийън кимна, седна и отново взе чашата си.

— Положението ми е доста сложно, а? Наричаш ме приятел и един от вас. Може да съм първото, но никога няма да бъда второто.

— Глупости. Просто не го очаквах от теб. Вярвам ти, както на малцина други. А сега си прельстил братовчедка ми.

Кийън тихо се засмя.

— Подценяваш я. Както и аз. — Бавно прокара пръст по каишката с мъниста. — Тя разнищи душата ми докрай. Нямам извинение, че не я накарах да си тръгне, но е много упорита и убедителна. Не успях... не можах да ѝ устоя. — Хвърли поглед към картите, за които напълно бе забравил, откакто Мойра бе почукала на вратата. — Няма да има никакъв проблем, защото довечера заминавам. По-рано, ако времето позволи. Искам лично да огледам бойното пале. Така че тя ще е в безопасност от мен, както и аз от нея, докато всичко свърши.

— Не можеш. Не можеш! — повтори Ларкин, когато Кийън повдигна вежди. — Ако тръгнеш така, тя ще помисли, че е заради нея. Ще страда. Ако аз съм виновен за решението ти да заминеш...

— Бях го взел още преди Мойра да дойде тук снощи. Донякъде и защото се надявах да държа ръцете си далеч от нея.

Очевидно отчаян, Ларкин прокара пръсти през косата си.

— Щом не си успял да тръгнеш достатъчно бързо, ще се наложи да изчакаш. Аз ще те отнеса дотам, по въздух, след няколко дни или когато мога. Но шестимата не бива да се делим. — Вече малко по-спокоен, изпитателно се вгледа в лицето му. — Кръгът ни е цял. Това е по-важно, отколкото кой с кого спи. Сега, когато яростта ми охладня, мога да кажа, че тези неща са между двама ви. Нямам право да се бъркам. Но ще те попитам нещо, по дяволите! Ще ти задам един-единствен въпрос — като приятел и неин близък роднина, вместо баща. Имаш ли чувства към нея?

— Приятелството е удобен коз, нали?

— Ти си ми приятел и държа на теб като на брат. Това е истината от мен.

— Мамка му! — Кийън стовари чашата и се намръщи, когато видя пръските кръв по картите. — Вие, смъртните, непрекъснато ме затрупвате с тези чувства. Стоварват ги върху мен, карате ги да нахлуват в мен, без да се замислите как ще живея с тях цяла вечност.

— А как може да се живее без тях?

— Спокойно. Какво значение имат моите чувства за теб? Тя се нуждаеше от някого.

— Не от кого да е. А от теб.

— Нейна грешка — тихо каза Кийън. — И проклетие за мен. Обичам я, иначе отдавна да съм я вкарал в леглото си само за удоволствие. Обичам я, иначе щях да я отпратя снощи. Как — не съм сигурен, но я обичам. Иначе нямаше да бъде така адски отчаян. Ако повториш това пред някого, ще изтръгна главата ти от раменете, все едно дали си приятел, или не.

— Добре. — Ларкин кимна, стана и му подаде ръка. — Дано бъдете щастливи заедно, доколкото е възможно, докато е възможно.

— По дяволите! — Кийън прие протегнатата ръка. — Впрочем какво те доведе насам по това време?

— О, съвсем забравих. Мислех, че все още не си легнал. Искан да те попитам дали ще ни позволиш... на семейството ми, да чифтосаме жребеца ти с една от нашите кобили. Сега е времето ѝ, а твоят Влад би дал добро поколение.

— Искате да използвате коня ми за разплод?

— Да, стига да не е проблем за теб. Ще наредя да му я заведат тази сутрин.

— Действай! Сигурно ще ѝ се зарадва.

— Благодаря. Ще ти платя по стандартната цена.

— Не. Никакво плащане. Приеми го като жест между приятели.

— Добре тогава. Между приятели. Благодаря. Ще отида да намеря Мойра, за да ме насоли, както заслужавам. — Ларкин се спря на прага. — Впрочем кобилата, която ще изпратя при жребеца ти, е красавица.

Дяволитата усмивка и намигването на Ларкин, преди да излезе, накараха Кийън да избухне в смях въпреки цялата сутрешна бъркотия.

[1] Галски израз, означаващ сърце мое, любов моя. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

По заповед на Мойра знамената бяха спуснати и на разсъмване музикантите изсвириха реквием. Искаше ѝ се да стори нещо повече, ако боговете позволят, за всички отдали живота си в тази война. Но засега това бе единственото, което можеше да се направи в тяхна памет.

Застана в двора на замъка, разкъсвана между гордост и скръб, докато гледаше как мъжете и жените воители се подготвят за дългия поход на изток. Вече се бе сбогувала с придворните си дами и Фален, съпруга на братовчедка си.

— Ваше Величество. — Найл, едрият страж, който сега бе един от най-доверените предводители, застана пред нея. — Да наредя ли да отворят портите?

— След малко. Искат ти се и ти да тръгнеш днес.

— Служа на Ваше Величество, милейди.

— Имаш свои лични желания, Найл, и ги разбирам. Но си ми нужен тук още известно време. Скоро ще дойде и твоят час. — „Ще дойде часът за всички ни“, помисли си тя. — Как са брат ти и семейството му?

— В безопасност са, благодарение на лорд Ларкин и лейди Блеър. Кракът на брат ми заздравява, но няма да може да се бие.

— Има много други начини да участва, освен като размахва меч на бойното поле.

— Да. — Ръката му стисна дръжката на препасания меч. — Но аз наистина съм готов да размахам своя.

Мойра кимна.

— Ще имаш тази възможност. — Пое си дъх. — Отвори портите.

За втори път проследи с поглед хората си, напускащи сигурността на замъка. Тази сцена щеше да се повтаря безброй пъти, докато самата тя премине през тези порти, оставяйки зад тях твърде старите, твърде младите, болните и недъгавите.

— Времето е ясно — каза Ларкин до нея. — Трябва да стигнат до първата база без неприятности по пътя.

Тя остана мълчалива и извърна глава нагам, където стоеше Шинан с дете на ръце, друго на път и трето до полата ѝ.

— Дори за миг не заплака.

— Не би изпратила Фален със сълзи.

— Сигурно напират в нея като порой, но не ще допусне децата ѝ да ги видят. Ако силата на духа е оръжие, Ларкин, ще пометем враговете.

Когато се обърна и тръгна обратно към замъка, той я настигна.

— Нямах време да поговоря с теб преди — започна Ларкин. — Нито после...

— След като нахълта в личния ми живот? — Тонът ѝ вече бе спокоен и хладен.

— Не съм нахълтал. Просто се оказах на неподходящо място в неподходящ момент за всички засегнати. С Кийън изяснихме въпроса.

— А, така значи. — Веждите ѝ подскочиха, когато го изгледа изпод тях. — Нищо чудно. Мъжете винаги решават проблемите помежду си по един или друг начин.

— Не ми говори с този кралски тон. — Той хвана ръката ѝ и я поведе към една от градините, на по-уединено място. — Как, питам те, как очакваше да реагирам, когато узная, че си била с него?

— Предполагам, че би било прекалено да очаквам тактично да се оттеглиш.

— Разбира се, по дяволите! Като си помисля, че съблазнител с близо хиляда години опит те е прелъстил...

— Беше точно обратното. Уверявам те.

Той засрамено извърна глава, почеса се и отчаяно се завъртя в кръг.

— Не искам да зная подробностите, ако нямаш нищо против. Вече му се извиних.

— А на мен?

— Какво искаш от мен, Мойра? Обичам те.

— Очаквам най-сетне да проумееш, че съм зряла жена, способна сама да си избере любовник. Не се мръщи на тази дума! — нетърпеливо се сопна тя. — Мога да управлявам страната, мога да се

бия, да умра, ако е нужно, но душата ти страда при мисълта, че мога да имам любовник?

Това го накара да се замисли.

— Е, добре, ще го приема. Но за нищо на света не искам да те видя наранена. Нито в битка, нито в любовта. Това достатъчно ли е?

Гневът ѝ отшумя и сърцето ѝ се разнежи, както винаги ставаше между тях.

— Би трябвало да бъде, защото и аз не искам ти да страдаш, Ларкин, нали няма да отречеш, че имам остър, проницателен ум?

— Твърде остър и проницателен понякога.

— Напълно осъзнавам, че не мога да имам бъдеще с Кийън. С ума си разбирам, че онова, което направих, един ден ще ми донесе болка и тъга. Но в сърцето си чувствам нужда да изживея това, което мога да имам с него сега. — Мойра прокара пръсти по листата на разцъфнал храст. „Ще опадат, помисли си тя, при първата слана.“ Много неща щяха да паднат тогава. — И с ума, и със сърцето си съм убедена, че и за двама ни е по-добре, че се случи. Нима е възможно да обичаш и да страниш от любимия?

— Не зная.

Мойра погледна назад към двора, където хората отново се залавяха с обичайните си всекидневни занимания.

„Животът продължава — помисли си тя. — Ще се погрижим да продължи и занаят, каквото и да загубим.“

— Сестра ти гледаше как съпругът ѝ се отдалечава и знаеше, че може никога вече да не го види жив. Но не заплака нито пред него, нито пред децата си. Ще си поплаче насаме. Има право на тези сълзи. Както и аз на онези, които ще пролея, когато всичко свърши.

— Ще направиш ли нещо за мен?

— Стига да мога.

Ларкин докосна бузата ѝ.

— Когато ти се плаче, спомни си, че рамото ми е на твое разположение.

Тя се усмихна.

— Разбира се.

Щом се разделиха, Мойра влезе в приемната, където откри Блеър и Глена вече да обсъждат графика за деня.

— Къде е Хойт? — попита тя, докато си наливаше чай.

— Работи здравата. Вчера бяха завършени нова партида оръжия. Ще ги зареждаме денонощно. Аз ще поработя с някои от хората, които ще останат тук, когато ние заминем. Елементарни предпазни мерки, уроци по самозащита и нападение.

— Ще ти помогна с това. А ти, Блеър?

— Веднага щом Ларкин престане да си играе на сводник, ще...

— Какво говориш?!

— Има разгонена кобила и е помолил Кийън да позволи да я заведат при неговия Влад. Дори няма да я нахранят и напоят, преди да я оправи. Мислех, че ти е казал.

— Не, имахме други въпроси за обсъждане и сигурно е пропуснал. Значи ще използват жребца на Кийън за разплод. — Мойра бавно се усмихна. Да, животът наистина продължаваше. — Добра идея. Вдъхва надежда... и е доста хитра, може би ще се получи забележително поколение. Значи затова Ларкин беше пред вратата на Кийън призори.

— Реши, че ако Кийън възрази, може да... Почакай. — Блеър протегна ръка напред. — Откъде знаеш, че призори Ларкин е бил пред вратата на Кийън?

— Тъкмо излизах от стаята, когато той дойде.

Мойра спокойно отпи чай, докато Блеър и Глена се спогледаха, а после изду бузи.

— Добре.

— Няма ли да осъдите и заклеймите Кийън за това, че е прелъстил невинна девойка?

Блеър прокара език по зъбите си.

— Ти си била в стаята му. Не мисля, че е в стила му да те покани там, за да разглеждаш сувенири.

Мойра удари по масата от задоволство.

— Ето! Знаех си, че жена би проявила повече разум и уважение към личния ми избор. А ти? — повдигна вежди срещу Глена. — Нищо ли няма да кажеш по въпроса?

— И двамата ще страдате — и вече го знаете. Затова ще кажа само, че се надявам да изживеете цялото щастие, което можете да си дарите, докато сте заедно.

— Благодаря.

— Добре ли си? — попита Глена. — Първия път често е трудно и малко разочароващо.

Мойра се усмихна широко.

— Беше прекрасно и вълнуващо — повече, отколкото съм си представяла. Някоя от фантазиите, които съм имала, не се доближава до истината.

— Ако мъж с няколкостотин години практика не е добър — замислено каза Блеър, — значи е безнадежден случай. И Ларкин влезе, когато... о, сигурно е откачил.

— Удари Кийън с юмрук в лицето, но после са се помирили. Както мъжете често уреждат споровете помежду си. Постигнахме съгласие, че изборът ми на другарче в леглото си е моя работа, и продължаваме напред.

Последва пълно мълчание, когато и трите завъртяха очи.

— Остава малко време, преди да напуснем това безопасно място. И да се надяваме — предостатъчно след Самен, за да обсъдим този избор.

— Е, аз тръгвам — каза Блеър. — С Ларкин... след като дълго го убеждавах, ще опитаме да обявдим няколко дракона. Все още не е очарован от идеята, но се съгласи да опитаме.

— Ако е възможно, ще бъде голямо предимство за нас. — Опряла брадичка на юмука си, Мойра се замисли. — Това е начин да включим и онези, които не могат да бъдат толкова полезни на бойното поле. Ако се научат да ги яздят... стрелци във въздуха...

— Със запалени стрели — кимна Блеър. — Не е нужно да имат точен мерник.

— Стига да не стрелят по нашия отбор — довърши Глена. — Не ни остава много време за тренировки, но опитът си струва.

— Огън, да — съгласи се Мойра. — Силно оръжие... още по-силно, ако идва от въздуха. Жалко, че не можете с магия да окачите слънцето на върха на някоя стрела, тогава всичко щеше да свърши за миг.

— Ще придумам Ларкин да тръгваме. — Блеър стана и се поколеба. — Знаете ли, моят първи път беше, когато бях на седемнадесет. Момъкът бързаше и си помислих: „Значи това било? Шибана работа“. Друго си е да те просвети мъж, който знае какво прави и има усет за стил.

— Да. — Мойра се усмихна бавно, със задоволство. —
Определено.

Усети как Блеър и Глена още веднъж се спогледаха над главата ѝ и продължи да отпива от чая си, когато Блеър излезе от стаята.

— Обичаш ли го, Мойра?

— Мисля, че част от мен, дълбоко в мен, е чакала цял живот да почувства това, което чувствам към него. Това, което майка ми е изпитвала към баща ми през краткото време, което са имали заедно. Онова, което зная, че ти изпитваш към Хойт. Как мислиш — дали само си въобразявам, че е любов, защото е такъв, какъвто е?

— Не, не вярвам. Самата аз изпитвам дълбоки и силни чувства към него. Разбира се, те са свързани с това, което е той. Но, Мойра, ти знаеш, че не можеш да имаш живот с него. Именно защото е такъв. Нещо, което е невъзможно да промените, както слънцето — да полети на върха на стрела.

— Слушах всичко, което Кийън и Блеър са ни разказвали за... неговия вид. — Беше прочела и цял куп томове, факти и легенди. — Зная, че никога няма да остарее. Че винаги ще бъде, какъвто е бил в момента на ухапването. Млад, силен и жизнен. А аз ще се променя. Ще стана немощна и сбръчкана старица. Ще ме налегнат болести, за разлика от него.

Мойра стана и отиде до прозореца, откъдето проникваше лъч светлина.

— Дори ако чувствата ми са споделени, за нас няма бъдеще. Той не може да стои тук, където съм аз сега и чувствам топлината на слънцето върху лицето си. Имаме само мрака. Не може да има деца. Няма да получа от него дори това. Бих поискала, може би, година заедно или пет, или десет. Изкушавам се — промърмори тя. — Но каквито и да са егоистичните ми желания, имам дълг. — Обърна се. — Той не може да остане, а аз не мога да отида с него.

— Когато се влюбих в Хойт и не вярвах, че можем да бъдем заедно, сърцето ми се късаше всеки ден.

— Но все пак го обичаше.

— Все пак го обичах.

Мойра стоеше с гръб към изгряващото слънце и короната ѝ проблясваше на светлината му.

— Мориган каза, че идва време за прозрения. Зная, че животът ми нямаше да бъде толкова скъпоценен, ако не го обичах. Колкото повече означава животът за нас, толкова по-дълго и упорито ще се борим да го запазим. Така нося в себе си още едно оръжие. И ще го използвам.

Мойра откри, че един дълъг ден, прекаран в обучаване на деца и старци как да се защитават, е по-уморителен от часове наред физически тренировки. Не бе предполагала колко трудно може да обясниш на едно дете, че чудовищата наистина съществуват.

Главата я болеше от въпроси, а сърцето ѝ бе свито от болка заради страха, който бе видяла.

Излезе в градината да подиша въздух и още веднъж да вдигне поглед към небето в очакване да види, че Ларкин и Блеър се връщат.

— Ще бъдат тук преди залез.

Завъртя се, стресната от гласа на Кийън.

— Какво правиш тук? Все още е ден. — Той стоеше, облеган на камъните, далеч от пряка слънчева светлина.

— Хубаво място, тихо. Знаех, че рано или късно ще дойдеш да постоиш тук няколко минути.

— Изучавал си навиците ми.

— Просто убивам времето.

— С Глена поработихме с децата и старците. Показахме им как да се защитават, ако има нападение, след като заминем. Не можем да оставим много от хората, годни за битка, да бранят замъка.

— Портите ще останат заключени. Хойт и Глена ще създадат допълнителна защита. Всички ще са в безопасност.

— А ако загубим?

— Тогава никой не ще може да стори нищо.

— Мисля, че винаги има известна надежда, ако дадеш избор и оръжие в ръцете на хората. — Мойра пристъпи към него. — Да ме чакаш ли си дошъл?

— Да.

— Е, сега, когато съм тук, какво решаваш да правиш?

Той не помръдна от мястото си, но вътрешната му борба бе очевидна. Въпреки че въздухът сякаш затрепери от вихъра на тази

борба, Мойра остана спокойна, със сериозен и търпелив израз на очите.

Изведнъж Кийън хвана двете ѝ ръце със светкавично енергично движение, при което тя залитна и се озова в прегръдката му. Устните му бяха ненаситни.

— Добър избор — едва успя да промълви Мойра, когато вече можеше да говори.

Той отново впи устни в нейните и я остави без дъх и воля.

— Знаеш ли какво събуди в мен? — попита Кийън и без да изчака отговора ѝ, се обърна, сграбчи ръцете ѝ и я метна на гърба си.

— Кийън, какво...

— Дръж се здраво! — изкомандва той и прекъсна озадачения ѝ смях.

После скочи нагоре. Мойра обвини ръце около врата му и затаи дъх. Просто се бе издигнал на повече от три метра от земята и се катереше по стените.

— Какво правиш? — Осмели се да погледне надолу и изведнъж стомахът ѝ се сви при мисълта за падане. — Трябваше да ме предупредиш, че си загубил ума си.

— Загубих го, когато ти влезе в стаята ми снощи. — Вмъкна се вътре през прозореца и спусна завесите зад гърба си. Озоваха се в пълен мрак. — Това е цената, която плащаш сега.

— Щом искаш да се върнеш вътре, има врати...

Мойра издаде тих тревожен вик, когато Кийън отново я грабна на ръце. Сякаш летеше във въздуха в непрогледния мрак. Следващият ѝ вик бе на удивление и вълнение, щом се озова под него в леглото и ръцете му трескаво се плъзнаха под дрехите ѝ, търсейки гола плът.

— Почакай. Почакай. Не мога да мисля. Не мога да видя нищо.

— Твърде късно е и за двете.

Устните му я накараха да замълчи, а ръцете му я издигнаха върху висока, мощна вълна.

Тялото ѝ се напрегна под неговото и това бе знак, че се стреми към гребена на тази вълна. Когато го достигна, издаде сподавен стон и дъхът ѝ докосна устните му, преди да се отпусне и да остане неподвижна.

Кийън обхвана китките ѝ и придърпа ръцете ѝ над главата. Вече лежеше безпомощна — и той плавно навлезе в плътта ѝ.

Би извикала отново, но гласът ѝ бе секнал. Безмълвна, сляпа и неспособна да се движи, със заклещени ръце, можеше само да се предаде на отчаяната наслада да усеща проникването му, докато започна да се извива към него, следвайки трескавия му ритъм.

Този път надигането до гребена на вълната бе разбиващо.

След миг кожата ѝ гореше върху омекналите кости и не намери сили да помръдне, дори когато той стана, за да запали камината и свещите.

— Невинаги имаме избор — каза Кийън и ѝ се стори, че чува наливане на течност в чаша. — И невинаги той е оръжие.

Тя усети допира на чашата до ръката си и успя да повдигне натежалите си клепачи. Издаде звук, взе чашата, но не знаеше дали ще може да погълне и глътка вода.

Едва сега видя червения белег от изгаряне на ръката му. Бързо се надигна и едва не разплиска водата.

— Пострадал си. Дай да видя. Не...

Забеляза, че белегът е с форма на кръст.

— Трябваше да го сваля.

Припряно пъкна кръста и верижката под косата си.

— Нищожна цена. Твърде лесно губя контрол с теб.

— Радвам се, че е така. Дай ми ръката си. Имам някакви лечителски способности.

— Не си прави труда.

— Дай ми ръката си. Нека се поупражнявам.

Протегна своята в очакване. След миг той седна до нея и сложи ръка върху нейната.

— Радвам се, че губиш контрол — отново каза тя и привлече погледа му с очите си. — Хубаво е да зная, че съм толкова желана, че има нещо в мен, което привлича нещо в теб с такава неудържима сила.

— Опасно е, когато вампир губи контрол с човек. Би могло да доведе до гибел.

— Ти никога няма да ме нараниш. Защото ме обичаш.

На лицето му бавно се изписа изумление.

— Сексът рядко има нещо общо със...

— Това, че съм неопитна, не ме прави слабоумна или наивна. Сега по-добре ли е?

— Кое?

Мойра се усмихна.

— Ръката ти. Белегът избледня.

— Добре е. — Той отдръпна ръката си. Всъщност вече не усещаше парене. — Бързо се учиш.

— Да. Ученето е моята страст. Всичко, което съм узнала за теб досега, ме кара да вярвам в това. Ти ме обичаш. — Крайчецът на устните ѝ леко се повдигна, когато погали косите му. — Снощи можеше да се възползваш от положението с по-малко съпротива, всъщност сигурно щеше да го направиш, ако беше просто секс. Ако бе движен само от физическо желание, нямаше да си толкова внимателен с мен и дори да ми се довериш и да поспиш до мен. — Вдигна пръст, преди Кийън да проговори. — Има нещо повече.

— С теб не може да няма.

Тя стана и приглади дрехите си.

— Когато Ларкин влезе, ти не направи нищо, за да му попречиш да те удари. Обичаш ме и затова се почувства виновен, че си ми отнел нещо, което смяташ за невинност. Обичаш ме и затова си ме наблюдавал достатъчно дълго, за да знаеш едно от любимите ми места. Чакаше ме там, а после ме доведе тук, защото се нуждаеш от мен. Привличам те, Кийън, както ти мен. — Не откъсна поглед от него, докато отпиваше глътка вода. — Обичаш ме, както аз теб.

— Колкото и рисковано да е за теб.

— И за теб — кимна тя. — Живеем във време на рискове.

— Мойра, никога не ще можем да...

— Не казвай никога. — Гласът ѝ затрепери от вълнение и очите ѝ добиха своя оловносив цвят. — Зная всичко за никога. Говори ми за днес. Нека изживеем това, което имаме днес. Трябва да се бием за утрешния ден и за всички следващи. Но за нас с теб съществува само днешния. Всяко днес, което можем да имаме.

— Не плачи. Предпочитам отново да ме опариш с кръста, отколкото да виждам сълзи.

— Няма да заплача. — Мойра стисна клепачи за миг и положи усилие да удържи на думата си. — Искам да ми кажеш онова, което ми показва. Искам да изречеш онова, което виждам, когато ме погледнеш.

— Обичам те. — Той се приближи към нея и нежно докосна лицето ѝ с върховете на пръстите си. — Това лице, тези очи, всичко,

което се крие в тях. Обичам те. За хиляда години живот никога не съм обичал друга.

Тя хвана ръката му и притисна устни към нея.

— О, виж, вече няма белег. Любовта те изцели. Най-силната магия.

— Мойра... — Кийън задържа ръката ѝ в своята, а след това я сложи на гърдите си. — Ако тук биеше нещо, щеше да бие за теб.

В очите ѝ отново запариха сълзи.

— Макар и неподвижно, сърцето ти не е празно. Не е безмълвно, защото ми говори.

— И това е достатъчно?

— Нищо не може да бъде достатъчно, но не искам повече. Ела ще... — Мойра замълча, когато чу викове отвън. Обърна се, изтича до прозореца и отмести едното перде. Изведнъж вдигна ръка към шията си. — Кийън, ела да видиш. Слънцето клони към залез. Ела да видиш.

Небето бе пълно с дракони. Изумрудени и рубинени, лъскавите им тела се рееха над замъка като проблясващи скъпоценни камъни на чезнещата светлина. А виковете им, подобни на тръбен зов, звучаха като песен.

— Виждал ли си нещо толкова красиво?

Усещайки ръката му на рамото си, Мойра вдигна своята и я хвана.

— Чуй как хората ги приветстват. Виж децата, които тичат и се смеят. Това са звуците на надеждата, Кийън. Звуците и гледките.

— Да ги доведат тук е едно, а да ги обявдим и използваме в битка като бойни коне — съвсем друго, Мойра. Но гледката наистина е красива, а звуците — обнадеждаващи.

Мойра се загледа в драконите, които започнаха да се приземяват.

— Щом си живял хиляда години, сигурно има малко неща, които не си правил.

— Малко са — потвърди той и не можа да сдържи усмивката си. — Но не съм яздил дракон. И изгарям от желание да опитам. Да слезем долу.

Все още имаше слаба слънчева светлина и му бе нужно проклетото наметало, за да излезе на открито. Въпреки това Кийън откри, че все още може да бъде изненадан и омагьосан... когато се вгледа в жълтеникавото око на млад дракон.

Причудливите тела бяха покрити с големи лъскави люспи, гладки като стъкло. Крилете им бяха прозрачни като воал и те ги държаха прибрани до телата си, стъпвайки по земята. Но го плениха очите им. Изглеждаха любопитни, умни и дори закачливи.

— Решихме, че по-младите ще са по-лесни за обучаване — каза Блеър, докато стояха и ги гледаха. — Ларкин общува с тях най-добре дори в обичайния си образ. Имат му доверие.

— Затова ще му е трудно да ги използва в битка.

— Да, любимият ми е чувствително момче и дълго спорихме. Надяваше се да убеди всички да ги използваме за транспорт. Но те могат да изиграят огромна роля на бойното поле. Или над него. Все пак трябва да призная, че самата аз се чувствам малко гузна заради тази идея.

— Прекрасни са. Непокварени.

— Ние ще променим втората част — въздъхна Блеър. — Всичко е оръжие. Впрочем искаш ли да полетиш?

— Дяволски много.

— Първо с мен. Да, да — каза тя, долавяйки негодуванието в очите му. — Пилотираш частния си самолет, яздиш коне, с един скок се придвижваш между високи сгради. Но никога не си яздил дракон, така че няма веднага да пробваш соло. — Бавно пристъпи към едно от създанията с рубинени и сребристи люспи. Беше го яздил на връщане, но отново подаде ръка, за да усети мириса ѝ. — Ела, запознай се с нея.

— С нея?

— Да, погледнах ауспуха на машината — усмихна се Блеър. — Не се сдържах.

Кийън докосна тялото на дракона отстрани и бавно плъзна ръка към главата.

— Красавица си — зашепна той на ирландски.

Отговорът на женската бе ласкаво погалване с опашка.

— Хойт има същия подход към тях. — Блеър кимна към брат му, който галеше сапфирените люспи на друг дракон. — Навярно е семейна черта.

— Хм! А защо виждам Нейно Величество да възсяда един от тях сама?

— Летяла е с дракон и друг път... тоест с Ларкин в образа на дракон, така че знае как се язди. Напоследък се учи да язди и други

неща.

— Моля?

— Просто изтъквам. Днес се държите доста по-непринудено един с друг, отколкото вчера. — Усмихна му се широко и се метна на гърба на дракона. — Але хоп!

Кийън се качи зад нея със същата лекота, с която бе скочил до прозореца.

— Стабилно — отбеляза той. — По-удобни са, отколкото изглеждат. Не е твърде различно от възсядане на кон.

— Да, ако говориш за Пегас. Впрочем не е нужно да ги пришпорваш като коне или да цъкаш с език. Просто...

Блеър се наведе над шията на дракона и прокара ръка по нея. Със звук, наподобяващ напевно мучене, той разпери криле. И се издигна в небето.

— Който живее толкова дълго — каза Кийън зад Блеър, — има време да опита от всичко.

— Това несъмнено е най-добрата страна. Трябва да се погрижим за подкрепата. Храна, драконов тор...

— Сигурно от него разцъфтяват прелестни рози.

Блеър наведе глава назад и избухна в смях.

— Може би. Трябва да обучим и тях, и ездачите им. Но тези красавци схващат бързо. Гледай.

Леко се наведе надясно и драконът зави в същата посока.

— Нещо като каране на мотоциклет.

— Подобен принцип. Навеждаш се на завоите. Виж Ларкин. Как се перчи само.

Той яздеше огромен златист дракон и правеше сложни лупинги и завъртания.

— Слънцето залязва — каза Кийън. — Да изчакаме няколко минути, за да не се опържа, и ще се посъстезаваме.

Блеър погледна назад през рамо.

— Дадено. Не мога да не кажа нещо.

— Кога си се сдържала?

— Тя носи целия свят върху плещите си. Ако това, което изживявате заедно, ѝ помага да се разсее, аз съм „за“. Връзката ми с Ларкин донякъде прави бремето по-леко за мен. Дано и с вас двамата да е така.

— Изненадваш ме, преследвачке на демони.

— Изненадвам и себе си, вампире, но така стоят нещата. Слънцето вече залезе. Готов ли си за състезание?

С огромно облекчение Кийън побутна качулката на наметалото назад.

— Да покажем на твоя каубой какво са ловки маневри!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дейви бе галеник на Лилит от близо пет години. Беше заклала родителите му и по-малката му сестричка в една омайна лятна нощ в Ямайка. Почивката с пълен пакет, включващ летищни такси, хотел и закуска, бе подарък изненада от бащата на Дейви за съпругата му по случай тридесетия ѝ рожден ден. В първата си нощ там, замаяни от ваканционното настроение и безплатния пунш с ром, бяха заченали трето дете.

Разбира се, нямаха представа за това и ако нещата се бяха развили другояче, при перспективата за още едно бебе щеше да се наложи да се откажат от подобни приключения на тропически острови за известно време. Но това се оказа последната почивка на семейството.

Беше при едно от кратките и ожесточени скарвания на Лилит с Лора. Спонтанно бе избрала Ямайка и се забавляваше, примамвайки по някой местен жител или турист по баровете. Но вкусът на купонджиите бързо ѝ омръзна.

Искаше малко разнообразие — нещо по-свежо и сладко. У младото семейство откри точно това, което търсеше.

Прекрати веселата разходка на майката и малкото момиченце по плажа бързо и жестоко. Все пак бе впечатлена от отчаяната и безсмислена борба на жената и инстинктивната ѝ реакция да защити детето. След като засити глада си с тях, можеше да остави мъжа и момчето да се плискат сред вълните, нищо неподозиращи. Но бе любопитна да види дали бащата ще се бори за сина си. Или ще умолява, както майката.

Той се опита... и изкрещя на момчето да бяга. „Бягай, Дейви, бягай!“ Ужасът за сина му направи вкуса на кръвта и на смъртта му още по-сладък.

А момчето не побягна. Започна да се бори и това впечатли Лилит. Риташе, хапеше и дори опита да скочи на гърба ѝ, за да спаси баща си. Дивата ярост, с която нападеше, в съчетание с ангелското му лице, я

подтикна към решението да го превърне във вампир, вместо да изсмуче кръвта му и да продължи по пътя си.

Когато притисна устата му към кървящата си гърд, в нея се пробуди нещо, което никога по-рано не беше изпитвала. Почти майчинското умиление бе удивително приятно чувство.

Така Дейви се превърна в неин любимец, играчка, син, любовник.

Радваше се, че толкова бързо бе приел промяната. Когато с Лора се бяха сдобрили, както винаги ставаше, Лилит ѝ бе казала, че Дейви е нейният кръвосмучещ Питър Пан. Малкото момче, завинаги на шест години.

Както всяко шестгодишно хлапе, Дейви се нуждаеше от грижи, развлечения и възпитание. Още повече — защото бе принц. Като такъв имаше големи привилегии, но и голям дълг. Този лов щеше да съчетае и двете. Момчето затрепери от вълнение, докато тя го обличаше с невзрачните дрехи на селянче. Засмя се, виждайки сияещите му очи, и за да направи играта още по-забавна, намаза малко кал и кръв по лицето му.

— Може ли да се огледам? Ще ми дадеш ли магическото си огледало? Моля те, моля те!

— Разбира се.

Като възрастна партньорка в тази игра, Лилит погледна с насмешка към Лора. Разбрала знака ѝ, Лора донесе скъпоценното огледало.

— Изглеждаш ужасяващо — каза тя на момчето. — Толкова малък и слаб. Като... човек!

Дейви внимателно хвана огледалото, загледа се в отражението си и оголи зъби.

— Сякаш съм с карнавален костюм — засмя се той. — Най-сетне ще мога да убивам сам. Нали, мамо? Съвсем сам.

— Ще видим. — Лилит взе огледалото и се наведе да го целуне по изцапаната буза. — Имаш много важна роля, скъпи. Най-важната от всички.

— Зная какво трябва да направя. — Той заподскача на пръсти. — Репетирах до припадък.

— Зная. Здравата се потруди. Много ще се гордея с теб.

Тя остави огледалото обърнато надолу, за да не се изкушава да погледне в него. Белезите на Лора все още розовееха и толкова се разстройваше, когато надникнеше в магическото огледало, че Лилит не смееше да се полюбува на собственото си отражение, докато тя е в стаята.

Обърна се при почукването на вратата.

— Сигурно е Мидиър. Отвори му, Дейви, а после иди да изчакаш с Луций.

— Скоро ли ще тръгнем?

— Да. След няколко минути.

Момчето се втурна към вратата и изведнъж се спря в самодоволна поза, когато магьосникът му се поклони. Малкият воин излезе с маршова стъпка и остави Мидиър да затвори след него.

— Ваше Величество. Милейди.

— Стани! — Лилит нехайно махна с ръка. — Както виждаш, принцът вече е готов. А ти?

Той се изправи с обичайната си черна мантия, която изшумоля при движението. Лицето му бе сурово и красиво, обградено с буйни посребрели коси. Очите му, съвършено черни, срещнаха студения син поглед на Лилит.

— Ще бъде защитен. — Мидиър погледна към огромната черна ракла до леглото и сребърната кутийка с отворен капак върху нея. — Използвали сте еликсира, както ви казах.

— Да, и при провал отговаряш с живота си, Мидиър.

— Няма да се провали. Този еликсир и заклинанието, което ще изрека, ще го предпазват от дърво и стомана три часа. Ще бъде в безопасност, както когато е в прегръдката ви, Ваше Величество.

— Ако не е, лично аз ще те убия — по най-жестокия начин. За по-сигурно ще дойдеш с нас.

Само за миг Лилит долови изненада и раздражение на лицето му. После той се поклони и покорно каза:

— Както заповядате.

— Да. Върви при Луций. Той ще ти осигури кон.

И пренебрежително му обърна гръб.

— Няма за какво да се тревожиш. — Лора се приближи към Лилит и обви ръка около раменете ѝ. — Мидиър знае, че ще се прости с живота, ако някаква беда сполети нашето сладко момченце. Дейви се

нуждае от това, Лилит. От движение, от развлечение. И нека се поперчи малко.

— Зная, зная. Неспокоен е и скучае. Не мога да го упрекна. Всичко ще е наред — каза тя, най-вече за да вдъхне кураж на себе си. — Ще бъда там с него.

— Вземи и мен. Промени решението си и ми позволи да дойда с теб.

Лилит поклати глава и ласкаво целуна грапавата ѝ буза.

— Не си готова за лов. Все още си слаба, любов моя, няма да те изложа на риск. — Хвана ръцете ѝ и силно ги стисна. — Нужна си ми за Самен. Да се биеш, да убиваш и да се наслаждаваш. В нощта, когато в Долината потекат реки от кръв и вземем онова, което ни принадлежи по право, искам ти и Дейви да бъдете до мен.

— Изгарям от нетърпение почти колкото Дейви.

Лилит се усмихна.

— Ще ти донеса подарък от малката ни игра тази нощ.

Дейви се държеше здраво за Лилит на седлото в лунната нощ. Беше поискал да язди своето пони, но мама му бе обяснила, че не е достатъчно бързо. Харесваше му да се вози бързо, да усеща вятъра и да препуска към приключението и плячката. Не помнеше по-вълнуваща нощ.

Радваше се още повече, отколкото на подаръка, който бе получил за третия си рожден ден, когато в една лятна нощ го бе завела в скаутски палатков лагер. А тогава бе толкова забавно! Письците, плачът и бягащите стъпки. Туп-туп-туп.

По-хубаво бе, отколкото да преследва хора в пещерите или да изгори някой провинил се вампир. По-хубаво от всичко, преживяно дотогава.

Спомените за човешкото му семейство бяха смътни. Понякога се будеше от сън в стаята със снимки на състезателни коли по стените и сини пердета на прозорците. В гардероба се криеха чудовища и когато заплачеше от страх, тя идваше при него. Имаше кестенява коса и кафяви очи. Понякога влизаше той — високият мъж с пъпчиво лице. Прогонваше чудовищата, а тя сядаше и милваше косите му, докато отново заспи.

Ако напрегнеше паметта си, в нея изплуваше спомен за шум на вълни, усещане за мокър пясък, който се отдръпва под краката му, и за смеха на мъжа, когато водата ги залееше. После смехът му секваше и той започваше да крещи „Бягай, Дейви, бягай!“.

Но момчето не се напругаше много често да си спомня това.

По-забавно бе да мисли за ловуване и игра. Когато е много послушен, майка му нареждаше да му дадат някого от пленниците за играчка. Най-много му харесваше мирисът им, когато се страхуваха, и звуците, които издаваха, докато се хранеше от тях.

Той бе принц и можеше да прави каквото пожелае. Почти.

Тази нощ щеше да покаже на майка си, че е голямо момче. После вече нямаше да има „почти“.

Когато конете спряха, стомахът му леко се свиваше от тръпката на онова, което предстоеше. Нататък щяха да вървят пеша... докато дойдеше неговия ред. Майка му стискаше ръката му, а той искаше да я пусне. Искане да марширува като Луций и другите войници, да носи меч вместо малката кама, скрита под туниката му.

Все пак бе забавно да върви по-бързо от всеки човек, през нивите към фермата.

Отново спряха. Майка му приклепна и сложи ръце на бузите му.

— Направи онова, което репетирахме, сладурчето ми. Ще си страхотен. Аз ще бъда съвсем наблизо във всяка минута.

Дейви изпъчи гърди.

— Не се страхувам от тях. Те са само храна за нас.

Луций се засмя зад него.

— Може да е малък, Ваше Величество, но е воин до мозъка на костите.

Лилит се изправи и задържа ръката си върху рамото на Дейви, обръщайки се към Мидиър.

— Залогът е животът ти — тихо каза тя. — Започвай.

Магьосникът разпери ръце с черната си мантия и зарецитира заклинанието си.

Лилит даде знак на мъжете да се разпръснат. После Луций и Дейви се придвижиха по-близо до фермата.

През един от прозорците се виждаше трептяща светлина на огън, оставен да догори през нощта. Долавяше се мирис на коне, затворени в

конюшната. Първите признаци на човешко присъствие събудиха апетит и вълнение в стомаха на Дейви.

— Бъди нащрек — каза Лилит на Луций.

— Бих дал живота си за принца, милейди.

— Да, зная. — Тя леко докосна ръката му. — Затова си тук. Хайде, Дейви. Накарай ме да се гордея.

Вътре в къщата Тинин и двама други бойци стояха на пост. Почти бе време да събудят другата смяна и той копнееше за два часа сън. Хълбокът го болеше от раната, получена при нападението при похода първия ден. Надяваше се, когато най-сетне затвори уморените си очи, да не види отново потресаващата гледка.

„Погубени добри хора, помисли си той. Заклани.“

Наближаваше часът да отмъсти за тях на бойното поле. Само се надяваше, ако е писано да умре там, първо да се бие безпощадно и смело и да унищожи много врагове.

Пристъпи от крак на крак и тъкмо се готвеше да разпoredи поемането на поста от новата смяна, когато някакъв звук го накара да посегне към дръжката на меча си.

Напрегна зрението си, наостри слух. Може би бе нощна птица, но толкова приличаше на човешки глас.

— Тинин...

— Да, чувам — каза той на един от другите пазачи.

— Звучи като плач.

— Стой нащрек. Никой да не... — замълча, когато забеляза движение. — Там, до северното заграждение. Виждаш ли? В името на всички богове, дете е.

Момче, помисли си той, въпреки че не можеше да е сигурен. Дрехите му бяха окъсани и окървавени, тътреше крака и хленчеше, смучейки палец.

— Сигурно е оцеляло при нападение някъде наблизо. Събудете другите и останете с тях на пост. Аз ще отида да го доведа.

— Предупредиха ни да не излизаме навън след залез.

— Не можем да оставим дете в беда, ранено, както личи отдалеч. Събудете другите! — повтори Тинин. — Искам стрелец до прозореца. Ако види нещо, което се движи, освен мен и хлапето, да стреля в сърцето му.

Изчака, докато мъжете заеха местата си, и видя детето да пада на земята. Вече бе почти сигурен, че е момче, и го обзе жалост, когато то зариде, свито на кълбо.

— Можем да го наглеждаме оттук до сутринта — предложи един от другите бойци на пост.

— Нима галските мъже се боят от мрака толкова, че да се крият вътре, докато едно дете лежи окървавено и плаче?

Побутна вратата и забърза да доведе детето вътре, в безопасност. Но се принуди да спре, когато то вдигна глава и малкото му кръгло лице застина от уплаха.

— Няма да те нараня. Аз съм от хората на кралицата. Ще те отведа в къщата — ласкаво заговори той. — Там е топло и има храна.

— Чудовища! Чудовища!

Момчето скочи на крака и закрещя, сякаш бе замахнал да го посече с меч.

После побягна, силно накуцвайки с левия крак. Тинин се втурна след него — по-добре да го изплаши, отколкото да го остави да избяга и да попадне в лапите на демон. Хвана го миг преди да се прехвърли отвъд каменния зид, който отделяше нивата от съседната.

— Спокойно, спокойно. Няма страшно. — Хлапакът риташе, удряше, причинявайки му нова болка в хълбока. — Трябва да влезеш вътре. Вече никой няма да те нарани. Никой...

Стори му се, че чува нещо... сякаш някой изричаше заклинание, и притисна детето. Обърна се, готов да изтича обратно до къщата, когато чу друг звук. Тихо, гърлено ръмжене, което идваше от създаването в ръцете му.

Момчето оголи зъби в зловеща усмивка и се надигна към врата му.

Неописуема болка го накара да падне на колене. „Не е дете“, помисли си той, докато се бореше да се освободи. Но малкият демон бе впил зъби в него като вълк.

Докато лежеше полузамаян, до него достигнаха викове, писъци и свистене на стрели. А последния звук, който чу, бе от жадното изсмукване на собствената му кръв.

От къщата използваша огън, горящи стрели; имаше много избити и ранени и от двете страни, преди демоните да се оттеглят.

— Оставете този жив. — Лилит кокетно изтри кръвта от устните си. — Обещах на Лора подарък.

Усмихна се на Дейви, който стоеше, надвесен над тялото на убит боец. Разтапяше се от гордост, че нейното момче бе продължило да се храни, дори когато войниците ѝ бяха задърпали тялото настрана.

Очите на Дейви бяха червени и сияеха, а луничките му се открояваха като златен пращец върху руменината, избила по бузите му от кръвта.

Повдигна го над главата си.

— Вижте своя принц!

Бойците, оцелели при кратката схватка, коленичиха. Лилит спусна момчето и го задържа срещу себе си за дълга, дълбока целувка по устата.

— Искам още — каза Дейви.

— Да, любов моя, ще получиш още. Много скоро. Метнете този на някой кон! — нареди тя и нехайно махна с ръка към тялото на Тинин. — Измислила съм какво да го правим.

Възседна коня си и протегна ръце към Дейви, за да скочи в тях. Потърквайки лице в косите му, погледна Мидиър.

— Добре се справи — каза му тя. — Можеш да си избереш колкото искаш от хората, за каквато и да е цел.

Сребристите му коси заблестяха на лунната светлина, когато се поклони.

— Благодаря.

Мойра стоеше навън в режещия вятър и гледаше как дракони и ездачи кръжат над замъка. Беше поразителна гледка, която при други обстоятелства би накарала сърцето ѝ да прелива от възхищение. Но това бяха военни маневри, а не спектакъл.

Чуваше викове на деца и пляскане с ръце, а някои от тях си играеха на дракон и ездач.

Усмихна се на вуйчо си, който застана до нея да погледа.

— Изкушаваш ли се и ти да полетиш? — попита го тя.

— Оставям това на младите... и пъргавите. Красива гледка, Мойра. Вдъхва надежда.

— Драконите повдигнаха духа на всички. В битка ще ни дават предимство. Виждаш ли Блеър? Язди, сякаш е родена на гърба на някой от тях.

— Забележителна е — промърмори Ридок, когато Блеър се спусна върху дракона към земята с шеметна скорост и отново се издигна.

— Радваш ли се, че Ларкин ще се жени?

— Той я обича, а и не мисля, че ще намери по-подходяща от нея. Да, и двамата с майка му се радваме. Ще ни липсва всеки ден. Трябва да замине с нея — продължи той, преди Мойра да проговори. — Това е неговият избор и в сърцето си чувствам, че е правилен. Но ще ни липсва.

Мойра опря глава на рамото на вуйчо си.

— Да, на всички ни.

„Само аз ще остана“, помисли си тя, докато влизаше. Единствена от шестимата в Кръга тя щеше да остане в Галия след Самен. Запита се как ще го понесе.

Замъкът вече й се струваше пуст. Толкова много от обитателите му бяха заминали, а скоро, много скоро щеше да го напусне и самата тя. Затова бе време да напише последната си воля, в случай че не се завърне.

Затвори се в своята всекидневна и седна да подостри перото си. После размисли и извади едно от малките съкровища, които си бе донесла от Ирландия.

Щеше да състави документа с инструмент от друг свят.

С химикалка.

Какво ценно притежаваше, което да не се полага по право на онзи, който ще наследи престола на Галия?

Част от бижутата на майка й, разбира се. Мислено започна да ги разпределя между Блеър, Глена, леля си и братовчедка си и накрая — между придворните си дами.

Мечът на баща й щеше да бъде за Ларкин, реши тя, а камата му — за Хойт. Малкият му портрет щеше да остави на вуйчо си, в случай че тя умре преди него — в името на някогашното приятелство между двамата.

Имаше и дребни дрънкулки, разбира се, които й хрумна да повери на някого за раздаване.

На Кийън остави лъка и стрелите си, изработени от самата нея. Надяваше се да разбере, че означават много повече от оръжие. Че са нейната гордост и в известен смисъл — любов.

Внимателно написа всичко, после го запечата. Щеше да даде документа на леля си за съхранение.

Почувства се по-добре след свършеното. По-спокойна и с побистър ум. Прибра листа и стана, готова за следващата задача. Когато се върна в спалнята си, пристъпи към вратите на терасата. Завесите все още бяха плътно спуснати и скриваха светлината и изгледа. Отмести ги и нежната светлина нахлу в стаята.

В съзнанието си отново видя всичко — мрака, кръвта и тялото на майка си, разкъсвано от онези същества. Но сега отвори вратите и намери сила да премине през тях.

Въздухът бе хладен и влажен, а небето над нея — изпълнено с дракони. Разноцветни ивици и спирали профучаваха на фона на синевата. Майка ѝ би се наслаждавала на гледката, на шумоленето от крилете им, на детския смях в двора долу.

Мойра застана до парапета, сложи ръце на него и усети допира на здравия камък. Както често бе правила майка ѝ, погледна Галия и се закле да стори за нея всичко, което е по силите ѝ.

Би се изненадала да узнае, че през голяма част от безсънния си ден Кийън е правил същото като нея. Неговите списъци с указания и разпореждания бяха значително по-дълги от нейните и много по-подробни. Но той бе живял далеч по-дълго и бе натрупал значително богатство.

Не виждаше причина дори част от него да бъде пропиляна.

Докато пишеше, десетки пъти изруга заради проклетото перо и с тъга си спомни за удобството на компютъра си. Но приключи едва когато реши, че е разпределил състоянието си достатъчно добре.

Не знаеше със сигурност как точно ще бъде разпределено, защото за много неща думата щеше да има Хойт. Кийън щеше да поговори с него. Определено можеше да разчита, че Хойт ще използва забележителната си сила, за да изпълни всичко, което му възложи.

Всъщност се надяваше да не се стигне до там. Фактът, че е живял хиляда години, не означаваше, че е готов да се откаже от живота. Не

възнамеряваше да отиде в ада, без първо да прати Лилит там.

— Винаги си имал предприемчив ум.

Скочи на крака и извади камата си с ловко движение, докато се обръщаше по посока на гласа. После камата просто падна от отпуснатите му пръсти.

Дори след хиляда години живот имаше неща, които причиняват невъобразим шок.

— Нола! — Гласът му прозвуча пресипнало.

Малката му сестра бе дете, на същата възраст, както когато я бе видял за последен път. Дългите ѝ тъмни коси се спускаха прави, а теменуженосините ѝ очи се усмихваха.

— Нола — отново каза той. — Боже мой!

— Мислех, че за теб няма бог.

— Не и такъв, на когото да се кланям. Как е възможно да си тук? Тук ли си?

— Както виждаш.

Тя разпери ръце и направи малък пирует.

— Ти живя дълго и умря. На преклонна възраст.

— Ти не познаваше жената, затова се явих при теб така, както ме помниш. Липсваше ми, Кийън. Търсех те, макар и да знаех, че няма да те намеря. Дълги години все таях надежда за теб и Хойт. Но не се върнахте.

— Как бих могъл? Знаеш в какво се бях превърнал. И все още съм. Сега разбираш.

— Нима би ме наранил? Или когото и да е от нас?

— Не зная. Не, надявам се, но не виждах причина да рискувам. Защо си тук?

Кийън посегна към нея, но тя протегна ръка напред и поклати глава.

— Не съм от плът и кръв. Само видение. Дойдох да ти напомня, че може и да не си такъв, какъвто беше като мой брат, но не си и онова, в което тя иска да те превърне.

Почувствал нужда от няколко мига да се опомни, той се наведе, вдигна камата си от пода и я прибра в ножницата.

— Какво значение има?

— Има. И ще има. — Видение или не, очите ѝ се насълзиха, когато срещнаха погледа му. — Аз имах деца, Кийън.

— Зная.

— Силни, талантиливи, надарени. Бяха и твоя кръв.

— Щастлива ли беше?

— О, да. Обичах мъжа до себе си, и той ме обичаше. Създадохме тези деца и имахме чудесен живот. И все пак братята ми оставиха празнота в сърцето ми, която нищо не успя да запълни. Лека болка тук вътре. Понякога ви виждах, теб и Хойт. Във водата, в мъглата или в огъня.

— Вършил съм неща, които не бих искал да видиш.

— Виждала съм те да убиваш. Да преследваш хора, както някога преследваше дивеч. Виждала съм те и да стоиш до гроба ми на лунна светлина и да слагаш цветя върху него. Видях те и да се биеш рамо до рамо с брат ни, когото и двамата обичаме. Видях моя Кийън. Помниш ли как ме качваше на коня си и яздехме заедно?

— Нола... — Той потърка чело. Твърде мъчително бе да мисли за това. — И двамата сме мъртви.

— Но и двамата сме живели. Тя дойде до прозореца ми една нощ.

— Тя? Коя? — Изпълни го вледеняващ студ. — Лилит?

— И двамата сме мъртви — напомни му Нола. — Но ръцете ти се свиват в юмруци и очите ти пронизват като остриета. Все още си готов да ме защитиш.

Той пристъпи към огъня и нехайно ритна тлеещия торф.

— Какво стана?

— Бяха минали повече от две години, след като Хойт ни напусна. Татко бе починал, а мама боледуваше. Знаех, че няма да възвърне силите си, че ще умре. Чувствах се толкова тъжна, толкова уплашена. Събудих се в мрака и видях онова лице на прозореца си. Изумително красиво. Със златисти коси и мила усмивка. Тя ми шепнеше, наричаше ме с името ми. „Пусни ме да вляза“, каза и ми обеща лакомство. — Нола тръсна коси назад и на лицето ѝ се изписа презрение. — Въобразявала си е, че щом съм невръстно момиче, най-малката в семейството, значи съм глупава и лесно ще се хвана. Отидох до прозореца и я погледнах в очите. В онези очи има сила.

— Сигурно Хойт ти е казал да не поемаш такива рискове. Сигурно...

— Него го нямаше. Теб — също. И в мен има сила, нима си забравил?

— Не. Но ти беше дете.

— Бях ясновидка и във вените ми течеше кръвта на ловци на демони. Погледнах я в очите и ѝ казах, че моят род ще я погуби. Моят род ще избави световите от нея. И няма да попадне в ада, обречена на вечни мъки. Нейното проклятие ще бъде небитието. Ще се превърне в прах и няма да остане дух, който да продължи да живее.

— Не се е зарадвала да го чуе.

— Красотата ѝ остава, дори когато разкрие истинската си същност. Това е друга сила. Вдигнах кръста на Мориган, който винаги носех на шията си. От него заструи светлина като слънчев лъч. Лилит побягна с писъци.

— Винаги си била безстрашна — промълви той.

— Никога не дойде при мен отново — нито докато бях жива, нито после, когато вие с Хойт отново се събрахте. По-силен си, отколкото беше без него, а и той без теб. Тя се бои от вас, ядосва се. Завижда.

— Ще оцелее ли той?

— Не знам. Но ако загине, ще бъде така, както е живял. С чест.

— Честта не е утеха, когато си под земята.

— Тогава защо ти отстояваш своята? — попита Нола с нотка на раздражение в гласа. — Честта те доведе тук. Честта, с която ще влезеш в битката, освен с меча си. Тя не може да ти я отнеме и онова, което ти е оставила, е достатъчно, за да те движи и сега. Сам направи този избор. Ще бъдеш изправен и пред други. Спомняй си за мен.

— Не, не си отивай!

— Спомняй си за мен — повтори тя. — Докато се видим отново.

Останал сам, Кийън седна и закри лицето си с ръце. И в него нахлуха твърде много спомени.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През повечето време Кийън избягваше кулата, в която Хойт и Глена изпробваха магически техники. Тези неща бяха свързани със светкавици, огън и други природни сили, опасни за вампирите.

Но не помнеше, или по-скоро отказваше да признае, някога да е изпитвал толкова силна нужда от брат си.

Преди да почука, забеляза, че двамата са се сетили за предпазната мярка да изрисуват защитни символи на вратата, за да държат любопитните извън работното си помещение. Самият той би предпочел да не влиза, но почука.

Когато Глена отвори, по кожата ѝ имаше капчици пот, косите ѝ бяха вързани високо и бе по памучен потник и панталон. Кийън повдигна вежди.

— Прекъсвам ли нещо?

— Нищо интимно, за жалост. Тук е ужасно горещо. Прилагаме техники с топлина и огън. Съжалявам.

— Екстремните температури не са проблем за мен.

— Е, добре тогава. — Тя затвори вратата зад него. — И двата прозореца са запечатани... За да не може нищо да изтече навън, така че не се безпокой за светлината.

— Вече се стъмва.

Той погледна натам, където Хойт стоеше до огромно медно корито. Беше разперил ръце над него и до другия край на стаята достигаше топлина и мощна енергия.

— Зарежда мечове с огнена сила — обясни Глена. — Аз разработвам... нещо като бомба. Може би ще успеем да я хвърлим от въздуха.

— От Отдела за национална сигурност биха се радвали да те назначат на щат.

— Мога да стана новият им ядрен гений. — Глена изтри влажното си чело с ръка. — Искаш ли да те разведа из щаба ни?

— Всъщност... исках да поговоря с Хойт... но ще почакам, докато се освободи.

— Момент. — За първи път Глена виждаше Кийън смутен. „Не смутен — поправи се тя. — По-скоро разстроен.“ — Има нужда от почивка. Аз — също. Ако не издържаш на жегата, почакай отвън няколко минути. Почти приключва. Аз ще отида да подишам чист въздух.

Кийън хвана ръката ѝ.

— Благодаря... че не разпитваш.

Щом Глена излезе, той се облегна на вратата. Хойт все още стоеше с разперени ръце над сребристия дим, който се издигаше от коритото. Очите му изглеждаха тъжни както винаги, когато се съсредоточаваше и насочваше силата си.

Така бе още от детството им.

И той като Глена носеше тениска и изтъркани дънки. Колкото и да си приличаха, двамата брата имаха коренно различен подход към живота. Хойт търсеше уединение и вглъбяване в книги, а Кийън — компания, бизнес... и удоволствията, които му носеха и двете.

Все пак някога бяха близки и се разбираха, както малцина други. Братската обич помежду им, спомни си Кийън сега, бе здрава и мощна като магическата сила на Хойт.

После светът се бе променил, всичко се бе променило.

Тогава какво правеше той тук? Търсеше утеха и отговори, които никога нямаше да получи? Нищо не можеше да се върне — дори една случка, дори една мисъл или един-единствен миг. Безспорно бе глупава загуба на време и енергия.

Мъжът, който стоеше като статуя сред дима, не бе онзи, когото познаваше, както и той не бе някогашният човек. Или изобщо човек.

Твърде многото време, прекарано с тези хора, с тези чувства и копнежи, го караше да забравя онова, което не можеше да бъде променено. Отдръпна се от вратата.

— Почакай. Още само секунда.

Гласът на Хойт го накара да се спре... изпита раздразнение... брат му бе разбрал, че не просто иска да се поразтъпче, а си тръгва.

Хойт прибра ръцете си и димът постепенно изчезна.

— Със сигурност ще влезем в битката добре въоръжени.

Посегна към коритото и хвана дръжката на един меч. Обърна се, насочи върха му към огнището и изстреля огнен лъч.

— Ще използваш ли един от тях? — Хойт завъртя меча в ръката си и огледа острието. — Достатъчно опитен си, за да не се изгориш.

— Ще използвам всичко най-добро, до което мога да се добера... и ще стоя на безопасно разстояние от доста по-неопитните, които ще бъдат въоръжени.

— Не страхът от неумело боравене с меч те води насам.

— Прав си.

Щом бе тук, трябваше да свърши онова, за което бе дошъл. Закрачи из стаята, докато Хойт изваждаше другите оръжия от коритото. Стаята бе изпълнена с мирис на билки, дим и пот от усилието.

— Изгоних жена ти.

— Лесно ще я намеря.

— Щом сме насаме, ще те попитам нещо. Страхуваш ли се, че може да я загубиш?

Хойт остави последния меч на работната маса.

— С тази мисъл заспивам и с нея се будя. През останалото време се опитвам да не мисля за това... да потискам онази част от себе си, която иска да я държи заключена в безопасност, докато всичко свърши.

— Не е жена, която можеш да държиш под ключ, дори с магия.

— Зная, но това не ме избавя от страха. Ти боиш ли се за Мойра?

— Какво?

— Мислиш, че не зная какво е тя за теб? Какво изпитваш към нея дълбоко в сърцето си?

— Мимолетна лудост. Ще отmine. — При спокойния съсредоточен поглед на брат си, Кийън поклати глава. — Нямам избор, както и тя. Не мога да ѝ обещаю къщичка с бяла дървена ограда и златисти ретрийвъри в двора. — Махна с ръка, когато Хойт го изгледа с недоумение. — Домашно огнище, братко. Не мога да ѝ предложа семеен живот... дори и да исках. Ще съществувам дълго след като тя напусне този свят. Но не за това съм дошъл да говоря с теб.

— Каж ми: обичаш ли я?

Истината нахлу като вихрушка в сърцето, в очите му.

— Тя е... като светлина за мен сред мрака, в който живея. Но мракът е моята същност, Хойт. Зная как да оцелея в него, да се

чувствам пълноценен и доволен.

— Не казваш щастлив.

Отчаянието прозвуча в гласа му:

— Бях щастлив, преди ти да се появиш. Преди отново да промениш всичко така внезапно, както Лилит преди векове. Какво очакваш от мен? Да копнея за онова, което ти и Глена имате и ще имате, ако останете живи? Какъв е смисълът? Нима сърцето ми отново ще започне да бие? Можеш ли да направиш това с магия?

— Не. Отдавна проумях, че нищо не може да те върне обратно. Но...

— Остави нещата такива, каквито са. Това съм аз и доскоро се чувствах повече от добре. Не се оплаквам от нищо. Тя е просто приключение. Любовта е едно от приключенията, които винаги съм търсил. — Прокара пръсти през косите си. — Няма ли нещо за пиене в тази стая?

— Уиски. — Хойт кимна към бюфета. — И аз ще пийна едно.

Кийън щедро наля две чаши и тръгна нагам, където Хойт слагаше два трикраки стола един до друг.

Седна и мълчаливо отпи няколко глътки.

— Написах нещо като завещание, в случай че късметът ми изневери в деня на Самен.

Хойт вдигна поглед от чашата си и срещна неговия.

— Разбирам.

— Натрупал съм солидно състояние, имоти, предприятия и лични вещи. Надявам се, че ще се погрижиш за тях според разпорежданията ми.

— Разбира се.

— Няма да е лека задача, защото са разпръснати из целия свят. Не слагам всичките си яйца в една кошница. Паспортите и другите документи за самоличност са в апартамента в Ню Йорк и в банкови сейфове. Ако могат да ти послужат за нещо, твои са.

— Благодаря.

Кийън разклати чашата си и задържа поглед върху нея.

— Има неща, които бих искал да получи Мойра, ако можеш да ги донесеш тук.

— Ще намеря начин.

— Реших да завещая клуба и апартамента на Блеър и Ларкин. Мисля, че ще им допадне повече, отколкото на теб.

— Да. Ще ти бъдат благодарни, сигурен съм.

В спокойния делови тон на брат му се прокрадна раздражение.

— Е, не изпадай в сантименталност, защото е по-вероятно аз да присъствам на твоето опело, отколкото обратното.

Хойт наклони глава:

— Така ли мислиш?

— Да, по дяволите! Живял си няма и три десетилетия, а аз — близо стотина. Никога не си бил добър колкото мен в бой, дори приживе, въпреки всички трикове, които владееш.

— Както каза самият ти, вече не сме същите, нали? — любезно се усмихна Хойт. — Твърдо решен съм и двамата да останем живи, но ако загинеш... е, ще вдигна тост за теб.

Кийън тихо се засмя, когато брат му с жест посочи как точно ще стори това.

— Ще искаш ли и свирня на гайди и барабани?

— О, стига! — Очите на Кийън проблеснаха дяволито. — Аз ще се охарча за погребението ти, а после ще утешавам скърбящата ти вдовица.

— Е, аз поне няма да копая трап за теб, защото ще бъдеш само прах, но в знак на почит ще поръчам надгробен паметник. „Тук не почива Кийън, защото останките му бяха разнесени от вятъра. Живя и умря, а после се задържа твърде дълго на този свят — като последния досаден гост на бала“. Харесва ли ти?

— Мисля да направя някои промени в завещанието — само заради принципа, макар да съм сигурен, че аз ще пея „Дани Бой“ на гроба ти.

— Какво е „Дани Бой“?

— Изтъркана песен. Просто израз. — Кийън взе бутилката, която бе оставил на пода, и наля още уиски в чашите. — Видях Нола.

— Какво? — Хойт остави чашата, която току-що бе вдигнал. — Какво говориш?

— В стаята ми. Видях Нола, разговарях с нея.

— Сънувал си Нола?

— Нима съм казал, че е било сън? — сопна се Кийън. — Видях я, разговарях с нея. Толкова буден, колкото съм сега, докато те гледам и

разговарям с теб. Отново беше дете. Господи, всичкото уиски на света не би ми стигнало сега!

— Явила ти се е — промърмори Хойт. — Нашата Нола. Какво каза?

— Че ни обича — и двамата. Липсваме ѝ. Дълго чакала да се завърнем у дома. Проклятие! По дяволите! — Кийън стана и закричи. — Беше дете, същата, както когато я видях за последен път. Това бе измама, разбира се. Тя е пораснала, остаряла, умряла и отдавна се е превърнала в прах.

— Защо да ти се явява като зряла жена или старица? — попита Хойт. — Дошла е при теб такава, каквато я помним, каквато я виждаш в мислите си. Получил си ценен дар. Защо си ядосан?

У Кийън вече се надигаше ярост, която правеше болката още по-непоносима.

— Как можеш да знаеш какво е да чувстваш това, да те разкъсва отвътре? Тя изглеждаше същата, а аз не съм. Напомни ми как някога я качвах на коня си да поязди с мен. Сякаш беше вчера. Не мога да остана с всичкия си, след като толкова минали дни нахлуват в главата ми... Когато всичко свърши, ти ще знаеш, че си направил каквото е било по силите ти... за нея, за всички тях. Ако оцелееш, колкото и мъчителна да е болката от раздялата, ще бъде балансирана от вярата в това и бъдещето, което ще изградите с Глена. Аз трябва да се върна там, където бях. Не мога да отнеса този спомен със себе си и да живея с него.

Хойт остана мълчалив за миг.

— Измъчена ли беше... уплашена, тъжна?

— Не.

— И все пак не можеш да живееш със спомените?

— Не зная, откровено казано. Но зная, че чувствата те връхлитат като порой, докато се удавиш в тях. Аз съм почти удавен в онова, което пламна между мен и Мойра. — Успокои се и отново седна. — Нола цял живот е носила кръста, който си ѝ дал. Каза, че винаги е бил на шията ѝ, както си ѝ заръчал. Реших, че трябва да го знаеш. Както и че Лилит е отишла при нея и я е изкушавала, искала да влезе в стаята ѝ.

Както бе сторил и Кийън, Хойт сви ръката си в юмрук.

— Онази проклета кучка се е опитала да подмами нашата Нола?

— Да, и е получила яко сритване в задника... образно казано. — Предаде разказа на Нола и видя как напрегнатото лице на Хойт се отпусна и издаде гордост и задоволство. — Показала ѝ онзи кръст и я накара да си плюе на петите. Каза, че никога вече не е идвала, преди ние да се съберем.

— Виж ти! Много интересно. Значи кръстът е не само защита за онзи, който го носи, а може и да прогони Лилит. Уплашена от него и от предсказанието, че нашият род ще я затрие.

— Може би затова е така твърдо решена да ни убие.

— Да. Заплахата на Нола е засилила тази решимост. Представи си какво е било за Лилит да я изплаши едно дете.

— Иска да си отмъсти, безспорно. Иска да спечели тази битка, разбира се. Да се утвърди като... като богиня. Но зад всичко това сме ние. Ние шестимата и връзката между нас. Тя иска да ни унищожи.

— Досега няма голям късмет, а?

— Какво мислиш за това? Боговете се разпореждат със съдбата ни, нали? Всеки от нас е бил призван и е изминал труден път. Но всички ние, включително и Лилит, сме тласкани към едно и също време и място. Истината е, че не ми харесва да съм играчка в ръцете на богове, нито на демони.

Хойт повдигна вежди.

— Съществува ли избор?

— Всички говорят за избор, но няма има друг път, за когото и да е от нас? Не само хората имат гордост. Е, времето изтича. — Кийън стана. — Ще видим какво ще стане в съдбовния ден. Навън вече е достатъчно тъмно. Ще изляза на въздух.

Тръгна към вратата, спря се и хвърли поглед назад.

— Тя не можа да ми каже дали ще оцелееш.

Хойт сви рамене и допи уискито си. После се усмихна.

— „Дани Бой“ беше, нали?

Кийън отиде да нагледа коня си. Макар и да знаеше, че е рисковано, възседна Влад и премина през портите. Изпитваше нужда да препуска в нощта. Може би рискът бе това, от което се нуждаеше.

Луната бе почти кръгла. Когато настъпеше пълнолуние, земята щеше да се напои с кръвта на хора и вампири.

Не бе участвал в други войни, не виждаше смисъл в тях. Войни за територия, богатства и залежи. Войни, водени в името на вярата. Но тази щеше да е неговата.

Не само хората имаха гордост и дори чест. Или любов. Заради всичко това щеше да се бие в тази война. Ако имаше късмет, един ден щеше да язди така в Ирландия... или където пожелае. И да си спомня за Галия с нейните прекрасни възвишения и гъсти гори. Щеше да мисли за зеленината и водопадите, за стърчащите скали и величествения замък на хълма край реката.

Щеше да мисли и за неговата кралица — Мойра, с издължените сиви очи и кротка усмивка, зад които се криеше остър, пъргав ум и голямо, благородно сърце. Кой би повярвал, че след толкова човешки живота той може да бъде привлечен, пленен, омагьосан от жена като нея?

Пришпорваше Влад да прескача зидове, да галопира през ниви, над които хладният нощен въздух бе изпълнен със сладост. Лунните лъчи се спускаха по каменните стени на нейния замък, а прозорците грееха от светлината на свещи и лампи. Беше удържала на думата си, забеляза Кийън, и сега се вееха три знамена — с Кладдоу, с дракон и с ярко златно слънце.

С цялото си същество искаше тя да успее да даде това слънце на Галия и всички светове след кръвопролитията.

Дори и да не можеше да отнесе всички чувства, желания и копнежи със себе си и да живее с тях, искаше да запази това. Когато се завърне в мрака, да носи в себе си тази частица от нея — като единствен светъл лъч в безкрайните си нощи.

Върна се до замъка и я видя да чака с лък в ръце и меча на Галия, окачен на хълбока ѝ.

— Видях те да излизаш с коня си.

Кийън слезе.

— Безпокоиш се за мен, а?

— Разбрахме се никой от нас да не излиза навън сам, особено по тъмно.

— Почувствах нужда — само каза той, преди да поведе жребеца към конюшнията.

— Разбрах, когато видях как яздиш. Не видях да те подгонват бесни кучета, но така изглеждаше. Имаш ли достатъчно доверие на

конярите, за да оставиш на някого от тях да го успокои и прибере? Работата ще им се отрази толкова добре, колкото среднощното препускане на теб.

— Долавям известен укор зад любезния ви тон, Ваше Величество. Умеете да се изразявате тактично.

— Наследила съм тази дарба от майка си.

Сама пое юздите, а после ги предаде с наставления на момчето, което дотича от конюшнията. Когато приключи, погледна Кийън.

— В настроение ли си?

— Както винаги.

— Би трябвало да кажа „в кисело настроение“, но отговорът щеше да е същият. Искрах да те поканя на вечеря, ако не си по-мрачен от обикновено. Насаме... надявах се да прекараш нощта с мен.

— А ако съм в кисело настроение?

— Може би хубавата вечеря и виното ще те разсеят и ще те накарат да ме отнесеш до леглото и да останеш с мен. Или ще поспорим за храната, а после ще си легнем.

— Трябва да съм ритнат от кон в челото и получил мозъчно увреждане, за да отхвърля подобно предложение.

— Добре. Гладна съм.

„И бясна“, помисли си той с известна насмешка.

— Защо не ми изнесеш лекцията, която напира в теб, за да ти олекне? Може да навреди на храносмилането ти.

— Няма да изнасям лекции дори и да съм имала подобно намерение. — Мойра закрачи през двора царствено, както забеляза той. — Предпочитам да те сритам здравата заради тази опасна лудост. Но... — Дълбоко си пое дъх и после още веднъж, когато влязоха в замъка. — Зная какво е да изпитваш нужда да се измъкнеш поне за малко. Зная какво е да ти се струва, че ще се пръснеш от напрежението в себе си, ако не го направиш. аз мога да се зароя в книги, докато умът ми се успокои. Изпитвал си нужда от този нощен бяг. Мисля, че има моменти, в които просто се нуждаеш от мрака.

Той не каза нищо, докато стигнаха до вратата на стаята ѝ.

— Не зная как ме разбираш толкова добре.

— Изучавам те. — Мойра леко се усмихна и вдигна поглед към очите му. — Добра съм в ученето. Освен това ти си в сърцето ми. Нося те в себе си, затова зная.

— Не съм те заслужил — тихо каза Кийън. — Сега го осъзнавам. Не съм те заслужил.

— Аз не съм залог или награда. Не искам да бъда заслужена.

Тя отвори вратата на всекидневната си.

Беше наредила да запалят камината и свещите. Студената вечеря и доброто вино вече стояха на масата, украсена с цветя от парниците.

— Постарала си се. — Кийън затвори вратата. — Благодаря.

— Всъщност направих го за себе си, но се радвам, че ти харесва. Исках една нощ, една-единствена нощ, в която да бъдем само двамата. Сякаш всичко, което се случва, не е истина. Да седим и да разговаряме, докато се храним. Може би да пийна повечко вино. — Остави лъка и стрелите си и свали меча. — Нощ, в която да не споменаваме за битки, оръжия и стратегии. Да ми кажеш, че ме обичаш. Дори не е нужно да го изричаш, защото го виждам в очите ти.

— Наистина те обичам. Погледнах назад към замъка и видях светлината в прозорците от тези свещи. Така мисля за теб. Като за ярка светлина.

Мойра пристъпи към него и обхвана лицето му с ръце.

— А аз мисля за теб като за нощта, нейната загадъчност и тръпката, която носи. Никога вече няма да се страхувам от мрака, защото го опознах.

Кийън я целуна по челото, слепоочията и устните.

— Нека ти наля първата чаша вино.

Тя седна на малката маса и се загледа в него. „Това е моят любим“, помисли си. Този странен и чаровен мъж, който носеше в себе си безброй битки. Щеше да изживее тази нощ с него докрай, няколко часа спокойствие и за двамата.

Сипа от ястието в чинията му, осъзнавайки съпружеския жест. Щеше да има и това в тази единствена нощ. Когато Кийън се настани срещу нея, вдигна чашата си към неговата.

— Сланте.^[1]

— Сланте.

— Ще ми разкажеш ли за местата, които си видял? До които си пътувал? Искам да ги посещавам в мислите си. Разгледах картите в библиотеката ти в Ирландия. Твоят свят е толкова голям. Разкажи ми за красивите неща, които си видял.

Отведе я в Италия през Ренесанса, в Япония във времето на самураите, в Аляска в годините на златната треска, в амазонската джунгла, в африканските пустини...

Опита се да ѝ разкрие с кратки словесни картини разнообразието, контрастите, промените. Сякаш виждаше как съзнанието ѝ се разтваря, за да поеме всичко. Задаваше десетки въпроси, особено когато нещо в разказите му допълваше или опровергаваше прочетеното в книгите.

— Винаги съм се питала какво има отвъд морето. — Мойра опря брадичка на юмука си, докато той доливаше чашата ѝ. — Други земи, други култури. Изглежда, някога сме били част от Ирландия, а може би в този свят има и части от Италия, Америка, Русия и всички прекрасни места. Един ден... искам да видя слон.

— Слон?

— Да — засмя се тя. — И зебра, и кенгуру... Искам да разгледам картините на велики художници, които си виждал ти, и онези, които открих в книгите ти. Микеланджело и Да Винчи, Ван Гог, Моне, Бетовен...

— Бетовен е композитор. Доколкото зная, не е можел да рисува.

— Добре, добре. Лунната соната и всички онези симфонии с номера. Виното вече ме замайва. Искам да видя цигулка, пиано. И електрическа китара. Ти свириш ли на някой от тези инструменти?

— Малко известен факт е, че всъщност „Бийтълс“ са били шестима^[2]. Няма значение.

— Сещам се. Джон, Пол, Джордж, Ринго...

— Имаш памет като на слона, който толкова искаш да видиш.

— Докато помниш нещо, то е част от теб. Едва ли някога ще видя слон, но един ден ще имам портокалови дръвчета. Семената, които засях в парника, поникват. — Приблужи палеца и показалеца си един до друг. — От пръстта се подава ето толкова зеленина. Глена казва, че цветовете им ще бъдат много ароматни.

— Да, ще бъдат.

— Взех и други неща.

Гузният ѝ тон събуди лека насмешка у него.

— Задигнала си ги, а?

— Помислих си, че ако не е редно да ги взема, няма да мога да ги пренеса в Галия. Взех и резник от розите ти. Е, добре, три резника.

Полакомих се. И снимката на мен и Ларкин, която Глена направи. И една книга от библиотеката ти. Признавам. Наистина съм крадла.

— Коя книга?

— Поеми на Ийтс. Избрах точно тази, главно защото е ирландец, а беше важно да взема със себе си творба на някого с ирландска кръв.

„Защото ти си ирландец — допълни мислено. — Защото книгата беше твоя.“

— А и поемите са толкова силни и въздействащи — продължи тя, — казах си, че ще ти я върна, когато си препиша няколко от тях, но беше лъжа. Ще я задържа.

Кийън се засмя и поклати глава.

— Приеми я като подарък.

— Благодаря, но с радост ще ти дам нещо в замяна. — Тя стана и пристъпи към него. — Каквото поискаш. — Седна в скута му и обви ръце около врата му. — Вашият Ийтс е написал нещо, което ще ми напомня за теб и особено за онова, което имаме тази нощ. Написал е: „Мечтите си слагам в краката ти. Стъпвай внимателно, за да не ги погубиш“. — Прокара пръсти през косите си. — Можеш да споделиш мечтите си с мен, Кийън. Няма да ги стъпча.

Невероятно трогнат, той потърка буза в нейната.

— Няма друга като теб.

— С теб съм по-силна от всякога. Ще дойдеш ли с мен на терасата? Искам да погледам луната и звездите. От балкона на спалнята.

Кийън си спомни за майка ѝ, за онова, което бе видяла Мойра.

— Сигурна ли си?

— Да. Днес постоях там сама. Искам да постоя с теб в нощта. Искам да ме целунеш така, че цял живот да го помня.

— Сложи наметало. Студено е.

— Галските жени не се боят от студ.

Когато го поведе към вратите и ръката ѝ здраво стисна неговата, докато ги отваряше, той си помисли: „Да, тази жена не се бои от нищо“.

[1] Галски израз, означаващ наздраве. — Б.пр. ↑

[2] Стю Сътклиф (китара, до 1961 г.) и Пит Бест (ударни инструменти, до 1962 г.). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Целуна я на балкона — и тя щеше да запомни този миг, всичко в него. Никога не би забравила тихата музика на нощта, хладния въздух, умелите ласки на устните му.

Тази нощ нямаше да мисли за изгрева и задълженията, които носи. Нощта бе неговото време и докато бяха заедно, щеше да бъде и нейното.

— Целувал си много жени.

Кийън леко се усмихна и отново докосна устните ѝ със своите.

— Да.

— Стотици.

— Най-малко.

Мойра го изгледа с присвити очи.

— Хиляди.

— Много вероятно.

— Хм! — Отдалечи се от него и се облегна с гръб на каменния парапет. — Мисля да издам заповед всеки мъж в кралството да дойде и да целуне своята кралица. Така ще те настигна. Ще бъде и нещо като проучване, за сравнение. Да видим колко те бива.

— Интересно. Навярно ще откриеш, че твоите поданици не могат да ми съперничат.

— Така ли? Откъде си толкова сигурен? Нали не си се целувал с мъж от Галия?

Кийън се засмя.

— Голяма умница си.

— Неведнъж са ми го казвали. — Тя остана на мястото си, когато пристъпи към нея и опря ръце на парапета от двете ѝ страни. — Само умни жени ли харесваш?

— Напоследък, ако очите им имат цвят на нощна мъгла, а косите — на полиран дъб.

— Сиво и кафяво. Винаги съм ги смятала за скучни цветове, но когато съм с теб, не намирам нищо скучно в себе си. — Сложи ръка на

сърцето му. Макар и да не биеше, долови пулса в очите му. — Не изпитвам срам или безпокойство. Изпитвах, преди да ме целунеш. — Долепи устни там, където го бе докоснала с ръка. — Тогава си помислих: „О, разбира се. Трябваше да зная“. В мен се вдигна завеса и вярвам, че никога няма да се спусне отново.

— Ти вливаш светлина в мен, Мойра.

Не каза нито на нея, нито на себе си, че след раздялата им тази светлина отново ще угасне.

— Луната е ясна тази нощ, звездите греят. — Тя сложи ръка върху неговата. — Ще оставим завесите дръпнати, докато стане време да спим.

Влезе с него в стаята, озарена от лунна светлина и свещи. Знаеше какво ще се случи сега, как топлината ще става все по-силна, докато лумне огън. И с него ще нахлуят вълнуващи усещания.

Навън прозвуча вик на сова. „Търси другар“, помисли си Мойра. Добре познаваше това чувство, този копнеж да има някого до себе си.

Повдигна диадемата си, остави я и посегна да свали обиците. Когато забеляза, че той я гледа, осъзна колко възбуждаща може да бъде тази прелюдия към събличането.

Свали ги бавно, вирайки се в очите му, които не откъсваха поглед от нея. Извади кръста, пъхнат под корсажа ѝ, и го издърпа над главата си. Знаеше, че това е проява на доверие.

— Придворните ми дами ги няма. Ще развържеш ли връзките ми? — Обърна се с гръб към него и повдигна косите си. — Ще се опитам да направя цип. Просто нещо е, а толкова улеснява обличането.

— Но отнема от очарованието.

Тя му се усмихна през рамо.

— Лесно е да го кажеш. — Но докато той разхлабваше корсажа ѝ, Мойра почувства тръпка в корема. — Кое изобретение ти донесе най-голяма радост в твоето време?

— Вътрешната канализация.

Бързият отговор я разсмя и тя отвърна:

— С Ларкин така свикнахме с нея, че ужасно ни липсва. Изучавах тръбите и резервоарите. Може да успее да изработя нещо като твоя душ.

— Кралица водопроводчик. — Допря устни до рамото ѝ, докато отместваше корсажа. — Дарбите ти нямат край.

— Питам се как бих се справила като камериер на джентълмен.
— Обърна се към него. — Харесвам копчетата. Освен удобни, са и красиви.

„Като теб“, помисли си той, докато ръцете ѝ сръчно напредваха. Тя разпусна косите си.

— Мисля, че трябва да се подстрижа късо. Като Блеър. Удобна прическа.

— Не. Недей. — Коремът му трепна, когато пръстите ѝ се спряха на копчето на дънките. Прокара своите през дългите кафяви талози на косите ѝ, от върха на главата до кръста ѝ. — Прекрасни са. Когато се спускат по раменете ти, по гърба ти. Сякаш греят върху кожата ти.

Поласкана, тя погледна към високото огледало. Потръпна, щом видя себе си полуразголена. И сама.

Бързо извърна глава и смутено му се усмихна.

— Но изискват много усилия и...

— Това плаши ли те?

Нямаше смисъл да се преструва, че не го разбира.

— Не. Просто е малко шокиращо. Трудно ли е? Да не виждаш отражението си?

— Няма го и толкоз. Свиква се. Още една ирония. Ето, имаш вечна младост, но не можеш да се порадваш. Все пак...

Накара я да се обърне, така че и двамата застанаха с лице към огледалото. След това повдигна косите ѝ и ги пусна да се разпилеят. Докато сякаш летяха във въздуха и смехът ѝ огласяше стаята, сложи ръце на раменете ѝ.

— Винаги има начин да се позабавляваш — каза той.

Отново повдигна косите ѝ, този път потърка устни... и съвсем леко погъделичка тила ѝ със зъби.

Чу как Мойра затаи дъх, видя очите ѝ широко да се отварят.

— Не, не — замърка Кийън, когато тя опита да се обърне, — само гледай. — Прокара пръсти по кожата ѝ, по голите ѝ рамене и надолу, където гърдите ѝ се подаваха над разхлабения корсаж. — Само чувствай.

— Кийън...

— Фантазирала ли си някога за любовник, който идва при теб в нощта, в мрака? — Побутна роклята ѝ и плъзна върховете на пръстите

си надолу. — За да те покори. Да докосва горещата ти кожа с ръце и устни?

Тя повдигна ръце към неговите, обзета от копнеж да почувства допира им. След миг поруменя и ги отдръпна, когато огледалото показва собствените ѝ ръце, обхванали гърдите ѝ.

Невидим зад нея, той се усмихна.

— Каза, че не съм отнел невинността ти. Може би си била права, но мисля, че сега ще го сторя. Това носи такава... сладост, че цялото ми същество жадува за нея.

— Не съм невинна — каза тя, но затрепери.

— Ти си мислиш така. — Бавно обиколи зърната ѝ с палци, докато се втвърдиха. — Страхуваш ли се?

— Не. — Тя потръпна. — Да.

— Малко страх прави тръпката по-вълнуваща. — Придърпа роклята към пода и се наведе към ухото ѝ. — Направи крачка напред — прошепна той. — Сега гледай. Гледай тялото си.

Страхът се преплиташе с възбудата и тя трудно ги разграничаваше. Чувстваше тялото си безпомощно, ума — вцепенен. Невидими ръце и устни я докосваха бавно и чувствено, със завладяваща нежност. Виждаше себе си да тръпне, виждаше удивлението и насладата на собственото си лице.

Премреженият поглед на собствените си очи.

Любовникът фантом жадно прокарваше ръце по тялото ѝ, пръстите му играеха, проследяваха извивките ѝ и оставяха диря от тръпнеща плът. Когато този път обхванаха гърдите ѝ, сложи своите ръце върху тях без срам.

Задъхано изрече името му и погледът ѝ остана прикован в огледалото. Неговата любознателна кралица никога не затваряше очи за нови приключения, за ново познание. Той долавяше тръпките ѝ, инстинктивните движения на ханша ѝ, когато насладата я завладя. Светлината на свещите пробягваше по кожата ѝ, а разпалената чувственост ѝ придаваше прелестта на разцъфнала роза.

Щом пръстът му се спусна по корема ѝ, тя простена, потърка тяло в неговото и обви ръка около врата му.

Кийън само засили възбудата ѝ, плъзгайки пръсти по бедрата ѝ, към най-чувствителното кътче, като предизвестие за онова, което щеше да последва, и стоновете ѝ заприличаха на ридания.

— Всичко е твое — прошепна той. — Вземи каквото поискаш. — Хвана ръката ѝ, притисна я към своята между бедрата ѝ и я задържа там.

Мойра се предаде на усещанията и потънала в забрава, се понесе към нова върховна наслада. Усещаше твърдостта му, чуваше шепота му, но вече не разбираше думите, а в огледалото бе само нейният образ — на жена, дала воля на неудържимите си пориви. Блаженството я остави без дъх, отпусната и замаяна. Кийън бързо я завъртя и не ѝ позволи да възвърне равновесието си. Знаеше, че отново ще го загуби, когато трескаво впи устни в нейните. Можеше само да се притиска към него, да се отдава, докато сърцето ѝ биеше като удари на чук върху наковалня.

Беше вкусил и изживял много, но никога не бе изпитвал такава влудяваща жажда, която единствено тя можеше да утоли. Да, бе умел и опитен, но сега се чувстваше безпомощен в прегръдката ѝ. Възбуден и нетърпелив колкото нея, най-сетне я повали на пода и се сля с нея, за да изкове онази първа отчаяна връзка.

Тя отново извърна глава към огледалото, докато усещаше проникването му в плътта си и безумно тръпнеше под силното му, енергично тяло. Щом стигна до мига на блаженство, той овладя порива със силата на волята си. Натезалите ѝ клепачи се повдигнаха и очите ѝ срещнаха неговите. Видя образа на мъжа, който ѝ бе дарил това изживяване.

Отново навлезе в нея с енергични движения, воден от своя копнеж. После зарови лице в косите ѝ, останал без сили.

Би могла да лежи така, изтощена и замаяна, до края на живота си. Но той я повдигна, просто я хвана и плавно, без никакво усилие се изправи с нея.

Сърцето ѝ затанцува.

— Глупаво е — каза тя потърквайки нос във врата му — и може би женска заблуда. Но ми харесва, че си толкова силен, а когато се любим, аз те правя слаб.

— Ти си моята слабост, мо крий.

Беше я нарекъл „сърце мое“ — и нейното отново танцуваше.

— О, не! — каза Мойра, когато я сложи на леглото и се върна да спусне завесите. — Все още не. Има толкова време до края на нощта.

— Стана и взе халата си. — Ще отида да донеса виното. И сиренето. Отново огладнях.

Когато изтича навън, Кийън хвърли още една буца торф. Заклучи тази част от съзнанието си, която се питаше какво прави. Всеки път, когато бе с нея, в сърцето му оставаше нова мъчителна следа, защото приближаваше денят на раздялата им завинаги.

И двамата щяха да я преживеят. Способността за оцеляване бе нещо, което притежаваха и хора, и демони. Никой не бе умрял от разбито сърце.

Мойра се върна с поднос в ръце.

— Можем да хапнем и пийнем в леглото, колкото и да е порочно.

Остави подноса върху леглото и се настани до него.

— Вече достатъчно те покварих.

— Ммм... — Отметна коси и му се усмихна съблазнително. — Надявам се да има и още. Но ако си ми показал всичко, което умееш, нямам нищо против да започнем да се повтаряме.

— Правил съм неща, които не можеш да си представиш. И не искам да си представяш.

— Сега вече се хвалиш.

— Мойра...

— Не съжالياвай за това, което се случва между нас или за онова, което смятаме за невъзможно или нередно. — Погледът ѝ бе ясен и съсредоточен. — Когато ме гледаш, не съжالياвай за нещата, които си вършил в миналото. Каквито и да са те, всяко от тях е било стъпка по пътя, който те доведе тук. Тук си нужен. Аз имам нужда от теб.

Кийън се приближи към леглото.

— Разбираш ли, че не мога да остана?

— Да. Не искам да говорим за това тази нощ. Не можем ли да прекараме една нощ в илюзии?

Докосна косите ѝ.

— Не мога да съжالياвам за случващото се между нас.

— За мен е достатъчно.

„Трябва да ми бъде достатъчно“, напомни си тя, въпреки че с всяка изминала минута в нея се надигаше лудост, която болката правеше още по-неудържима.

Вдигна една от чашите и му я подаде. Виждайки, че в нея има кръв, Кийън повдигна вежди.

— Хрумна ми, че може да имаш нужда от подсилване.

Той поклати глава и седна до нея на леглото.

— Е, да поговорим за канализацията.

Не знаеше какво бе очаквала да каже той, но това бе последното нещо в списъка с предположенията ѝ.

— Канализацията?

— Не само ти правиш проучвания. Да добавим и факта, че бях на този свят, когато това удобство стана част от всекидневието. Имам идеи как можеш да инсталираш някои елементарни приспособления.

Мойра се усмихна и отпи от виното си.

— Просвети ме.

Отделиха доста време на тази тема и тя донесе хартия и мастило, за да направи груби скици. Интересът му към нещо, което хората от неговото време навярно приемаха за даденост, ѝ разкри друга негова страна.

Но осъзна, че не би трябвало да се изненадва, като има предвид богатата му библиотека в Ирландия. При това в къща, която посещава не по-често от един-два пъти в годината.

В Галия, в нейното време, несъмнено щеше да е преуспял. Уважаван и дори прославян. Мнозина щяха да се обръщат към него за съвет и напътствия. Жените щяха да флиртуват при всяка възможност.

Но един ден щеше да срещне нея и помежду им да пламне любов, сигурна бе в това. След период на ухажване заедно щяха да управляват една богата и мирна стана.

Щеше да има деца с неговите красиви сини очи. И поне едно от тях да бъде момче с лека трапчинка на брадичката — като на баща си.

В нощи като тази, дълги и тихи, щяха да обсъждат нови планове за семейството си, за народа и кралството.

Мойра примигна, усещайки допира на пръстите му до бузата си.

— Трябва да поспиш.

— Не — поклати глава и се опита отново да се съсредоточи върху скиците... да отклони мислите си от изтичащите минути на времето ѝ с него. — Просто се замислих.

— Всеки момент щеше да захъркаш.

— Каква лъжа! Не хъркам. — Но не спори, когато той събра листите. Едва държеше очите си отворени. — Може би не е зле да си починем малко.

Стана да угаси свещите, а Кийън отиде да спусне завесите. Но когато Мойра тръгна обратно към леглото, той отвори вратите и излезе навън.

— За бога, Кийън, съвсем гол си. — Грабна ризата му и забърза след него. — Сложи поне това. Може да издържаш на студ, но не искам някой от стражите да те види така. Неприлично е.

— Задава се конник.

— Какво? Къде?

— Точно от изток.

Мойра погледна натам, но не видя нищо. Все пак не се усъмни в думите му.

— Само един?

— Двама, но първият води втория. Галопират насам.

Тя кимна и се върна в спалнята да се облече.

— Стражите са получили строга заповед да не пускат никого. Ще погледна. Може би са изселници. Ако е така, не можем да ги оставим извън портите.

— Не кани никого вътре! — напомни й Кийън, докато нахлузваше дънките си. — Дори и да ги познаваш.

— Няма — нито аз, нито някой от стражите.

С известно съжаление тя сложи диадемата си и отново се превърна в кралица. И вдигна кралския си меч.

— Сигурно са изселници — каза Мойра. — И се нуждаят от храна и подслон.

— А ако не са?

— Значи са изминали дълъг път дотук, за да умрат.

Когато застана до поста на каменната стена около замъка, видя ездачите или поне силуетите им. Двама, бе казал Кийън, и първият водеше коня на втория. Бяха без наметала, въпреки режещия вятър, който предвещаваше идващия зимен студ.

Погледна Найл, когото стражите бяха събудили.

— Искам лък.

Найл даде знак на един от хората си да се приближи и взе лъка и стрелите му.

— Струва ми се безсмислено врагове да яздят право към нас. Двама срещу всички ни? Не могат да проникнат отвъд портите, освен ако не ги поканим.

— Може да не са врагове. Но не бива да отваряме портите, докато не се убедим. Двама мъже — промълви тя, когато се приближиха достатъчно. — Вторият изглежда ранен.

— Не — каза Кийън след миг. — Мъртъв е.

— Откъде...

Найл не довърши.

— Сигурен ли си? — плахо попита Мойра.

— Вързан е за коня и е мъртъв. А първият е вампир.

— Добре тогава — въздъхна Мойра. — Найл, нареди на стражите да отварят очите си на четири за други. Да не правят нищо без заповед. Ще видим какво иска този. Дезертър? — обърна се тя към Кийън, но отхвърли идеята, преди да чуе отговор. — Не, дезертър би тръгнал далеч на изток или на север, за да се скрие.

— Може би мисли, че има нещо за изтъргуване — предположи Найл. — Надява се да ни заблуди, че онзи, когото води, е все още жив, за да ги пуснем. Или носи ценна вест.

— Нищо не пречи да го изслушаме — започна Мойра, но изведнъж се вкопчи в ръката на Кийън. — Ездачът... е Шон. Шон, синът на ковача. О, господи, сигурен ли си, че е...

С по-острото си зрение от нейното разпозна мъртвия.

— Лилит го е изпратила... може да си позволи да пожертва един новопробудил се. Избрала е точно него, защото го познаваш и не ти е безразличен.

— Беше почти хлапе.

— А сега е демон. Другият е бил пощаден поне от това. Погледни ме, Мойра. — Обхвана раменете ѝ и я накара да се обърне към него. — Съжалявам. Убитият е Тинин.

— Не, не! Тинин е в базата. Узнахме, че е стигнал жив и е в безопасност. Не може да е Тинин.

Тя се отдръпна от Кийън, облегна се на парапета и напрегна зрението си. Чу шушукания, а после и викове, когато стражите разпознаха Шон. В тях имаше надежда и поздрав.

— Не е Шон! — изкрещя Мойра и виковете на мъжете секнаха. — Убили са онзи, когото познавахте, и са изпратили демон в неговото лице. Портите ще останат заключени и никой няма да пусне това създание отвъд тях. Заповядвам!

Обърна се. Цялата изтръпна, когато се увери, че Кийън не греши. Наистина бе Тинин — или по-скоро обезобразеното му тяло, вързано за втория кон.

Искаше ѝ се да зариде, да се притисне към Кийън и да избухне в плач. Искаше ѝ се да падне върху камъните и да излее мъката и яростта си.

Но остана неподвижна, вече не усещайки вятъра, който развяваше мантията и косите ѝ. Зареди стрела и изчака, докато вампирът довлече зловещия си дар.

— Никой да не разговаря с него! — студено каза тя.

Създанието с лицето на Шон вдигна глава и помахаше с ръка на всички, застанали на стената.

— Отворете портите! — изкрещя то. — Отворете ги! Аз съм Шон, синът на ковача. Може все още да са по петите ми. Водя Тинин. Тежко ранен е.

— Няма да влезеш. Убила те е, за да те изпрати обратно тук, където ще умреш отново.

— Ваше Величество. — Той тронаво се поклони като спря конете. — Познавате ме.

— Да. Как умря Тинин?

— Ранен е. Загубил е кръв. Избягах от демоните и успях да стигна до фермата, до базата. Но самият аз бях слаб и пострадал, и Тинин, бог да го благослови, излезе да ми помогне. Нападнаха ни. Едва спасихме живота си.

— Лъжеш. Ти ли го уби? Нима съществото, в което те е превърнала, е способно да погуби приятел?

— Милейди... — Вампирът замълча, когато тя вдигна лъка и се прицели в сърцето му. — Не съм го убил аз. — Разпери ръце показвайки, че не носи оръжие. — Принцът го уби. Момчето. — Засмя се и припряно вдигна ръка към устата си, за да прикрие смеха си, както често бе правил Шон, и жестът разкъса сърцето ѝ. — Принцът го подмами навън и свърши работата. Аз само го донесох обратно при вас, по заповед на истинската кралица. Тя ви изпраща послание.

— И какво е то?

— Ако се предадете и я признаете за владетелка на този свят и всички други светове, ако сложите меча на Галия в нейната ръка и короната — на главата ѝ, ще ви пощади. Ще продължите живота си

както желаете, защото светът на Галия е малък и неособено ценен за нея.

— А ако не се предадем?

Вампирът извади кама, наведе се и срязва въжетата, които придържаха Тинин към коня. После с нехаен ритник повали мъртвия на земята.

— Тогава ви очаква същата съдба като неговата и тя ще застигне всеки — мъж, жена и дете — опълчил се срещу нея. Ще бъдете измъчвани. — Разкъса туниката си и лунната светлина огря все още незарасналите рани от остриета и огън по тялото му. — Всеки, който оцелее на Самен, ще бъде преследван. Ще изнасилим жените ви, ще осакатим децата ви. Когато приключим, в Галия няма да бие нито едно човешко сърце. Ние сме вечни. Няма да спрете нашествието ни. Дайте ми отговор и ще го предам на кралицата.

— Ето ти отговора на истинската кралица на Галия. Когато на Самен слънцето изгрее, ти и всички като теб ще бъдете пепел, разнасяна от вятъра над морето. В Галия няма да остане и помен от вас. — Мойра подаде лъка на Найл. — Вече получи своя отговор.

— Тя ще ви накаже сурово! — изкрещя създанието. — Вас и този предател на своя вид, който стои до вас.

Обърна коня си и го пришпори в галоп.

Мойра вдигна меча си. Размаха го и изпрати огнена струя. Вампирът изпищя, когато пламът го застигна, а после огненото кълбо, останало от него, падна на земята и се превърна в пепел.

— Беше поданик на Галия — промърмори Мойра — и заслужаваше да бъде убит с Галския меч. Тинин...

Гласът ѝ секна.

— Ще го внесе вътре. — Кийън докосна рамото ѝ и погледна над главата ѝ в очите на Найл. — Беше добър човек и мой приятел.

Без да изчака, той прескочи стената и почти отлетя до земята.

Нийл смушка застаналия до себе си страж, когато го видя да прави знак против уроки.

— Който обижда сър Кийън, няма да стои до мен.

Долу Кийън хвана Тинин за раменете и докато го носеше, вдигна поглед към Мойра.

— Отворете портите! — нареди тя. — Сър Кийън донесе Тинин у дома.

Сама се зае да се погрижи за тялото, сваляйки мръсните и изпокъсани дрехи.

— Остави това на мен, Мойра.

Тя поклати глава и започна да мие лицето на Тинин.

— Мой дълг е. Бяхме приятели от деца. Аз трябва да го направя. Не искам Ларкин да го види, преди да бъде чист.

Ръцете ѝ затрепериха, докато внимателно прокараваше парче плат по раните от остри зъби, но дори за миг не се поколеба.

— Играеха заедно, нали разбираш. Ларкин и Тинин. Нима е истина, че детето му е причинило това?

Когато Кийън не каза нищо, тя хвърли поглед към него.

— То е неин син — бавно заговори Кийън. — Сигурно е чудовище. Нека събудя поне Глена.

— Тя изпитваше симпатия към Тинин. Както всички. Не, няма нужда да идва сега, толкова късно. Така разкъсаха и майка ми. Дори по-жестоко. А аз избягах. Този път не мога да избягам.

— Искаш ли да си отида?

— Мислиш, че докато гледам тези ужасяващи рани, сякаш е бил изпохапан от див звяр, бих могла да си кажа, че си същият като тях? Нима ме смяташ за толкова наивна и тесногръда, Кийън?

— Не. Мисля, че жената, която видях тази нощ, има проницателен ум и по-силен дух от всекиго. Никога не съм разкъсвал човек по този начин. — Той потръпна, когато отново срещна погледа ѝ, изпълнен с мъка. — Държа да знаеш поне това. От нещата, които съм вършил, някои са били невъобразимо жестоки, но не бих постъпил с никого така, както са постъпили с него.

— Убивал си по-чисто. По-ефективно.

Думите се забиваха в него като остриета.

— Да.

Мойра кимна.

— Лилит не те е обучила, а те е изоставила, затова си толкова различен от нея. И от онова хлапе. Мисля, че си запазил част от човешките си маниери. Тази нощ забелязах, че гласът и жестовете на Шон са същите. Явно и ти носиш част от онова, което си бил приживе.

Зная, че не си човек, Кийън, както и че не си чудовище. И зная, че ти коства огромно усилие да балансираш двете в себе си.

Изми тялото на Тинин така нежно, сякаш къпеше дете. Когато приключи, започна да го облича с дрехите, които бе наредила да донесат от жилището му.

— Нека аз свърша поне тази част, за бога.

— Зная, че искаш да ми помогнеш. Зная, че си загрижен за мен. Но това е малкото, което мога да направя за него. Беше първото момче, което ме целуна... — Гласът ѝ леко затрепери за миг, преди да се овладее и да довърши: — Бях на четиринадесет. Беше много мил, много внимателен. И двамата бяхме срамежливи, както всички при първа целувка. Обичах го. Както ти обичаше Кинг. Лилит ни ги отне, Кийън. Тях, но не и любовта.

— Кълна се, пред който бог пожелаеш, че ще я унищожа — заради теб.

— Един от нас ще го направи.

Тя се наведе и допря устни до студената буза на Тинин.

После се отдръпна.

Едва сега се свлече на пода с жален вик. Когато Кийън коленичи до нея, тя се сгуши в прегръдката му и изля чувствата, разкъсващи съкрушеното ѝ сърце.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Погребаха Тинин в прекрасно утро, в което сенките на облаците танцуваха по хълмовете, а сред клоните на близка офика пееше чучулига. Свещеник благослови земята, преди да го спуснат в нея, и музиканти засвириха тъжна мелодия.

Бяха се стекли всички, които го познаваха, както и мнозина непознати, и по пътя между озареното от слънцето гробище и замъка имаше цяло шествие. Трите знамена на Галия се вееха, спуснати до средата на коловете.

Мойра стоеше до Ларкин със сухи очи. Чуваше риданията на майката на Тинин, но знаеше, че времето за плач е отминало за нея. Другите от Кръга стояха зад тях двамата, усещаше присъствието им, което ѝ носеше известна утеха.

Сега до гробовете на родителите ѝ щеше да има два камъка в памет на приятели. Всичките — жертви на война, която бе започнала далеч преди Мойра да узнае за нея. И на която тя щеше да сложи край по един или друг начин.

Най-сетне се отдалечи и остави скърбящите близки насаме. Когато Ларкин ѝ подаде ръката си, здраво я стисна. Погледна Кийън и видя само очите му под качулката на наметалото. Отмести поглед към другите.

— Имаме работа. Ние с Ларкин трябва отново да поговорим със семейството на Тинин, а после ще се срещнем в приемната.

— Тръгваме към замъка.

Блеър пристъпи напред и допря буза до лицето на Ларкин. Мойра не чу думите, които му прошепна, но Ларкин пусна ръката ѝ за миг и силно притисна Блеър в прегръдката си.

— Идваме след малко.

Той се отдръпна назад и отново хвана ръката на Мойра. Би се заклела, че почувства как скръбта струи от кожата му.

Преди да отидат при опечаленото семейство, майката на Тинин се отдели от съпруга си и гневно закрачи към Кийън. От очите ѝ все

още се стичаха сълзи.

— Такива като теб погубиха сина ми. Твоят вид затри момчето ми.

Хойт направи крачка напред, но Кийън препречи пътя му.

— Да.

— Ти трябваше да гориш в ада, вместо моето момче да бъде в земята.

— Да — повтори Кийън.

Мойра се приближи и опита да обвие ръка около раменете на скърбящата майка, но бе отблъсната.

— Ти и всички вие. — Жената се завъртя и укорително размаха пръст. — Повече държите на това създание тук, отколкото на моя син. Сега той е мъртъв. Нямате право да стоите до гроба му.

После плю в краката на Кийън.

Докато ридаше, закрила лице с ръцете си, съпругът и дъщерите ѝ я отведоха.

— Съжалявам — промълви Мойра. — Ще поговоря с нея.

— Остави я. Има право.

Без нито дума повече Кийън се отдалечи от пресния гроб и редиците камъни, поставени в памет на мъртвите.

Найл го настигна пред портите.

— Сър Кийън, искам да поговоря с вас.

— Ще поговорим колкото искаш, само да се скрия от проклетото слънце.

Не знаеше защо бе отишъл до гробището. Вече бе видял твърде много мъртъвци и бе слушал твърде много ридания за тях. Не само майката на Тинин го гледаше със страх и ненавист, а той бе излязъл навън посред бял ден и единствената му защита от убийственото слънце бе някаква груба тъкан и магическо заклинание.

Успокои се веднага щом влезе вътре, далеч от светлината, и побутна омразната качулка назад.

— Казвай каквото имаш да казваш.

— Ето сега. — Закръгленото и обикновено весело лице на Найл стана сериозно. Рязко кимна и отпуснал широката си ръка върху дръжката на меча, погледна Кийън в очите. — Тинин беше приятел и един от най-добрите хора, които съм познавал.

— Не ми казваш нищо ново.

— Е, досега не сте го чули от мен, нали? Видях в какво се бе превърнал Шон, по-рано безобиден, често вироглав младеж. Видях го да рита тялото на Тинин от коня, сякаш мята чувал с карангия в яма.

— За него той не означаваше нищо повече.

Найл отново кимна и ръката му стисна дръжката на меча.

— Да, ето в какво са го превърнали. Вас — също. Но видях как вдигнахте тялото на Тинин от земята. Видях ви да го носите през портите, както човек би носил загинал приятел. По нищо не приличахте на съществото с образа на Шон. Майката на Тинин скърби. Беше първородният ѝ син и е обезумяла от мъка. Онова, което каза до гроба му, беше незаслужено. Той не би искал семейството му да ви обижда. Казвам ви го като приятел. И ви уверявам, че всеки, който се бие рамо до рамо с мен, е ваш боен другар. Имате думата ми.

Вдигна ръката си от меча и я подаде на Кийън.

Хората не преставаха да го изненадват. Ядосваха го, често го дразнеха, забавляваха го и понякога черпеше от мъдростта им. Но най-вече го изненадваха с неочакваните обрати в умовете и сърцата си.

Може би това бе една от причините все още да събуждат интерес у него, след като бе живял сред тях толкова дълго.

— Ще съм ти благодарен. Но преди да хванеш ръката ми, трябва да знаеш, че и аз нося в себе си онова, което видя в Шон. Разликата е тънка.

— Не и според мен. Вярвам, че ще използвате онова, което е във вас, за да се биете на наша страна. Имате подкрепата ми, сър Кийън. И все още подадената ми ръка.

Кийън я пое.

— Благодаря ти — каза той.

Но когато тръгна нагоре по стълбите, бе сам.

С натезало сърце Мойра тръгна обратно към замъка. Знаеше, че времето за скръб и утеха е кратко. Онова, което Лилит бе сторила с Шон, с Тинин, целеше да остави рана в сърцата им. И бе успяла. Сега щяха да лекуват тази рана с действие, с движение.

— Можем ли вече да използваме драконите? Достатъчно обучени ли са да носят хора?

— Умни са и бързо свикват — отвърна Ларкин. — Лесно ще ги язди всеки, който седи уверено на седло и не се бои от височина. Но засега всичко е като игра за тях. Не мога да кажа как ще се справят в битка.

— Засега са ни нужни главно за транспорт. Вие с Блеър ги познавате най-добре. Ще ни трябват... — Мойра замълча, виждайки леля си да върви към нея през двора. — Деърдре. — Целуна я по бузата и се притисна към нея за миг. Знаеше, че е близка с майката на Тинин. — Как е тя?

— Съсипана. Неутешима. — Очите на Деърдре, подпухнали от плач, впериха поглед в лицето на Ларкин. — Като всяка майка.

Той я прегърна.

— Не се безпокой толкова много за мен или за Орин.

— Искаш от мен невъзможното. — Тя все пак леко се усмихна. Но усмивката ѝ изчезна, когато отново се обърна към Мойра. — Зная, че е труден момент и имаш твърде много грижи в ума и сърцето си. Но искам да говоря с теб. Насаеме.

— Разбира се. Ще дойда след малко — каза тя на другите и обгърна раменете на Деърдре. — Ще отидем в моята всекидневна. Ще пийнеш чай.

— Няма нужда.

— Ще подейства добре и на двете ни. — Забеляза една слугиня в коридора и нареди да донесат чая горе. — А Шинан? — продължи Мойра, докато се качваха по стълбите.

— Изтощена, изпълнена със скръб за Тинин и тревога за съпруга и братята си. Не можех да ѝ позволя да дойде на гробището днес, накарах я да си почине. Безпокоя се за нея, за бебето, което носи, и за другите ѝ деца.

— Тя е силна и има своята подкрепа.

— Дали това ще е достатъчно, ако загубим Фален, както Тинин? Ако Орин вече е...

— Трябва да бъде. Нямаме избор. Никоя от нас няма. Нямаме друг избор, освен да водим тази война.

Деърдре влезе във всекидневната и седна. Лицето ѝ, обградено от шапчицата, изглеждаше състарено изведнъж.

— Ако не се бием, ще разкъсат всички ни както Тинин. Или ще сторят с нас онова, което са сторили с горкия Шон.

Мойра отиде до камината и добави буци торф в огъня. Въпреки яркото есенно слънце, беше скована до кости.

— А докато воюваме, колко още ще загинат? Колко ще бъдат изклани?

Мойра изправи гръб и се обърна. Не само леля ѝ би искала да зададе този въпрос на своята кралица, но отговор не съществуваше.

— Как мога да кажа? Какво предпочиташ да направя? Ти беше довереница на майка ми, преди да стане кралица и през цялото ѝ управление. Какво би я посъветвала?

— Боговете са поверили тази отговорност на теб. Коя съм аз, че да ти давам съвети?

— Близка роднина.

Деърдре въздъхна и сведе поглед към ръцете си, които лежаха отпуснати в скута ѝ.

— Уморена съм до дъното на душата си. Дъщеря ми се страхува за съпруга си, а аз — за своя. И за синовете си. Моя приятелка погребва детето си днес. Зная, че тук няма избор, Мойра. Тази напаст се задава и трябва да бъде спряна.

Слугинята забърза към тях с чая.

— Остави го, ако обичаш — каза Мойра. — Аз ще наляя. Ще сервира ли закуска в приемната?

Младото момиче направи реверанс.

— Да, Ваше Величество. Готвачката приключваше, когато излязох с чая.

— Благодаря. Това е всичко.

Мойра седна и наля чай.

— Има и бисквити. Малките удоволствия са ценни в тежки времена.

— Точно за малките удоволствия в тежко време исках да поговорим.

Подаде ѝ чашата.

— Има ли нещо друго, което мога да направя за успокоение на сърцето ти? За Шинан и децата?

— Има. — Деърдре отпи малка глътка чай, преди да остави чашата. — Мойра, майка ти беше най-близката ми приятелка на този свят. Тук съм вместо нея, за да разговарям с теб като със своя дъщеря.

— Можеш да ме смяташ за такава.

— Когато заговори за неизбежността на тази война, ти спомена за избор. Но има и друг избор, който си направила. Като жена.

Разбрала, Мойра се облегна назад.

— Да.

— Като кралица, която се обяви за воин и доказа себе си, имаш правото и дори дълга да използваш всяко оръжие, до което се добереш в защита на народа си.

— Така е и ще го направя.

— Този Кийън, дошъл от друго време и място. Вярваш, че е изпратен от боговете?

— Зная го. Бил се е рамо до рамо с твоя син. Спаси живота ми. Нима ще седиш тук, ще ме гледаш и ще го проклинаш, както майката на Тинин?

— Не. — Деърдре плахо си пое дъх. — Той е оръжие в тази война и използвайки го, можеш да спасиш себе си, синовете ми и всички ни.

— Грещиш — равнодушно каза Мойра. — Няма да бъде използван като меч. Всичко, което е направил досега и ще направи по-нататък, за да ни отърве от онази напаст, е по негова собствена воля.

— Волята на един демон.

Погледът на Мойра стана студен.

— Както желаш.

— А ти си поканила този демон в леглото си.

— Да, поканих Кийън в спалнята си.

— Как можа? Мойра, Мойра! — Леля й протегна ръце. — Той не е човек, а ти си му отдала себе си. Какво очакваш?

— Вече получих много.

Деърдре се отпусна на стола за миг и потърка очи.

— Нима мислиш, че боговете са го изпратили при теб за това?

— Не мога да кажа. Ти задаваш ли си този въпрос, когато се омъжи за вуйчо ми?

— Как можеш да сравняваш? — сопна се Деърдре. — Нямах ли срам, гордост?

— Никакъв срам и огромна доза гордост. Обичам го и той ме обича.

— Как може един демон да обича?

— Как може един демон да рискува живота си неведнъж, за да спаси човечеството?

— Не се съмнявам в неговата смелост, а в твоята преценка. Мислиш, че съм забравила какво е да си млада, влюбена и безразсъдна? Но ти си кралица и носиш отговорност пред короната и пред народа си.

— Живея и дишам с тази отговорност всеки миг, всеки ден.

— А нощем се любиш с вампир.

Вече не издържайки да седи, Мойра стана и отиде до прозореца. Навън все още грееше слънце, ярко и златно. Обсипваше с блясък тревите, реката и прозрачните като воал криле на драконите, които спокойно кръжаха над замъка.

— Не те моля за разбиране. Настоявам за уважение.

— Като моя племенница ли говориш или като кралица?

Мойра застана с гръб към прозореца на фона на ярката слънчева светлина като в рамка.

— По волята на боговете съм и двете. Дошла си при мен от загриженост — приемам това. Но си дошла и с незаслужени обвинения, с които не съм съгласна. Вярвам на Кийън с цялото си същество. Мое право и избор е да му се отдам с тялото си.

— А народът ти? Хората, които се питат как може тяхната кралица да направи едно от онези създания от мрака свой любовник?

— Нима всички смъртни мъже са добри, лельо? Нима всички са мили, внимателни и силни? Кое е важно — какви сме създадени или какви избираме да бъдем по-нататък? Ето какво ще ти кажа за народа си, за онези, които ще защитавам с цената на живота си. Те имат по-важни грижи, по-важни неща, за които да мислят и разговарят, отколкото с кого кралицата прекарва нощите в спалнята си.

Деърдре стана на крака.

— А когато войната свърши? Ще продължиш ли тази връзка? Този демон ли ще седи до теб на трона?

„Слънцето продължава да грее — помисли си Мойра, — дори когато сърцето помръква.“

— Щом всичко свърши, ако оцелеем, той ще се завърне в своето време и своя свят. Никога вече няма да го видя. Ако загубим — ще загубя живота си, ако спечелим — ще жертвам сърцето си. Не ми говори за избори и отговорности.

— Ще го забравиш. След края на войната ще забравиш този мъж и тази мимолетна лудост.

— Погледни ме — каза Мойра. — Знаеш, че е невъзможно.

— Не. — Очите на Деърдре се насълзиха. — Не можеш. Искан ми се да имаше начин да те предпазя.

— Не бих забравила нито миг. С него се чувствам по-жива от всякога. За това не съжалявам за нищо.

Всички се бяха събрали на масата за закуска, когато Мойра влезе. Глена повдигна капака на чинията на централното място.

— Трябва все още да е топло — каза тя на Мойра. — Не го оставяй да изстине.

— Няма. Всички трябва да се храним, за да имаме сили.

Но после втренчи поглед в храната пред себе си, сякаш бе горчиво лекарство.

— Е — приветливо ѝ се усмихна Блеър, — как беше денят ти досега?

Смехът, макар кратък и неискрен, леко отпусна свития стомах на Мойра.

— Скапан. Подходяща дума, нали?

— Най-подходящата.

— Е — започна да хапва насила, — тя нанесе поредния си удар, за да ни сплаши и разколебае. Някои ще повярват в онова, което ни каза Шон. Че ако се предадем, ще ни остави да живеем в мир.

— Лъжите често са по-примамливи от истината — отбеляза Глена. — Но времето изтича.

— Да, ние шестимата трябва да се готвим за поход от замъка до бойното поле.

— Няма спор — кимна Хойт. — Преди да тръгнем, трябва да се уверим, че базите са подготвени и все още са в наши ръце. Щом Тинин е убит, може би са завзели укреплението. Имаме само думата на един демон, че хлапето го е убило, и то единствено него.

— Било е детето. — Кийън пиеше чай с голяма доза уиски. — Раните по тялото — обясни той. — Не бяха от зъби на възрастен вампир. Все пак това не е гаранция, че укрепленията все още са сигурни места.

— Ние с Хойт можем да погледнем — предложи Глена.

— Ще ви помоля за това, но не е достатъчно. — Мойра продължи да се храни. — Трябва да чуем разкази на оцелели.

— Ако има такива.

Тя погледна Ларкин и почувства какво го терзаеше. Постоянният страх за Орин.

— Ако беше превзела базата — намеси се Кийън, — вестносецът им щеше да се хвали и може би да довлече повече трупове.

— Да, ясно. Но за да попречим онова, което е постигнала, да се повтори, трябва да изпратим подкрепления.

— Искаш да летим дотам с дракони — кимна Ларкин. — Затова попита дали са готови за яздене.

— Колкото от тях можем да използваме. От тук нататък всички, които потеглят пеша или на кон, ще бъдат наблюдавани от въздуха. Ако тръгнете сега, Ларкин и Блеър, вземете бойци. С дракони можете да стигнете до всички бази, да пренесете оръжия и хора, да разпитате оцелели и да решите какво още да се направи, когато видите с очите си какво е положението. Ще се върнете преди залез, а ако не успеете, ще пренощувате в някоя от базите.

— Тук остават твърде малко от нас, след като изпращаш двама — прекъсна я Кийън. — Би трябвало да отида аз.

— Хей! — Блеър отчупи парче содена питка. — Защо мислиш, че цялото забавление се полага на теб?

— От практически съображения. Първо, всички — освен мен и Глена — са виждали бойното поле или част от района около него с очите си. Време е и аз да добия представа. Второ, с онова грозно наметало мога да потегля през деня и да се придвижва по-бързо и безопасно от всеки през нощта — освен това усещам присъствието на себеподобните си по-бързо дори от преследвачката на демони, която е сред нас.

— Излага солидни аргументи — изтъкна Ларкин.

— Кроях планове да замина, да поогледам. Така ще получим всичко, което ни е нужно. И накрая, според мен всички трябва да се съгласим, че тук духовете ще се успокоят, ако не се навъртам в замъка.

— Тя прекрачи границата — промърмори Блеър.

Кийън сви рамене, разбрал, че говори за майката на Тинин.

— Зависи от гледната точка... и къде чертаеш тази граница. Времето напредва, а никой от нас не бива да бъде на бойното поле, особено през нощта, когато Лилит навярно изпраща разузнавачи.

— Нямах намерение да се връщаш — бавно каза Мойра.

— Няма смисъл. — Погледите им се срещнаха за дълго и разкриха много повече от думите. — Някой от бойците, които ще взема със себе си, ще се върне да докладва. Ще ви осведомя за останалото, когато пристигнете.

— Вече си го решил. — Мойра внимателно се вгледа в лицето му. — Всички в Кръга сме равни. Мисля, че за такова решение всеки от нас има право на глас.

— Честно казано, идеята един от нас да тръгва без другите не ми харесва. Но това трябва да се направи, и доводите на Кийън са разумни. Ще го наблюдаваме, както наблюдавахме Ларкин, когато отиде сам в пещерите в Ирландия. Ако се наложи, ще се намесим. — Погледна съпругата си. — Глена?

— Да, съгласна съм. Ларкин?

— Също. С една промяна в плана. Не мисля, че двама от нас са твърде много, Кийън. Никой не бива да тръгва съвсем сам. Мога да те отнеса дотам в образа на дракон. Освен това — продължи той, преди да последват възражения — съм по-опитен от теб с драконите, в случай че имаме проблем с тях или с врага. Затова предлагам да отидем двамата — ти и аз. Блеър?

— По дяволите! Момчето дракон има право. Може да се придвижваш по-бързо от нас пеша, Кийън, но ще ти трябва умел дресьор на дракони, за да стигнеш там, особено ако водиш хора.

— Да, така е по-разумно. — Глена се замисли. — Много по-разумно. Гласувам „за“.

— Аз също — каза Хойт. — Мойра?

— Така ще направим. — Изправи се, осъзнавайки, че изпраща надалеч двамата мъже, които обича най-много на света. — Ние, останалите, ще досъберем оръжията, ще се погрижим за сигурността на замъка и ще дойдем след два дни.

— С повече усилия — замислено кимна Блеър — можем да се справим.

— Ще се справим. Ларкин, оставям на теб да избереш драконите, а на двама ви с Кийън — да изберете хората. — Мойра наложи плана в

съзнанието си, най-важните моменти, подробностите. — Искам Найл да остане с нас до края, ако нямате нищо против. Ще отида да се погрижа за боеприпасите, които ще ви трябват.

Когато свърши всичко необходимо и се надяваше, че е достатъчно спокойна, Мойра отиде до спалнята на Кийън. Почука и отвори вратата, без да изчака покана. При спуснатите завеси вътре бе толкова тъмно, че едва се виждаше, и тя използва магическата си сила, за да запали свещ. Издълженият трептящ пламък бе предупреждение, че не е толкова спокойна, колкото се надяваше.

Той продължи да събира багажа си във вързоп.

— Не ми каза нищо за онези свои планове.

— Не казах на никого.

— И щеше да заминеш през нощта, без нито дума?

— Не зная. — Спря се и я погледна. Имаше безброй неща, които не можеше да й даде или да поиска от нея. Но честността бе нещо, което и двамата си дължаха. — Да, поне в началото. Но една нощ ти дойде до вратата ми и плановете ми се промениха. Или бяха отложени.

— Отложени — бавно кимна тя. — А когато отmine Самен, нима ще изчезнеш без нито една дума?

— Думите ще са излишни, нали?

— Не и за мен. — Обземаше я паника при мисълта, че краят приближава. Досега не бе осъзнавала, че я таи дълбоко в себе си и очаква да се надигне и да я задуши. — За мен могат да са безценни. Искаш да заминеш. Виждам го. Нямах търпение да тръгнеш.

— Трябваше да тръгна по-рано. Ако бях побързал, щях да се намирам далеч, преди да дойдеш. Така щеше да е по-добре за теб. Това... с мен... не ти носи нищо добро.

— Как смееш? Как смееш да ми говориш като на дете, което иска твърде много сладкиши? Омръзна ми да ме поучават какво да мисля, чувствам и желая. Щом искаш да отидеш, върви, но не ме обиждай.

— Заминаването ми няма нищо общо със случилото се между нас. Работата трябва да се свърши. Ти се съгласи, както и останалите.

— Дори и да не бях, дори и другите да не бяха казали „да“, щеше да тръгнеш.

Кийън се загледа в нея, докато окачваше меча. Болката вече се връзваше и в двамата като тънко острие. Знаеше го от мига, в който я бе докоснал.

— Да, но щеше да е по-сложно.

— Значи всичко между нас е приключило за теб?

— И ако е така?

— Ще се биеш на два фронта, негоднико!

Кийън не можа да сдържи смеха си. Едва сега осъзна, че между тях има не само болка. Не биваше да го забравя.

— Тогава имам късмет, че не съм приключил с теб. Мойра, снощи знаеше, че трябва да убиеш момче, което си познавала приживе и си била привързана към него. И аз знаех това и се въздържах да го сторя вместо теб. Сага, зная, че се налага да се разделим. Ти също го знаеш.

— Но не ми е по-леко. Може никога повече да не останем насаме, никога да не сме заедно отново, както снощи. Искам още време... не ми бе достатъчно. Искам още. — Пристъпи към него и силно го притисна. — Нашата нощ бе прекъсната. Не я изживяхме докрай.

— Но изживяхме незабравими часове, всяка минута от тях.

— Ненаситна съм. Не мога да се примиря, че заминаваш без мен.

„Не само днес“, помисли си той. И двамата знаеха, че говори не само за днес.

— Жените от Галия следват ли традицията да изпращат любимите си на война с нещо за спомен?

— Какво искаш от мен?

— Кичур от косата ти.

Молбата прозвуча изненадващо сантиментално и Кийън леко се смути. Но когато тя се отдръпна назад, по лицето ѝ се изписа радост.

— Ще я отнесеш ли със себе си? Тази част от мен?

— Да, ако успея да я опазя.

Мойра докосна косите си и протегна ръка.

— Почакай, почакай. Имам нещо за теб. Ще отида да го донеса.

— Чу тръбния зов на драконите. — Вече са готови и те чакат. Ще го донеса навън. Не тръгвай. Обещай ми, че ще почакаш, докато дойда да се сбогувам.

— Ще съм там.

„Този път“, помисли си той, когато Мойра забърза навън.

Застанал под навеса пред конюшните, Кийън огледа избраните от Ларкин и бойците дракони, които щяха да обзядят.

После се намръщи при вида на топка втвърдена глина, която Глена му подаде.

— Благодаря, но вече хапнах достатъчно на закуска.

— Много смешно. Това е бомба.

— Червенокоске, тук виждам топка кал.

— Да, глинена топка... заредена с магия, с огнено ядро. Хвърлена от въздуха, се превръща в бомба. — Глена размаха ръце, подсвирна с уста и изпускаяки въздух, имитира експлозия. — На теория — добави тя.

— На теория.

— Изпробвала съм я, но не и от височината на драконов полет. Намери удобен момент.

Кийън се намръщи и завъртя топката в ръцете си.

— Просто да я хвърля?

— Да. На безопасно място.

— И няма риск да избухне в ръцете ми и да се превърна в огнено кълбо?

— Нужни са ускорение и сила. Но не е зле да бъде от по-голяма височина. — Тя се повдигна на пръсти и го целуна по двете бузи. — Пази се. Ще се видим след няколко дни.

Все още намръщен, Кийън прибра топката в един от джобовете на самара, който Блеър бе изработила за Ларкин.

— Ще ви държим под наблюдение. — Хойт сложи ръка на рамото му. — Не предприемай нищо опасно, преди да се съберем отново заедно. Ти също — обърна се той към Ларкин.

— Вече го предупредих, че жестоко ще сритам задника му, ако се остави да го убият.

Блеър сграбчи Ларкин за косите и притегли главата му надолу за страстна целувка. После се обърна към Кийън.

— Ще минем и без обща прегръдка.

Тя се усмихна.

— Съгласна съм. Стой далеч от остри дървени предмети.

— Такова е намерението ми.

Погледна над главата ѝ и видя Мойра, която тичаше към конюшните.

— Надявах се да стигна по-бързо — задъхано каза тя. — Значи вече сте готови. Ларкин, пази се.

Прегърна го.

— И ти. — Ларкин стисна ръката ѝ за последно. — На драконите! — извика той, чаровно се усмихна на Блеър и се преобрази.

— Нося онова, което поиска. — Мойра подаде на Кийън сребърен медальон, докато Блеър оседлаваше коня. — Баща ми го е подарил на майка ми, когато съм се родила, за да пази в него кичур от косата ми. Извадих го и сложих друг.

Беше добавила от скромната си магическа сила.

Повдигна се на пръсти и окачи верижката на врата му. За удивление на всички, които гледаха, обхвана лицето му и сля устни с неговите в дълга, топла и нежна целувка.

— Очакват те още такива — обеща му тя. — Не поемай глупави рискове.

Кийън вдигна качулката на наметалото и я върза. Когато се качи на гърба на Ларкин, погледна Мойра в очите.

— До след два дни — каза той.

После се издигна в небето, възседнал златистия дракон. Другите бойци го последваха с драконова песен.

Докато отблясъците на разноцветните люспи се губеха от погледа ѝ, Мойра бе разтърсена от внезапно прозрение, че когато се завърнат от Долината на мълчанието, Кръгът им вече няма да е цял. Зад нея Глена отпрати Хойт с жест. Обви едната си ръка около талията на Блеър, а другата — на Мойра.

— Е, дами, да стягаме багажа, за да ви съберем час по-скоро с вашите любими.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кийън жадуваше за дъжд. Или поне дебел пласт облаци, които да скрият слънцето. Под проклетото наметало бе горещо като в ада, закъдето неизбежно се бе запътил. Не бе свикнал с екстремни температури.

„Явно безсмъртието разглезва“, помисли си той.

Полетът с дракон безспорно представляваше вълнуващо преживяване. През първите тридесетина минути. Можеше да прекара още тридесет в съзерцаване на зеления пасторален пейзаж долу.

Но след час вече бе мъчение. Ако имаше търпението и честолюбието на Хойт, би яздил до края на света спокойно, с изправен гръб, въпреки непоносимата жегга, която разтапяше плътта и костите му. Но двамата с неговия брат близник бяха крайно различни — още от времето, преди той да стане вампир.

Хрумна му, че може да медитира, но реши, че е рисковано да изпада в транс. Безмилостното слънце само чакаше да го изпържи като бекон, а и магическата бомба в самара на Ларкин можеше да избухне просто ей така.

Защо се бе съгласил да участва в тази идиотщина, по дяволите?

А, да. Дълг, чест, любов, гордост... всички тези емоционални тежести го повличаха към дъното, колкото и усилия да полагаше да държи главата си на повърхността. Е, вече нямаше връщане назад. Нито от полета, нито от чувствата, които бушуваха в него.

Господи, колко я обичаше! Мойра ученлюбивата. Мойра кралицата. Срамежливата и дръзката, хитрата и тихата. Тази любов бе глупава, разрушителна и безнадеждна. И по-истинска от всичко, което бе познал за хиляда години съществуване.

Усещаше медальона ѝ на врата си... нова тежест. Беше го нарекла негодник, а след минута му бе подарила едно от най-ценните си съкровища.

Спомни си как веднъж бе насочила стрела към сърцето му, а после се бе извинила с неподправена откровеност и поруменяло от

срам лице. Може би в този миг бе хлътнал по нея или поне бе започнал да хлътва.

Продължи да оглежда пейзажа, потънал в размисъл. Добра земя, забеляза той, с богата плодородна почва и леки възвишения. Реки и потоци, пълни с риба, течаха през гори, в които имаше дивеч в изобилие. Планините в далечината криеха богати залежи на мрамор и минерали, дълбоки находища на торф за огрев.

Беше пренесла портокалови семена през Вратите на световете. Кой би се сетил за подобно нещо?

Трябваше да ги засади на юг. Дали знаеше това? Глупава мисъл, тази жена знаеше всичко, или имаше начин да го узнае.

Портокалови семена и Ййтс. И химикалка, която бе видял на бюрото във всекидневната ѝ.

Щеше да отгледа своите портокалови фиданки в парника, а после да ги засади в южната част на Галия. Ако започнеха да раждат плод — а под нейните ръце всичко се развиваше великолепно — един ден щеше да има портокалова горичка.

Осъзна, че му се ще да я види. Да погледа портокаловите цветове, разцъфтели от семките, които бе взела от кухнята му в Ирландия.

Искаше да види радостта и благодарността в прекрасните ѝ очи, докато налива чаша от портокаловия сок, към който се бе пристрастила.

Ако Лилит постигнеше своето, тук нямаше да има горичка, нито уханни цветове, нито живот.

Вече виждаше първите признаци на разрушения. От кокетните къщички бяха останали само почернели камъни и греди. В ливадите продължаваха да пасат овце и добитък, но имаше и множество гниеци на слънцето трупове, накацани от рояци мухи.

Животни, убити от дезертъори, досети се той. Отмъкваха и унищожаваха всичко, до което се докопат.

Трябваше да ги издирят и избият — до последния. Ако оцелееше дори един, той щеше да се храни и размножава. Народът на Галия и неговата кралица трябваше да са предпазливи и бдителни дълго след Самен.

Започна да умува върху този особено важен проблем, когато Ларкин най-сетне закръжи надолу.

— Благодаря на всички богове — промърмори Кийън при спускането.

Беше прилична, спретната ферма. Бойците се бяха разпръснали, тренираха или стояха на пост. Сред тях имаше и жени, които работеха редом с мъжете. А виещият се от комина дим носеше аромат на яхния, навярно къкрила цял ден.

На земята мнозина вдигнаха погледи нагоре, с ръце над очите си за сянка, или помахаха за поздрав.

Заобиколиха ги веднага щом Ларкин се приземи. Кийън слезе и започна да разтоварва боеприпасите. Щеше да остави на Ларкин и на другите мъже да отговарят на въпроси. Сега се нуждаеше от сянка и тъмнина.

— Не сме имали никакви неприятности досега.

Излийн сипа черпак от яхнията, въпреки нежеланието на Кийън. Беше решил да се подкрепи от запасите си кръв, когато остане сам.

Ларкин загреба лакомо от купата си в мига, в който я сложиха пред него.

— Благодаря — каза той с пълна уста. — Вкусна гозба.

— Много благодаря. Главно аз се занимавам с готвенето тук и бих казала, че бойците в нашата база се хранят по-добре от останалите. — Излийн се усмихна и на бузите ѝ се появиха трапчинки. — Напредваме с тренировките ден след ден и здраво се залостваме вътре преди залез. Откакто пристигнахме и изпратихме другите, не е паднал и косъм от главата на никого от нас.

— Радвам се да го чуя. — Ларкин вдигна халбата, която тя бе сложила до купата му. — Ще ми направиш ли една услуга, скъпа Излийн? Ще доведеш ли Оен, съпруга на Кийра? Трябва да поговорим с него.

— Разбира се, веднага. Можете да легнете да си починете тук или горе, ако предпочитате.

— След малко продължаваме към следващата база. Трима от хората, които доведохме, ще останат при вас.

— О! Забелязах червенокосия Малвин сред тях — нехайно каза Излийн и леко се засмя. — Надявам се, че единият от тримата може да е той.

Ларкин се усмихна широко и загреба още от яхнията.

— Никакъв проблем. Сега ще доведеш ли Оен, скъпа?

— Имал си нещо с нея, нали? — промърмори Кийън.

— Не... — Но жълтеникавите очи на Ларкин проблеснаха дяволито. — Нищо сериозно.

— Какво смяташ да правим по-нататък?

— Оен е разумен човек, стабилен. Сигурно вече е чул за Тинин от хората, които дойдоха с нас. Ще отговоря на въпросите, които несъмнено ще ми зададе. Искане ми се вие двамата да прегледате отново мерките и разпореденията за безопасност. Ако не може да ни каже нищо повече от онова, което чухме от Излийн, ще оставим Малвин и още двама тук и тръгваме. Не си ли гладен?

— Напротив. Но ще изчакам.

— Аха — кимна Ларкин с разбиране. — Имаш ли достатъчно от онова, което ти е нужно?

— Да. Конете и кравите са в безопасност.

— Видях труповете по пътя. Не са толкова, че да са нахранили цяла армия, но може би няколко изгладнели дезертъори. Какво мислиш?

— Точно това мисля.

— Предимство за нас сега — промърмори Ларкин. — Тя губи част от бойците си. Но по-късно ще започнат да създават неприятности.

— Да, безспорно.

— Ще измислим нещо. — Ларкин извърна глава, когато вратата се отвори. — Оен, имаме много неща за обсъждане и малко време.

В следващото укрепление положението не се оказа много по-различно, но в третото Лилит бе оставила отпечатъка си.

Две от пристройките бяха опожарени, нивите — изпепелени. Бойците говореха за пожар и дим през нощта и писъци на животни, клани наред.

Кийън застана до Ларкин и огледа обгорялата земя.

— Както казахте вие с Блеър, унищожена е стопанства и домове.

— Постройки и вещи.

Ларкин поклати глава.

— Ниви и добитък. Домове, изградени с кървава пот.

— Всичко може да се построи и отгледа отново. Бойците ви са устояли на обсадата без жертви и ранени. Били са се и са опазили базата... и са пратили част от армията на Лилит в ада. Като по чудо чашата е наполовина пълна, Ларкин.

— Прав си, зная. Надявам се, че ако тя се опита да изпие тази половина, ще си изгори червата. Е, да продължаваме.

До следващата база имаше пресни гробове, изгорени ниви и ранени мъже.

Ужасът, от който стомахът на Ларкин бе свит на топка, най-сетне се разсея, щом видя по-малкия си брат Орин да излиза, куцайки от фермата. Бързо закрачи към него и по мъжки го смушка с лакът, а после го сграбчи в мечешка прегръдка.

— Майка ни безкрайно ще се радва да узнае, че все още си сред живите. Колко сериозни са раните ти?

— Драскотини. Как са нещата у дома?

— Всички работят неуморно. Видях Фален в един от другите лагери, жив и здрав.

— Радвам се за него. Истински. Но аз имам лоши вести за теб, Ларкин.

— Вече стигнаха до нас. — Той сложи ръка на рамото на брат си. Орин изглеждаше почти юноша, преди да тръгне на поход. Сега бе мъж, поел огромна отговорност върху плещите си. — Колко други, освен Тинин?

— Още трима. И един, който навярно няма да доживее до сутринта. Други двама отведени, живи или мъртви, не мога да кажа. Беше детето, Ларкин. Детето демон уби Тинин.

— Ще поговорим вътре.

Седнаха в кухнята, Кийън — далеч от прозореца. Разбра защо Ларкин изслуша внимателно целия разказ, въпреки че вече знаеха или се досещаха за по-голямата част. Орин трябваше да изрече всичко, да го види отново.

— Аз бях на пост преди него и все още спях, когато чух тревогата. Беше твърде късно за Тинин, Ларкин. Твърде късно. — Орин накваси гърлото си с бира. — Няколко мъже се втурнаха навън. Сега си мисля, че като втори командващ трябваше да им наредя да

стоят вътре. Твърде късно беше да го спасим, но как можеше да не опитаме? Заради този опит загубихме още хора.

— Той би направил същото за теб, за всеки.

— Отнесоха тялото му. — Младото лице на Орин изглеждаше посърнало от мъка, очите — състарени. — Търсихме го. На следващата сутрин претърсихме околността за него и за двамата отведени, но намерихме само кръв. Страхуваме се да не са били превърнати във вампири.

— Тинин не е — заговори Кийън и изчака уморените очи на Орин да срещнат погледа му. — Не знаем за другите двама, но Тинин не е превърнат в демон. Тялото му беше донесено в замъка. Беше почетен с подобаващо погребение рано тази сутрин.

— Благодаря на боговете поне за това. Но кой го донесе?

Докато Ларкин го осведомяваше, изражението на Орин стана сурово.

— Малкият Шон. Не можахме да го спасим при нападението по пътя. Изникнаха от земята. Загубихме добри хора в онзи ден, включително и Шон. Дано вече почива в мир.

— Не мога да те уверя.

— Е, просто ще вярвам, че е така, както за Тинин и за всички други, които погребяхме. Не може да бъде съден нито от хората, нито от боговете за случилото се с него.

Удвоиха броя бойци на пост за през нощта. Кийън нареди да напълнят малки мехури със светена вода. Щяха да ги окачат на стрели и дори ако върхът не се забие в сърцето, да причиняват тежки рани или смърт.

Бяха заложили и още капани. Мъжете, които не можеха да спят, убиваха времето си с дялкане на колове.

— Мислиш ли, че тя ще изпрати хайка точно тази нощ? — обърна се Ларкин към Кийън.

Седяха в стая, която навярно бе малка приемна, сега превърната в оръжеен склад.

— Може би до някоя от другите позиции. А тук... не виждам смисъл. Успяла е да стори онова, за което е дошла в тази база.

Бяха насаме и Кийън отпиваше кръв от глинена чаша.

— Ти какво би направил на нейно място?

— Бих изпратил малки отряди да разсейват и тормозят. За сплашване на врага във всяка база. Проблемът е, че вашите хора са твърди, докато, както знаем, някои от нейните дезертират. Но смъртта дори на един боец е голяма загуба за вас, докато за нея не означава нищо. — Отпи още глътка. — Аз не съм Лилит, но този, който съм, би изпитал удоволствие, ако изненадаме някои от нейните отряди, преди да достигнат до целта си. И ги изтребим до крак.

— Странно нещо — каза Ларкин с усмивка. — Аз не съм нито Лилит, нито ти, но в ума ми се върти точно същата мисъл.

— Е, тогава какво чакаме?

Оставиха базата под командването на Орин. Въпреки че имаше доста възражения и негодувание, Ларкин и Кийън тръгнаха сами. Един дракон и един вампир можеха да пътуват бързо и незабелязано.

Ако откриеха хайка и решаха да се приземят за схватка, самарът на Ларкин бе добре зареден с оръжия. Кийън метна на гръб калъф със стрели и сложи в колана си още колове.

— Ще бъде интересно да проверим дали идеята за нападение от въздуха е сполучлива.

— Готов ли си?

Ларкин се преобрази и златистото му люспесто тяло остана неподвижно, докато Кийън го оседлаваше. Бяха се разбрали да се придържат към кратък и прост план. Щяха да покръжат над района и да потърсят следи от група вампири или техен лагер. Ако забележеха, щяха да ги ударят... бързо и чисто.

Полетът нагоре към луната, която се намираще в третата си фаза, бе опияняващ. Свободата, която даваше мракът, завладя Кийън. Летеше без наметало или шлифер и се наслаждаваше на нощния хлад.

Под него Ларкин се носеше спокойно, разперил драконовите си криле, и звездите проблясваха през тях, докато те раздвижваха въздуха.

Облаците се плъзгаха бавно по небето, сякаш тънък воал обгръщаше звездите, сякаш призрачни кораби плаваха под нарастващата луна.

Далеч под тях по земята запълзяваше мъгла.

Ако не друго, насладата от полета компенсираше неприятните усещания по време на изтощителното пътуване през деня. Прочел мислите му, Ларкин се издигна по-високо, бавно описвайки кръгове. За

един кратък миг Кийън си позволи просто да затвори очи и да се унесе.

Тогава почувства нещо, някаква странна ласка. Студени пръсти погалиха кожата му и сякаш навлязоха в него, в кръвта му. В съзнанието му зазвуча шепот, като тиха песен на морска сирена, настойчив зов към дълбоката му същност, скрита зад маска на човек.

Щом погледна надолу, пред очите му се разкри суровата земя на бойното поле.

Гробната тишина там отекваше като вик на ярост. Изгаряше го като разтопена стомана, искряща и тъмна, дълбока и първична. Сухите треви бяха остриета, скалите вещаеха смърт. После дори те изчезнаха и останаха само черни бездни, пещери, в които нищо не би се осмелило да пропълзи.

Закътана между планините, прокълнатата земя жадуваше за кръв.

Трябваше само да се наведе напред — толкова близо — и да впие зъби във врата на дракона, за да усети вкуса на човешка кръв. Богат и животворен, несравним с нищо друго. Вкус, от който се бе лишавал векове наред. И защо? За да живее сред хората, преструвайки се на един от тях?

Те бяха толкова по-низши от него, толкова жалки — като бълхи по козината на куче. Не представляваха нищо друго, освен плът и кръв, създадена за храна. Гладът го разяждаше отвътре и неистовото желание да изпита тръпката напираше в него на тласъци, като пулс.

Споменът за убиването, за първата гореща глътка живот, нахлуваща в устата му, сгриваща гърлото му, бе сладостен.

Треперейки като наркоман в абстиненция, напрегна волята си да го потисне. Нямахше да свърши така. Нямахше да се превърне отново в роб на собствената си природа.

Вече бе по-силен. Бе дал всичко от себе си, за да стане по-силен.

Усети слабост в стомаха и се наведе към Ларкин.

— Свали ме тук. Остани в този образ. Бъди готов да полетиш отново, да ме оставиш, ако се наложи. Ще разбереш.

Тази прокълнатата земя го теглеше, докато се спускаха към нея. Шепнеше, пееше и обещаваше. Мамеше.

Горещата вълна в него го разтърси като треска, когато скочи. Закле се, че няма да изневери на себе си и да убие приятел, както

някога се бе опитал да убие брат си.

— Страховито място. Тук витае зло.

— Казах ти да не се преобразяваш. Не ме докосвай!

— Усецам го в себе си. — Гласът на Ларкин бе спокоен и равен.

— Сигурно те изгаря отвътре.

Кийън се обърна, с червени очи и пот по кожата, избила от вътрешната борба.

— Оглупял ли си?

— Не. — Но преобразеният Ларкин не би извадил оръжие, не го направи и сега. — Бориш се и ще надделееш. Каквото и да събужда това място, в теб има нещо повече. Онова, което Мойра обича.

— Не познаваш този глад. — Дълбоко в гърлото му се надигаше стон. Звучеше в ушите му и заедно с него чуваше пулса на Ларкин. — Усецам миризмата ти, човешка миризма.

— Надушваш ли страх?

Разтърсиха го тръпки, достатъчно силни, за да изпочупят костите му. В главата му отекуваше писък, но все още не можеше да заглуши примамливия звук, коварното изкушение на това биещо сърце.

— Не. Но мога да те накарам да го изпиташ. Страхът носи още повече сладост. Господи, кой безумец е създал такова място?

Краката му се подкосиха и той се свлече на земята, напрягайки цялата си воля да се опомни. Когато успя, напипа медальона, който Мойра бе окачила на врата му, и здраво го стисна в шепата си.

Треската отслабна съвсем леко, сякаш ласкава ръка бе погалила наранена кожа.

— Тя влива светлина в мен. Когато я поема, се чувствам като човек. Но зная, че не съм. Току-що жестоко ми бе напомнено. — Червеният оттенък на очите му вече изчезваше, когато погледна Ларкин. — Глупаво беше да не извадиш оръжие.

В отговор Ларкин повдигна кръста на врата си.

— Може би щеше да е достатъчна защита — замислено каза Кийън и изтри потта от дланите си в дънките. — За късмет и на двама ни, не се наложи да го изпробваме.

— Ще те отнеса обратно в базата.

Кийън погледна протегнатата ръка на Ларкин. „Хора — помисли си той. — Доверчиви оптимисти.“ Хвана я и се изправи.

— Не. Да продължаваме. Чувствам нужда да половувам.

Полетя отново на гърба на дракона с мисълта, че е спечелил битката. Но не можеше да отрече облекчението, което изпита, когато се отдалечиха от бойното поле. И мрачното задоволство, когато забележа движещи се силуети под тях.

Преброи десетина, които се придвижваха пеша с грацията и бързината на неговия вид. Макар и да бързаха, редиците им бяха стройни, стъпките — уверени, което издаваше, че са опитни и закалени бойци.

Усети как тялото на дракона потръпна, когато Ларкин ги видя, и отново се наведе към него.

— Какво ще кажеш да изпробваме най-новото оръжие на Глена? Докато прекосяват следващата ливада, прелети точно над тях. Имат двама стрелци, така че веднага щом топката падне в целта, трябва да направиш бърза маневра за бягство.

Щом Ларкин зае удобна позиция, Кийън пхна ръка в джоба на самара и извади топката.

Доколко ли драконът приличаше на самолет? С опитното си око на пилот прецени скоростта на полета, разстоянието, ускорението.

— Изстрелвам бомбата — промърмори той и я хвърли.

Топката се разби на земята и изненаданите бойци спряха и извадиха оръжия. Кийън бе готов да обяви експеримента на Глена за неуспешен, когато отекна мощна експлозия. Онези, които стояха най-близо, просто се изпариха, а неколцина други бяха обхванати от пламъци.

Докато наблюдаваше паниката и слушаше писъците, Кийън зареди лъка. „Пълен хаос“, помисли си той и унищожи останалите.

Ларкин отново кацна и се преобрази.

— Е — той нехайно ритна купчина пепел, — бързо стана.

— Чувствам се по-добре, след като избих неколцина, но беше отдалеч, без личен контакт. Човешки стил. Не носи насладата на истинския лов. Поради същата причина не използваме огнестрелни и други съвременни оръжия — добави Кийън. — Няма тръпка.

— Съжалявам, но резултатът ме устройва. Глена може да се гордее с изобретението си, нали?

Ларкин засъбира разпилените по земята оръжия. Докато бе наведен, покрай него прелетя стрела, която се заби в хълбока на Кийън.

— О, мамка му! Явно съм пропуснал един.

— Вземи самара. — Ларкин го хвърли към него. — И скачай на гърба ми — и бързо се превърна в дракон.

Кийън тутакси го възседна. Улови следващата стрела във въздуха, преди да го улучи. После Ларкин се издигна с въртеливи движения.

— Ето, виждам ги. Втори отряд. Вероятно хайка за заблудени изселници или каквато и да е плячка.

Отново използва лъка и унищожи няколко, когато те се разпръснаха да потърсят прикритие.

— Така не е забавно — реши той. Извади меча си, скочи от гърба на Ларкин и се спусна съвсем близо до земята.

Ако драконите можеха да говорят, Ларкин би избълвал цял порой ругатни.

Двама мъже и три жени застанаха около Кийън в триъгълник. Той разсече с меча си стрелата, която полетя към него, а после се завъртя, за да отбие нападение в гръб. В него бе останала част от яростта, завладяла го над бойното поле, и той я използва. Онази жажда за кръв — ако не да я изпие, то поне да я пролее. Първо се стараяше да нанася рани, за да усеща мириса ѝ — силен и апетитен, и увлечен във вихър, да съсича и да поразява.

Драконът размаха опашка и повали едната жена по гръб, когато тя отново повдигна лъка си. После ноктите му раздраха гърлото ѝ.

За да се позабавлява, Кийън се наведе назад и жестоко ритна един противник в лицето, докато изваждаше стрелата от хълбока си, за да я заби в сърцето на онзи, който идваше от лявата му страна.

Завъртя се и видя Ларкин в човешки образ да пробожда последната жена в сърцето със собствената ѝ стрела.

— Това ли бяха всичките? — задъхано попита той. — Няма ли повече?

— Толкова преброих.

— Последния път ги беше преброил много точно. — Ларкин се изправи и изтупа дрехите си. — Е, сега по-добре ли се чувстваш?

— На върха на света, момче! — Кийън вяло потърка ранения си хълбок. Кръвта течеше силно и той съдра ръкава на ризата си. — Ще ми помогнеш ли? Бърза превръзка с подръчни материали.

— Искаш да превържа задника ти?

— Не задника ми, умнико.

— Близо е. — Но Ларкин се приближи да погледне. — Сваляй гащите, красавецо!

Кийън го изгледа намръщено, но се подчини.

— Какво мислиш, че ще каже Лилит, когато никой от двата ѝ отряда не се върне?

— Ще побеснее. — Изпъна врат да види как се справя Ларкин. — Направо ще обезумее.

— Повод за празнуване, а? Заслужаваше си да отнесеш дълбока рана на задника.

— На хълбока.

— Според мен е на задника ти. Толкова съм гладен, че мога да изям цял кон, с кожата и костите. Време е да се прибираме. Ще си поискаме нещо за хапване и по халба бира. Готово. Добра работа свършихме тази нощ — добави Ларкин, докато Кийън закопчаваше дънките си.

— Така се оказа. Нещата можеха да се развият различно там, в долината, Ларкин.

Ларкин замислено откъсна няколко стръка трева, за да изтрие кръвта на Кийън от ръцете си.

— Не мисля. Не вярвам, че би могло да се случи нещо друго. Сега, ако задникът не те боли твърде много, ще ми помогнеш да съберем тези ценни оръжия и да ги добавим към арсенала си.

— Остави задника ми на мира.

Заедно започнаха да събират мечове, лъкове и стрели.

— Сигурен съм, че тази част от тялото ти бързо ще заздравее. Ако не, Мойра ще те доизлекува с целувки, когато пристигне.

Кийън извърна глава, докато Ларкин си тананикаше и прибираше оръжията в самара.

— Забавно момче си, Ларкин. Дяволски забавно.

В замъка Мойра се отдалечи от кристалната сфера и застана до прозореца със скръстени ръце.

— Греша ли или бяха предупредени само да нагледат базите, без да поемат рискове?

— Не ни послушаха — съгласи се Блеър. — Но не можем да отречем, че се биха добре. А онази топка с огнено ядро е отлична бомба.

— Експлозията се забави, това е малък проблем. — Глена проследи полета им обратно до базата. — Ще поработя върху него. Малко повече се тревожа за въздействието, което имаше бойното поле върху Кийън.

— Той го надви — изтъкна Хойт. — Каквато и да бе силата, която се опитваше да го завладее, той се пребори с нея.

— Да, трябва да му се признае — съгласи се Глена. — Но беше трудно спечелена битка, Хойт. Трябва да помислим по въпроса. Може да направим амулет или заклинание, което да му помага да отблъсва тази сила.

— Не — заговори Мойра, без да се обърне. — Сам ще успее. Нуждае се от това. Нали благодарение на силната си воля е такъв, какъвто е?

— Предполагам, че си права. — Глена се загледа в скования ѝ гръб. — Предполагам и че двамата трябваше да излязат тази нощ и да направят онова, което направиха.

— Може би. В безопасност ли са вече?

— Готвят се за кацане — отвърна Блеър. — „На Западния фронт нищо ново“. Тоест на източния, но заглавието на известната книга звучи уместно.

— Моментно затишие. — Мойра се обърна. — Мисля, че ще прекарат нощта на сигурно място, малко вероятно е да има ново нападение над базата. Нуждаем се от сън.

— Добра идея.

Глена прибра кристала.

Казаха си лека нощ и се разделиха. Но никой не си легна. Хойт и Глена отидоха да работят в кулата, а Блеър се отправи към празната бална зала за тренировка.

Мойра влезе в библиотеката и прерови всяка книга, в която можеше да намери версия на легендите за Долина на мълчанието.

Чете почти до разсъмване.

Когато заспа, сгъшена на креслото до прозореца, както често бе заспивала като дете, сънува съдбовната война между богове и демони.

Война, бушувала векове, в която и двете страни бяха пропели океан от кръв.

И този океан се бе превърнал в долина, наречена Долината на мълчанието.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Шинан, трябваше да си в леглото.

С отпусната на корема ръка, Шинан поклати глава срещу Мойра.

— Не мога да оставя баща ми да замине, без да го изпратя. И теб.

— Огледа двора на замъка, където коне и хора се готвеха за път. — Тук ще е толкова пусто, когато между стените останем само неколцина.

Успя да се усмихне, докато баща ѝ вдигаше сина ѝ високо във въздуха.

— Ще се върнем и глъчката ще бъде оглушителна.

— Доведи ги обратно при мен, Мойра. — Напрежението започна да се долавя в очите на Шинан, в гласа ѝ. — Съпруга ми, баща ми, братята ми — върни ми ги.

Мойра хвана ръцете ѝ.

— Ще направя всичко по силите си.

Шинан притисна ръката ѝ към корема си.

— Тук има живот. Усещаш ли го? Кажете на Фален, че си усетила как детето му помръдва.

— Ще му кажа.

— Ще се грижа за растенията ти и ще държа запалена свещ, докато всички се приберете у дома. Мойра, как ще разберем? Как ще узнаем дали...

— Ще узнаете — увери я Мойра. — Ако боговете не ви изпратят знак за нашата победа, ние ще изпратим. Обещавам. Сега върви да целунеш баща си, а аз ще целуна другите ти близки от теб.

Мойра пристъпи към леля си и докосна рамото ѝ.

— Говорих с мъжете, които ще останат с вас. Заповедите ми са ясни и прости и ще бъдат изпълнявани точно. Портите ще стоят заключени и никой няма да напуска замъка денем или нощем, докато не дойде вестта за края на битката. Разчитам на теб като глава на семейството, което остава тук, да спазваш стриктно наставленията ми. Ти си мой регент до завръщането ми. Или в случай че загина...

— О, Мойра!

— Ако не се завърна жива, ти ще управляваш, докато престолът бъде поет от следващия пълноправен крал или кралица. — Свали от ръката си пръстен, принадлежал на майка ѝ, и го пхна в шепата на Деърдре. — Това е символ на властта, която ти давам.

— Ще уважавам желанията и наставленията ти, докато управлявам от твое име. Кълна се пред теб, Мойра. — Тя хвана ръцете на племенницата си. — Съжалявам, че се скарахме.

— Аз — също.

Макар и с насълзени очи, Деърдре намери сили да се усмихне.

— Въпреки че в този миг на раздяла всяка от нас вярва, че е била права.

— Така е. Но това не ме кара да те обичам по-малко.

— Детето ми! — Деърдре я прегърна. — Милото ми момиче. Всяка молитва, която зная, ще бъде отправена за теб. Върни се при нас. Кажи на синовете ми, че сърцето и гордостта ми са с тях.

— Извинете ме. — Блеър докосна рамото на Мойра. — Всичко е готово.

— Казвам ти довиждане. — Деърдре се приближи към Блеър и я целуна по бузите. — И разчитам на теб да пазиш първородния ми син от беда.

— Ще направя каквото трябва. Няма да бъде лесно.

— Няма да бъде лесно. Много е опърничав. — Понечи да каже още нещо, но само си пое дъх. — Щях да кажа „пазете се“, но воини като вас не биха искали да чуят това. Победа!

— Можеш да си сигурна.

Без излишна официалност възседнаха конете и драконите. Децата се бяха събрали на групички, надзиравани от жените, които оставаха в замъка. Старците се подпираха на колове или на раменете на по-младите.

В очите на всички проблясваха сълзи. Въпреки че премрежените им погледи бяха насочени към близки и любими, Мойра знаеше, че гледат и нея.

„Върни ми ги.“ Колко ли от тях я изпращаха със същото отчаяно желание в умовете и сърцата си? Не на всеки това желание щеше да бъде изпълнено, но както се бе заклепа пред Шинан, щеше да стори всичко по силите си.

И нямаше да ги остави или да поведе армията си със сълзи на очи.

Даде знак на Найл, които щеше да предвожда наземните войски. Когато той нареди да отворят портите, Мойра вдигна високо меч на Галия. И начело на последната част от галската армия, потегляща от замъка, изстреля огнен лъч към бледоморавото утринно небе.

Ездачите на дракони пристигнаха първи да мобилизират батальоните. Щяха да напуснат базата и да изминат следващия участък от пътя до бойното поле. Оръжията и боеприпасите бяха събрани. Част от бойците се качиха на дракони или коне, а онези, които тръгнаха пеша, бяха пазени от двете страни от ездачи, по земя и въздух.

Така прекосиха територията и небето на Галия.

При следващото укрепление си починаха и напоиха животните.

— Ще пийнете ли чай, милейди?

Кийра застана до Мойра край потока, от който пиеха драконите.

— Какво? О, благодаря. — Мойра взе чашата.

— Никога не съм виждала такава гледка.

— Сигурно. — Кралицата продължи да се взира в драконите и се запита дали някога ще види това отново. — Ще яздиш със съпруга си, Кийра.

— Да, милейди. Почти сме готови.

— Къде е кръстът, който спечели, Кийра? Този на врата ти е меден.

— Аз... — Кийра повдигна ръка към медния кръст. — Оставих го на майка си. Ваше Величество, децата ми трябва да бъдат защитени, ако...

— Разбира се. — Мойра обхвана китката ѝ и я притисна. — Разбира се.

Обърна се, когато Блеър закричи към тях.

— Време е да ги строим. Конете и драконите са отпочинали и напоени. Оръжията са събрани, освен тези на бойците, които ще пазят базата до сутринта.

— Следващият батальон трябва да пристигне преди залез. — Мойра вдигна поглед към небето. — Имат ли достатъчна защита, ако настъпи някаква промяна във времето, било естествена или не?

— Лилит може да е изпратила стрелци и разузнавачи далеч на запад, но не толкова, че нашите бойци да не се справят. Трябва да

продължаваме, Мойра. Придвижването на дълги скокове помага да не замръкнем навън, но все пак е нужно време.

— А имаме срок, който трябва да спазим — съгласи се Мойра. — Дай заповедта и потегляме.

Късно следобед първите ездачи стигнаха до крайната цел на пътуването. Когато Мойра започна да се спуска, мъжете долу прекъснаха заниманията си и ги посрещнаха с викове. Видя Ларкин да излиза от къщата и да вдига поглед. След миг се преобрази и полетя нагоре да се присъедини към тях.

Тя забеляза тъмната пръст на пресни гробове. Ларкин наперено закръжи около нея и се изравни с дракона на Блеър. Мойра затаи дъх, когато Блеър се изправи, скочи във въздуха и се приземи върху гърба на Ларкин, за да се спусне с него. Долу като гръм отекнаха викове.

„Сякаш празнуваме“, помисли си Мойра, докато другите ездачи изпълняваха сложни фигури във въздуха.

Може би се нуждаеха от това наивно веселие през последните няколко часа на деня. Нощта щеше да се спусне скоро.

Канеше се сама да се погрижи за своя дракон, както по пътя, но Ларкин я сграбчи, завъртя я във въздуха и я целуна.

— Няма да ме умилостивиш толкова лесно — каза тя. — Заслужаваш да те смъмря. Трябваше да изминете пътя дотук, да изслушвате разкази и да стоите на безопасно място. А не да излизате и да си търсите белята.

— Правим каквото трябва, когато трябва. — Той отново я целуна. — Всичко свърши добре, нали?

— Така ли?

— Да. Кийън е добре. Влизай вътре, има кой да се погрижи за драконите. Изминали сте дълъг път. Блеър каза, че не сте имали неприятности.

— Никакви.

Мойра влезе след него в къщата.

На огъня къкреше яхния и въздухът бе изпълнен с аромата ѝ, примесен с миризмата на кал и пот. На масата, около която навярно доскоро се бе събирало семейство, имаше разгънати карти. Завесите на

прозорците бяха домашнотъкани и пъстри, стените — варосани и чисти.

До всяка врата и прозорец се виждаха подпрени оръжия.

— За теб е подготвена стая на горния етаж, ако искаш да си починеш.

— Не, няма нужда. Но бих пийнала уиски, ако се намира някакво.

— Намира се.

По изражението му позна, че Блеър е влязла след тях.

— Животните са прибрани и нахранени — започна тя. — Боеприпасите са разтоварени. Хойт се погрижи за това. Как сте се устроили тук?

— Бойците спят в конюшните, в плевнята, хамбара и хранилището за торф, както и тук. На тавана има достатъчно място и го използваме като казарма.

Ларкин наля уиски, докато говореше, и повдигна брадичка срещу Блеър, но тя поклати глава.

— Основният арсенал е във всекидневната — продължи той. — Във всички постройки има оръжия. Мъжете се редуват на смени, денем и нощем. Тренировките продължават през деня. Имало е нападения, както знаете, но не и откакто ние с Кийън пристигнахме.

— Погрижихте се да няма, нали? — попита Мойра, преди да отпие.

— Да, и добре натрихме носа на Лилит. Вчера обаче загубихме още един човек, ранен при нападението, когато е загинал Тинин. Умря мъчително.

Мойра сведе поглед към чашата си.

— Има ли други ранени?

— Да, но са на крака. До кухнята има малък салон, който използваме, ако някой пострада и се нуждае от помощ.

— Глена ще надникне там и ще го подреди, както намери за добре. — Мойра допи уискито. — Доколкото знаем, в постройките няма място за всички. Тази нощ тук има близо хиляда души, а през следващите два дни ще пристигнат още петстотин.

— Тогава най-добре да се заемем с организирането на лагера — настоя Блеър.

Мойра изпита известна гордост, виждайки толкова много от поданиците си, мъже и жени, млади и стари, да работят заедно. Сред нивите се разпъваха палатки, събираха се дърва и торф за котлите, разтоварваха се каруци с провизии.

— Имаш истинска армия — отбеляза Глена до нея.

— Надявам се някога тук отново да има посеви, а не палатки. Толкова са много. Досега не си давах сметка. Можете ли да създадете защитен кръг около толкова хора?

Глена сви юмруци в израз на непоколебима решителност.

— Вярното куче на Лилит е успяло да изгради защита около цялата им база. Нали не намекваш, че ние с Хойт не можем да се мерим с него?

— Не би ми хрумнало.

— Нужен е доста голям кръг — призна Глена. — А слънцето вече залязва. Трябва да побързаме. И ти можеш да ни помогнеш.

— Надявам се да мога.

Заедно с тях Мойра обходи земите от край до край и по наставления на Глена събра стръкове трева, малки камъчета и буци пръст. Срецнаха се отново в средата.

Беше се разчуло, че ще се извърши магически ритуал и бойците бяха притихнали. В настъпилата тишина Мойра долови първия полъх на силата.

Призоваха всички закрилници — от изток и запад, север и юг. Призоваха Мorigан, своята покровителка. Мойра изрече с тях заклинанието, което бяха съчинили.

— Към силите от древността днес отправяме молба. На това място, в този час, нека те да бъдат с нас. Пръст, трева и земна твърд тук да бъдат защитени. И никой, който носи смърт, да не прекрачва тез предели. Непрестанно, в нощ и ден, нека огън да гори, и живота ни свещен в този кръг да съхрани. Да не прониква и стрела през този щит от светлина. С капките от своя кръв заздравяваме кръга.

След Хойт и Глена, Мойра на свой ред разряза дланта си с малка кама и изцеди капки кръв върху тревата, пръстта и камъчетата, които бе събрала.

Топлината се надигна в нея, слята с тяхната, и вихрушката, която събудиха, развя палатки и треви, докато циклонът от светлина обхвана нивите.

Тримата посипаха напоената с кръв пръст и Мойра почувства как земята затрепери под краката ѝ, когато три малки пламъка лумнаха и угаснаха. Докато стояха, хванати за ръце, тялото ѝ политна назад от силата, която ги свързваше.

— Пламъците издължи — извика тя заедно с тях, — враговете прогони! В огън да се слоят кръв и светлина. Волята ни е това!

Около нивите се надигнаха червени пламъци. Когато изчезнаха с оглушително изпращяване, остана свършен кръг от бяла пепел.

Погледът на Мойра се премрежи, гласовете в ума ѝ започнаха да заглъхват, сякаш светът внезапно бе потънал под вода.

Когато отново дойде на себе си, стоеше на колене. Глена разтриваше раменете ѝ и изричаше името ѝ.

— Добре съм. Добре съм. Просто... беше толкова силно. Трябва да си поема дъх.

— Почини си. Беше мощна магия, още повече, защото използвахме кръв.

Мойра погледна разреза на дланта си.

— Всичко е оръжие — заяви тя, — както казва Блеър. Каквото е нужно, стига да е от полза.

— Мисля, че се получи — тихо каза Хойт.

Мойра проследи погледа му и съзря Кийън, застанал извън кръга. Въпреки че наметалото го скриваше от последните слънчеви лъчи, видя очите му и яростта в тях.

— Е, добре. Ще оставим бойците да доизградят лагера.

— Подпирай се на мен — каза ѝ Глена. — Бледа си като платно.

— Не, няма нужда. — Все още чувстваше слабост в коленете. — Мъжете не бива да ме виждат немощна. Просто малко ми се гади, това е.

Докато тя пристъпваше през нивите, Кийън се завъртя на пети и закри обратно към къщата.

Чакаше ги вътре. Явно забелязали настроението му, бойците не смееха да се приближат.

— Нима искате да я уморите, преди Лилит да направи опит? — гневно попита той. — Какво си въобразявате, като я въвличате в магии, достатъчно силни и тримата да бъдете отнесени от собствения си ураган?

— Имахме нужда от нея — спокойно отвърна Хойт. — Не е лесно да хвърлиш защитна мрежа над толкова обширна площ, с толкова хора. Щом спря теб, значи магията е подействала.

Не просто го бе спряла, а го бе разтърсила като електрошок. Изненада се, че косата му не стърчи нагоре.

— Нейната сила не е толкова голяма, че...

— Не ми казвай за какво съм достатъчно силна и за какво не. Направих каквото трябваше. Нали ти ще отвърнеш същото, ако те запитам за онзи безразсъден полет до Долината? И двете неща свършиха добре, така че няма смисъл да стоим тук и да спорим. Казаха ми, че горе има стая за мен. Някой да знае къде точно се намира?

— Първата врата вляво — троснато отвърна Кийън.

Когато Мойра закрачи към стълбите, надменно както му се стори, той изруга. После тръгна след нея.

Завари я да седи, приведена на стол, срещу все още незапалената камина, с глава между коленете.

— Вие ми се свят и не ми се слушат упреци. След миг ще дойда на себе си.

— Никак не ми изглеждаш на себе си. — Кийън наля вода в чаша и я повдигна пред лицето ѝ. — Изпий това. Бледа си като мъртвец. Някои от жертвите ми имаха далеч повече руменина от теб.

— Колко мило!

— Истината невинаги звучи красиво.

Мойра изправи гръб, отпусна се на стола си и се загледа в него, докато отпиваше вода.

— Ядосан си и добре че е така, защото и аз съм ти сърдита. Знаеше, че съм пристигнала, но не слезе да ме посрещнеш.

— Не слязох.

— Голям глупак си. Мислиш, че лесно ще се отървеш от мен. Остават броени дни до края, а ти се опитваш да ме избягваш. Няма да те оставя на мира, докато не се озовеш притиснат в ъгъла. Научих се не само да се боря, а и да си служа с нечисти средства. — Мойра леко потръпна. — Студено е. Не ми остана магическа сила да запаля огън.

Кийън пристъпи към камината, но преди да се наведе към сандъчето с подпалки, тя хвана ръката му и я притисна към бузата си.

Нещо в него внезапно се пречупи, сякаш изпука съчка. Повдигна я от стола и я задържа във въздуха, докато устните му нетърпеливо се

сливаха с нейните. Ръцете и краката ѝ го обърнаха с несдържана страст.

— Да, така е по-добре — задъхано каза тя. — Много по-топло. Часовете ми се струваха безкрайни, откакто ти замина. Толкова малко време, толкова кратко, а после раздяла завинаги.

— Погледни ме. Да, ето го отново това лице, което познавам.

Притисна я в прегръдката си и тя отпусна глава на рамото му.

— Липсваше ли ти лицето ми?

— Да. Не е нужно да прибягваш до нечисти средства, защото вече си оставила дълбока рана в мен.

— По-лесно е да сме сърдити един на друг. Така болката е по-поносима. — Мойра стисна клепачи за миг и се отдръпна, когато той я остави да стъпи на земята. — Донесох виела. Хрумна ми, че може да ти се прииска да посвириш. Трябва да звучи музика, да има шеги и смях и всички неща, които ни напомнят за какво сме готови да умрем. — Застана до прозореца. — Слънцето залязва. Тази нощ ще отидеш ли отново на бойното поле? — обърна се, когато той не проговори. — Видяхме ви двамата с Ларкин да прелитате над него преди две нощи и теб сам — следващата нощ.

— Всеки път добивам малко повече сила. Няма да съм полезен нито на теб, нито на себе си, ако допусна онова, което е пропито в тази земя, да ме обсеби.

— Имаш право — и тази нощ аз ще дойда с теб. Губи колкото искаш време в спорове, Кийън — продължи Мойра, когато той опита да възрази. — Но ще дойда. Галия е моята страна и всяка педя от земята ѝ, каквото и да се крие под нея, е моя. Не съм стъпвала там от детството си, освен в съня си. Трябва да видя долината нощем, както ще бъде на Самен. Затова или идвам с теб, или ще отида сама.

— Искам да отида! Искам! Моля те, моля те, моля те!

Лилит имаше чувството, че главата ѝ наистина ще се пръсне от непрестанното хленчене и упорстване на момчето.

— Дейви, казах „не“. Самен е твърде близо и е опасно да излизаш от къщата.

— Аз съм воин. — Чертите на детското му лице станаха сурови и зловещи. — Луций каза така. Имам меч.

Извади малкия меч, които Лилит бе наредила да изработят за него — и сега съжаляваше — след като бе убил първата си жертва навън.

— Това е само ловна хайка — започна тя.

— Искам да ловувам. Искам да се бия! — Дейви разсече въздуха с острието. — Искам да убивам.

— Да, да, да. — Лилит отегчено махна с ръка. — И ще убиваш колкото искаш. След Самен. Нито дума повече! — Когато изкрещя заповедта, очите ѝ добиха лек червеникав оттенък. — Търпях твърде много капризи от теб за един ден. Малък си. Край. Върви в стаята си да играеш с проклетото коте, което толкова много искаше.

Очите му станаха искрящо червени, оголи зъби и зверското ръмжене, което издаде, заличи и последните следи от детска невинност по лицето му.

— Не съм малък. Мразя котето. Мразя и теб.

Отдалечи се, размахвайки меча с дива ярост, и съсече смъртен слуга, който не успя да отскочи встрани.

— Проклятие! Виж какво направи. — Лилит тръсна ръце при вида на опръсканите с кръв стени. — Това момче ще ме подлуди.

— Има нужда от хубав пердах, ако питаш мен.

С пламнало от гняв лице Лилит рязко се завъртя към Лора.

— Не ме поучавай от какво има нужда. Аз съм неговата майка.

— Не фучи срещу мен, защото той се държи като разглезено копеле. — Лора нацупи устни и тежко се отпусна на един стол. Лицето ѝ отново бе красиво, но белезите бяха останали дълбоко в нея и я изгаряха като отрова. — Личи си на кого се е метнал такъв капризен.

Лилит сви пръстите на едната си ръка като лапа на звяр с остри нокти.

— Може би ти си тази, която си проси хубав пердах.

Лора знаеше, че когато е в такова настроение, Лилит е способна на нещо далеч по-жестоко, и сви рамене.

— Не аз те тормозя от час насам, нали? Помагах ти да се справиш с Дейви, а сега изливаш гнева си върху мен. Може би всички сме изнервени, но ние двете трябва да се държим една за друга.

— Права си. — Лилит прокара ръце през косите си. — Наистина ме заболя главата от него. Можеш ли да си представиш?

— Той просто... как да го кажа, просто се перчи. Главозамаял се е от първия си успех навън.

— Не мога да го пусна.

— Разбира се. — Лора махна с ръка. — Постъпи напълно правилно. Загубихме два отряда, там е опасно за Дейви. Все пак мисля, че заслужаваше да го нашлапаш заради тона, с който ти говореше.

— Може би ще отнесе някой шамар. Повикай някого да почисти тази мръсотия. — Лилит нехайно махна към трупа на слугата. — После провери дали хайката е тръгнала. Може би тази нощ ще имат повече късмет и ще хванат някой заблуден човек. На бойците им писна от овча кръв... А, има още нещо — каза тя, преди Лора да излезе. — Хапва ми се нещо... за успокоение. Имаме ли още деца?

— Ще проверя.

— Нещо мъничко. Тази вечер нямам апетит. Нареди да го изпратят в стаята ми. Имам нужда от тишина.

Когато остана сама, Лилит закрочи като в клетка. Нервите ѝ бяха обтегнати, не можеше да го отрече. Имаше толкова много грижи, толкова отговорности, свързани с нощта, в която най-сетне щеше да унищожи Кръга.

Загубата на войници събуждаше гняв и тревога. Дезертърите също бяха проблем, но нощем тя изпращаше ловци да ги издирят и избият. Просто бе невъзможно цели два отряда да са дезертирали.

„Още човешки капани?“, запита се Лилит. Струваха ѝ скъпо. Хората щяха да платят далеч по-скъпо за тях, когато дойдеше нейният час.

Никой не разбираше на какво напрежение е подложена, колко тежка е отговорността ѝ. Имаше светове за опустошаване. Съдбата я притискаше, а бе заобиколена от некадърници и глупаци.

Дори нейният сладък Дейви, скъпото ѝ момче се държеше като ръмжащо сополиво копеле. Осмеляваше се да я обижда, нещо, което не би позволила на никого. Не знаеше дали да се гордее с него, или да се ядосва.

„Все пак — помисли си тя — изглеждаше толкова чаровен, докато размахваше онзи малък меч.“ Беше разсякъл глупавия слуга надве, а после самодоволно бе продължил, почти с танцова стъпка, без да погледне назад.

Вбесяваше я, разбира се, но нима можеше да не изпитва и известна гордост?

Отиде до вратата и заста на отвън, за да се наслади на нощния хлад, който я обливаше и нахлуваше в нея. Горкият Дейви се чувстваше като затворник в тази проклета къща. Тя — също. Но скоро...

Разбира се, разбира се, каква ужасна майка беше! Щеше да организира лов тук, в защитената зона. Само за тях двамата. Това щеше да събуди апетита ѝ, да повдигне духа ѝ. И Дейви щеше да се зарадва.

Доволна от идеята, Лилит се върна вътре, прескочи окървавения труп и се качи по стълбите.

— Дейви! Къде е малкият ми пакостник? Имам изненада за теб.

Отвори вратата на неговата стая. Първо усети миризмата. Имаше много кръв — по пода, по стените и завивките на леглото, които бе поръчала да ушийт специално за него от коприна в кралскосиньо.

Навсякъде се въргаляха парчета от котето. Доколкото си спомняше, бе доста едро.

Въздъхна и една сдържа смеха си. Какъв темперамент имаше скъпото ѝ синче!

— Дейви, непослушник такъв! Излез, където и да се криеш, или ще размисля за изненадата. — Завъртя очи. Една майка трябваше да полага толкова усилия! — Не съм ти сърдита, миличко. Просто имам много грижи и забравих, че ние с теб се нуждаем и от забавления.

Претърси стаята, докато говореше, и се намръщи, когато не го откри никъде. Леко разтревожена, отново излезе. Лора влачеше окована жена за железния нашийник.

— Децата са свършили, но тази е дребничка.

— Не, не сега. Не мога да намеря Дейви.

— Не е в стаята си? — Лора надникна вътре. — Хитрец. Скрил се е някъде, защото си му сърдита.

— Има нещо... — Лилит притисна ръка към корема си. — Нещо ме свива тук. Да го намерят! Веднага!

Обявиха издирване, претърсиха голямата къща, пристройките и нивите в защитената зона. Стомахът на Лилит се сви още повече, когато откриха, че и понито му е изчезнало.

— Избягал е. Хукнал е нанякъде. О, защо не проверих по-рано дали е в стаята си? Трябва да го намеря.

— Почакай. Почакай! — настоя Лора и здраво сграбчи Лилит. — Рисковано е да излизаш извън защитената зона.

— Става дума за детето ми. Трябва да го намеря.

— Ще го намерим. Ще изпратим най-добрите си следотърсачи. Ще използваме способностите на Мидиър. Лично аз ще отида.

— Не. — Борейки се за малко спокойствие, Лилит затвори очи. — Не мога да те изложа на риск. Луций... повикай Луций и му кажи да дойде в убежището на Мидиър. Побързай!

Трябваше да охлади кръвта си и да проясни ума си. Знаеше, че за да властва, е нужна жар, но и лед. Важно бе да запази хладнокръвие, докато узнае, че принцът е в безопасност.

— Разчитам на теб, Луций.

— Милейди, ще го намеря. Давам ви думата си, че бих пожертвал живота си, за да го видя на сигурно място у дома.

— Зная. — Лилит сложи ръка на рамото му. — Нямам по-голямо доверие на никого. Доведи го обратно при мен и ще получиш всичко, което поискаш. — Завъртя се към Мидиър. — Намери го! Намери принца в стъклото.

— Търся го.

На стената имаше голямо елипсовидно стъкло. То отразяваше магьосника с тъмните му одежди и стаята, в която извършваше мрачните си тайнства, но никого от тримата вампири, които го наблюдаваха.

По стъклото се плъзна дим, завъртя се на спирали и пропълзя през ръбовете му. През мъглата започна да се разкрива великолепна нощ. И в мрака изплува силует на момче, яхнало пони.

— О, ето го! — извика Лилит и стисна ръката на Лора. — Виж колко добре язди, колко е исправен на седлото. Къде е? Къде в тази прокълната земя е принцът?

— Следва ловната хайка — каза Луций, гледайки образа в стъклото. — Наближават бойното поле. Познавам тази местност, милейди.

— Побързай тогава, побързай! Своенравен хлапак — промърмори тя. — Този път ще се вслушам в съвета ти, Лора. Когато

се върне, хубаво ще го напердаша. Не го изпускай от очи, Мидиър. Можеш ли да изпратиш при него образа ми?

— Искате много магии наведнъж, Ваше Величество. — Мантията му се развя след него, когато пристъпи към котела, прокара ръце през парите и оттам се надигна зелен дим. — Ще ми е нужна още кръв — каза ѝ той.

— Човешка, предполагам.

Очите му проблеснаха.

— Най-добре, но и агне или яре би свършило работа.

— Щом е за принца — студено каза тя, — няма да правим компромиси. Лора, нареди да му дадат онази, която ми доведе за вечеря.

Дейви препускаше в мрака. Чувстваше се силен, свиреп и доволен. Щеше да покаже на всички, че е най-великият воин на всички времена. „Принцът на кръвта“, помисли си той. Щеше да накара всички да го наричат така, дори майка му. Беше казала, че е малък, но грешеше. Отначало бе решил да настигне ловците, да се промъкне между тях и да застане начело. Никой не би дръзнал да противоречи на Принца на кръвта. И първата плячка щеше да е негова.

Но нещо го теглеше далеч от тях, от мириса на неговия вид. Нещо силно и изкусително. Нямаше нужда да остава с ловната хайка, да се влачи след тях като бебе. Той стоеше далеч по-високо.

Искаше да следва музиката, която звучеше в кръвта му, и вечния мирис на смъртта. Забави темпото, обзет от вълнение. В мрака се криеше нещо прекрасно, което щеше да е негово. На лунната светлина видя бойното поле и красотата му го накара да потръпне, както когато навлизаше в тялото на майка си и я яздеше като пони.

Докато тези тръпки го изгаряха, видя трите силуета на възвишението. „Хора — помисли си Дейви. — И един дракон.“

Щеше да ги съсече всичките, да изсмуче кръвта им и да сложи главите им в краката на майка си.

Вече никой нямаше да твърди, че е малък.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мойра усещаше стягане в гърдите — като свит юмрук, готов да нанесе удар. Дишаше с усилие, но застана до Кийън в края на Долината на мълчанието.

— Какво чувстваш? — попита го тя.

— Нещо ме тегли. Не ме докосвай.

— Как те тегли?

— Сякаш съм с окови на краката и около врата, и някаква сила ги дърпа в противоположни посоки.

— Болка.

— Да, но примесена с очарование. И жажда. Усещам мириса на пропитата в земята кръв, силен и натрапчив. Чувам как бие сърцето ти, долавям апетитния ти аромат.

„Но очите му са очите на Кийън“, помисли си Мойра. Не станаха червени, както когато бе дошъл тук с Ларкин.

— Те ще бъдат по-силни тук, отколкото на друга земя.

Кийън я погледна, осъзнал, че тя разбира това.

— Ще бъдат по-силни и повече от вас. Движени са от силата, която витае тук, от властта на Лилит, а смъртта не означава за тях същото, което е за вас. Ще идват и ще настъпват без мисъл за собственото си оцеляване.

— Смяташ, че ще загубим. Че ще загинем тук, всички до един.

„Истината — каза си той — е по-добра защита за нея от фалшиви уверения.“

— Мисля, че шансовете ни за победа намаляват.

— Може би си прав. Ще ти кажа какво зная за това място. Какво съм чела и вярвам, че е истина. — Отново се загледа в тъмната бездна, наречена Долина на мълчанието. — Много отдавна, преди световите да се разделят, имало само един свят, обитаван от богове и демони. Човешкият род все още не бил възникнал, за да се бие и да изкушава и едните, и другите. И двете страни били могъщи, жестоки и ненаситни, и двете се стремели към надмощие. Но все пак боговете, колкото и

жестоки да били, не преследвали и не убивали нито себеподобни, нито демони за удоволствие или храна.

— Значи това била разликата между добро и зло?

— Трябва да има граница, дори и да е толкова тънка. Дълго воювали, докато стигнали до това място. Тук се разиграла последната им битка. Най-кървавата, най-страшната и най-безсмислената според мен. Няколко победа. Само океан от кръв, който се надигнал, образувал тази страховита долина и с времето се оттеглил. Така кръвта се просмуквала в земята, все по-дълбоко и по-дълбоко.

— Защо точно тук? Защо в Галия?

— Мисля, че боговете са създали Галия и са я благословили да живее и процъфтява в мир, а тази долина е цената. За да има равновесие.

— И сега идва часът на разплатата?

— Било е неизбежно, Кийън. Сега боговете възлагат на хората мисията да се бият срещу този демон, започнал съществуването си като човек. Вампирите срещу онова, от което са възникнали и с което се хранят. Или ще бъде постигнато равновесие, или всичко ще рухне. Но Лилит не осъзнава какво може да се случи, ако тя спечели.

— Ще изчезнем. Моят вид. — Кийън кимна, сам стигнал до същото заключение. — Нищо не процъфтява в хаос.

Мойра замълча за миг.

— Вече си по-спокоен, защото разсъждаваш.

Кийън тихо се засмя.

— Права си. Все пак това е последното място, където бих си устроил пикник.

— Ще си устроим след Самен, на лунна светлина. Има едно място, любимо и на мен, и на Ларкин. Намира се...

Въпреки че ѝ бе казал да не го докосва, той сграбчи китката ѝ.

— Шшт! Нещо...

Мойра мълчаливо посегна към калъфа със стрели на гърба си.

В сенките Дейви се усмихна широко и извади скъпоценния си меч. Сега щеше да се бие като истински принц. Да разсича, да пробужда и да хапе.

И да пие, да пие, да пие...

Приведе се на седлото, готов да нададе боен вик. Пред него се появи Лилит.

— Дейви! Веднага обърни понито обратно и се връщай у дома!

Свирепият израз на лицето му премина в детско цупене.

— На лов съм!

— Ще ловуваш, когато и където ти кажа. Нямам време за тези глупости, за тези тревоги. Трябва да вода война.

Сега чертите на лицето му застинаха в гримаса на упорство и очите му заискриха в мрака.

— Ще се бия. Ще убия тези хора и вече няма да се отнасяш с мен като с бебе.

— Аз те създадох и мога да те унищожа. Ще правиш точно каквото... Какви хора?

Дейви посочи с меча си. Когато Лилит се обърна и ги видя, в нея се надигна истински страх. Болезнено посегна към поводите, но ръката ѝ премина през врата на понито.

— Чуй ме, Дейви. Само женската е човек. Мъжът е Кийън. Много могъщ, много силен и много стар. Трябва да бягаш. Накарай понито да тича колкото може по-бързо. Не бива да оставаш тук. Никой от нас не бива да идва на това място.

— Гладен съм. — Очите му станаха червени и езикът му облиза острите зъби и устните. — Искам да убия стария. Искам да изпия кръвта на женската. Те са мои, мои са. Аз съм Принца на кръвта.

— Дейви, не!

Но с енергично сритване той накара понито да се понесе лудо напред.

Образите светкавично се сменяха пред погледа на Мойра. Сребристият блясък на меча на Кийън, изваден от ножницата, заставането му пред нея като щит. Ездачът, внезапно изскочил от мрака, и нейната стрела, заредена и насочена.

После видя, че е дете, малко момче, възседнало набито пони. Сърцето ѝ се преобърна, тялото ѝ потръпна. Стрелата се изплъзна и попадна встрани от целта. Детето крещеше, виеше, ръмжеше. Като тръгнало на лов вълче.

Зад понито долетя Лилит, изумрудено златист демон фучащ през въздуха, с остри нокти и лъскави зъби.

Втората стрела на Мойра премина през сърцето ѝ и продължи да лети във въздуха.

— Тя е видение! — извика Кийън. — А момчето е истинско. Яхни дракона и тръгвай.

Докато Мойра посягаше за трета стрела, той я избута встрани и се хвърли към връхлитащото пони.

„Малко момче“, помисли си тя. Дете с искрящо червени очи и зъби на звяр. Размахваше къс меч, докато дърпаше поводите. Писъците на Лилит се врязаха като ледени остриета в съзнанието ѝ, когато момчето се подхлъзна от седлото и падна с трясък на каменистата земя.

Там, където камъните го ожулиха, потече кръв. Заплака като дете, което е паднало и се е наранило.

Мойра затаи дъх, докато Кийън се приближаваше към него и измамният образ на Лилит го драскаше с безплътни нокти. Потресена дълбоко в ума и в сърцето си, Мойра свали лъка.

Вторият ездач изникна от нарушавания само от луната мрак като фурия. Не бе хлапак, а мъж, въоръжен за битка, чийто огромен меч вече разсичаше въздуха.

Кийън се завъртя и посрещна нападателя.

Остриетата се кръстосаха със зловец звън, който отекна в долината. Кийън скочи и повали ездача от коня със силен ритник по врата.

Без ясна видимост за стрелба, Мойра хвърли лъка и извади меча си. Преди тя да настигне Кийън, за да се бие с него, момчето успя да застане на четири крака. Повдигна глава и святкащите му очи втренчиха поглед в нея.

Изръмжа.

— Недей. — Мойра се отдръпна крачка назад, когато Дейви приклепна, готов за скок. — Не искам да те нараня.

— Ще прегриза гръкляна ти. — Оголи зъби, обикаляйки около нея. — Ще изпия всичката ти кръв. Защо не бягаш? Най-много ми харесва, когато се опитват да избягат.

— Не аз, а ти трябва да бягаш.

— Дейви, бягай! Веднага!

Той рязко извърна глава към Лилит и изръмжа като побесняло куче.

— Искам да си играя! На криеница. Хайде, крий се! — обърна се отново към Мойра момчето.

— Няма да играя с теб.

Мойра запристъпва едновременно с него, опитвайки се да го изтласка назад, като замахваше с меча си.

Беше загубил своя при падането и тя имаше готовност да го съсече, ако се нахвърли върху нея. Не бе невъоръжен; един вампир никога не оставаше без оръжие. Зъбите му блестяха, големи и остри.

Мойра се изви, повдигна крак с намерението да го ритне в корема и да го повали по гръб. Образът на Лилит приклепна над него и ѝ изсъска:

— Ще те убия заради това. Ще те одера до кости, преди да те довърша. Луций!

Луций размахваше меч срещу Кийън. И двамата бяха облени в кръв, с кървясали очи. Хвърляха се един срещу друг и жестоко се сблъскваха във въздуха.

— Бягай Дейви! — изкрещя Луций. — Бягай!

Дейви се поколеба и на лицето му се изписа нещо, което за миг накара Мойра да види в него детето, погълнато от демона. Страхът, невинността, учудването.

Затича се точно като дете, накуцвайки, с ожулени колене. Набирайки скорост, с призрачна грация се втурна към кръстосващите се мечове. Тя хвърли своя и грабна лъка. С миг закъснение, защото Дейви скочи на гърба на Кийън и го нападна със зъби и юмруци. Ако стреляше, щеше да прободне момчето, но и Кийън.

Един миг. Отново бързо сменящи се образи. Момчето се преобърна във въздуха, тласнато от силен удар. Потърка искрящите си очи и хленчейки, повика майка си.

Лилит изкрещя.

— Луций, принцът! Помогни на принца!

Лоялността му, дългите години вярна служба му струваха скъпо. Когато главата му леко се извърна към нея, Кийън я отсече с един замах. Дейви се изправи и на лицето му се изписа паника.

— Убий го! — извика Кийън на Мойра, когато момчето побягна. — Стреляй.

Картините започнаха да се сменят по-бавно. Разтърсващи викове, неударжими ридания, които отекваха в застиналия въздух. Силуетът на

дете, тичащо с окървавени, уморени крака. Ужасеното лице на Лилит, застанала между нея и момчето, с разперени ръце в отчаяна молба за пощада.

Мойра погледна Лилит право в очите, но нейните се премрежиха. С плач в сърцето примигна, за да ги проясни и изпрати стрелата към целта.

Писъкът бе поразително човешки, когато стрелата премина през образа на Лилит и продължи да лети към сърцето на създанието, в което се бе превърнало някогашното невинно момче, увлечено в игра с баща си сред топлите морски води.

След няколко мига Мойра отново стоеше сама с Кийън край жадуващата за още кръв долина.

Кийън се наведе и вдигна мечовете.

— Да тръгваме. Лилит вече е изпратила други.

— Тя го обичаше. — Гласът ѝ прозвуча странно пискливо в собствените ѝ уши. — Обичаше детето.

— Любовта е присъща не само на хората. Трябва да тръгваме.

Замаяна, Мойра погледна Кийън и опита да се опомни.

— Пострадал си.

— И не изгарям от желание да оставя още от кръвта си тук. Качвай се.

Мойра кимна и взе оръжията си, преди да възседне дракона.

— Убила го е — промълви тя, когато Кийън седна зад нея. — Но го обичаше.

Не каза нищо повече, докато се отдалечаваха от бойното поле.

Глена пое нещата в свои ръце веднага щом пристигнаха. Поведе и двамата към малкия салон за първа помощ.

— Не съм пострадала — упорстваше Мойра, но тежко се отпусна върху един стол. — Никой не ме е докоснал.

— Просто поседни. — Глена започна да се бори с копчетата на Кийън. — Сваляй ризата, хубавецо, за да видя раните.

— Няколко порязвания и леки убождания. — Прехапа устни, докато тя внимателно издърпваше ризата. — Беше добър с меча, бърз с краката.

— Явно ти си бил по-добър и по-бърз. — Блеър му подаде чаша уиски. — Имаш ужасно ухапване на рамото, приятелю. Нима нещастникът се е бил като момиче?

— Беше хлапакът — каза Мойра, преди Кийън да отговори. Поклати глава, когато Блеър ѝ предложи уиски. — Детето на Лилит, което тя наричаше Дейви. Втурна се към нас, яхнало малко пони и въоръжено с меч, не по-голям от играчка.

— Не беше дете — равнодушно отсече Кийън.

— Зная какво беше.

Мойра затвори очи.

— Хлапето вампир ли те подреди така? — попита Блеър.

— Не. — С леко раздражение Кийън се намръщи срещу нея. — За какъв ме вземаш? Воинът... опитен и закален, навярно изпратен от Лилит, когато е вдигнала тревогата. От него са ми тези рани, освен проклетото ухапване.

— Как да те лекувам? — попита Глена. — Вампир, ухапан от вампир?

— Като всяка друга рана. Ще пропуснеш поливането със светена вода, разбира се. Ще зарасне бързо.

— Неразумен риск беше да отивате там — каза Хойт.

— Но необходим! — сопна се Кийън. — За мен. И за да ви донеса радостната вест, че въздействието на онова място не ме възпира да превърна друг вампир в пепел. Мойра... — Изчака, докато очите ѝ се отвориха и срещнаха неговите. — Трябваше да го направя. Може би е имало и други, тръгнали след онзи, когото тя наричаше Луций. Ако трябваше да се бия и с момчето, щях да загубя време и да те оставя сама. Не беше по-малък враг от другите заради ръста си.

— Зная какво беше — отново каза тя. — Създанието, което уби Тинин и се опита да убие Ларкин. Тази нощ щеше да погуби и двама ни, ако нещата се бяха развили по различен начин. Все пак видях лицето му... зад онова, което представляваше... видях малко момче, невинно и сладко. Видях и лицето на Лилит. Лице на майка, обзета от ужас за детето си. Пронизах го със стрела, докато тичаше и жално я викаше. Зная, че каквото и да се случи от тук нататък, никога няма да ми бъде по-тежко. И зная, че мога да живея с това. — Колебливо въздъхна. — Мисля, че все пак ще пийна онова уиски. Ще го взема в стаята си, ако нямате нищо напротив. Уморена съм.

Кийън изчака, докато Мойра излезе.

— Лилит ще се опита да ѝ въздейства. Може би няма да успее физически да проникне в къщата, но ще се яви в сънищата ѝ като илюзорно видение.

Хойт стана.

— Ще направя нещо по въпроса. Ще се погрижа защитата ни да бъде достатъчно надеждна.

— Няма да иска компанията ми сега — промърмори Ларкин. — Или на когото и да е от нас — добави той и мълчаливо погледна Кийън. — Нуждае се от уединение. Но ще може да живее с това, както каза. — Седна срещу Кийън. — Твърдиш, че онзи, с когото си се бил, се казвал Луций?

— Точно така.

— Същият, с когото се сблъсках в пещерите, освен с момчето. Отстранил си един от най-ценните ѝ воители. Нещо като генерал. Лилит ще прекара много тежка нощ, благодарение на теб и Мойра.

— Още повече ще се озлоби. Унищожихме най-приближените ѝ — и ще дойде при нас, жадна за кърваво отмъщение.

— Нека дойде — каза Блеър.

Готова бе веднага да ги връхлети, изпитваше толкова неударима ярост, гняв и скръб. Бяха нужни шестима пазачи и магията на Мидиър, за да я усмирят, докато Лора ѝ даде кръв с успокоително.

— Ще ви убия всичките за това! Всичките до един. Долу ръцете от мен, преди да ги отсека и да ги дам на вълците.

— Дръжте я! — нареди Лора и насила наля още кръв в гърлото ѝ. — Не можеш да отидеш в базата им тази нощ. Не можеш да тръгнеш с армията и да ги нападнеш. Всичко, за което работихме и крояхме толкова планове, ще бъде загубено.

— Вече е загубено. Тя го уби.

Лилит наведе глава назад, оголи зъби и ги впи в една от ръцете, които я държаха. Собствените ѝ писъци се сляха с виковете на ранения.

— Пусни я или ще пострада не само ръката ти! — предупреди го Лора. — Вече нищо не може да се направи за него, скъпа... любов моя.

— Това е сън. Просто сън. — По лицето на Лилит потекоха кървави сълзи. — Не може вече да го няма.

— Ето, готово. — Лора даде знак на другите да се отдалечат и прегърна Лилит. — Оставете ни. Махайте се, всички!

После седна на пода, залюля я в прегръдката си и ласкаво ѝ заговори, докато сълзите им се сливаха.

— Беше моето безценно съкровище — зариде Лилит.

— Зная, зная, и моето.

— Искам да намерят онова пони. Искам да бъде заклано.

— Ще бъде. Веднага.

— Той само искаше да си поиграе. — Търсейки утеха, Лилит потърка нос в рамото на Лора. — След няколко дни щях да мога да му дам всичко. А сега... Ще я одера до кости, ще изцедя кръвта ѝ в сребърна вана и ще се окъпя в нея, Лора. Кълна се!

— Ще се окъпем заедно, докато прием от кръвта на онзи предател, който уби Луций.

— Луций, Луций... — Сълзите отново бликнаха. — Той пожертва вечното си съществуване, за да спаси нашия Дейви. Ще издигнем паметник и на двамата. Ще стрием човешки кости и ще го изградим от прахта им.

— Биха го оценили. Сега ела с мен. Трябва да си починеш.

— Чувствам се толкова слаба, толкова уморена. — Лилит се изправи, подкрепяна от Лора. — Нареди всички пленници да бъдат екзекутирани и изцедени. Не, изцедени бавно и мъчително. Искам да чувам писъците им в съня си.

Мойра не сънува. Просто попадна в празно пространство и се понесе из него. Събуди се с благодарност към Хойт за няколкото часа спокойствие, без да вижда образа на дете, преливащ в този на чудовище.

Сега имаше още работа за вършене. Месеците подготовка се бяха стопили до броени дни, дори часове. Докато кралицата на вампирите скърбеше, кралицата на Галия щеше да действа.

Раздвижи се и се надигна. И видя Кийън да седи на стола срещу тлеещия огън.

— Няма да се съмне скоро — каза той. — Можеш да поспиш още.

— Спах достатъчно. Откога бдиш над мен?

— Не броя часовете.

Не бе броил часовете, но бе броил ударите на сърцето й.

— Раните ти как са?

— Зарастват.

— Щяха да са по-малко, ако не бях проявила слабост. Няма да се повтори.

— Казах ти да тръгваш. Не вярваше ли, че мога да се справя с двама, особено когато единият е на половината на моя ръст? Дори понисък.

Тя се облегна назад.

— Хитро извърташ нещата така, че да ме упрекнеш за съмнение в бойните ти умения, вместо за малодушието ми.

— Ако беше малодушна и с малко повече здрав разум, щеше да тръгнеш, както ти казах.

— Глупости! Не можех да избягам в такъв момент и да те оставя. Обичам те. Трябваше да го съсека с меча бързо, а се поколебах и потърсих начин да го прогоня, за да не съм аз тази, която ще го убие. Този миг на слабост можеше да коства живота и на двама ни. Повярвай ми, вече я превъзмогнах.

— А заедно с нея и неуместното чувство за вина.

— Може би ще ми трябва повече време, но няма да е пречка. Остават ни само два дни. Два дни. — Мойра погледна към прозореца. — Тихо е. Толкова рано преди съмване е тихо. Убила е малко момче и е обикнала това, в което го е превърнала.

— Да. Това не прави никого от двамата по-малко чудовище.

— Два дни — отново каза тя почти шепнешком. Нещо в нея вече умираше. — Когато всичко свърши, и да победим, и да загубим, ти ще отидеш до Танца и ще се завърнеш в своя свят. Никога вече няма да те видя, да те докосна или когато се събудя, да открия, че си седял до мен в мрака.

— Ще замина.

— Ще дойдеш ли да ме прегърнеш сега, преди слънцето да изгрее.

Кийън стана и отиде при нея. Притегли я към себе си и тя отпусна глава на рамото му.

— Кажи ми, че ме обичаш.

— Както не съм обичал никога досега.

Устните им се срещнаха, когато тя повдигна своите.

— Докосвай ме. Целувай ме. — Раздвижи се и се надвеси над него. — Вземи всичко.

Какъв избор имаше? Тя завладяваше сетивата му и разпалваше неударжим копнеж. Отдаваше толкова, за колкото жадуваше, притискайки устните му към гърдите си.

— Вземи още и още...

Въздишките ѝ бяха горещи и отчаяни, докато отстраняваше дрехите му. Зъбите ѝ одраскаха брадичката му, трептящият ѝ дъх погали кожата му.

Чувстваше се жива, изгаряше, всичко в нея се надигаше в безумен порив. Как да се откаже от това? От любовта, от страстта, от живота?

Ако бе писано да умре в битка, щеше да го приеме. Но как да живее ден след ден, нощ след нощ без сърцето си?

Притисна го между бедрата си, прие го в себе си със страстни движения, жадна да почувства още, да изживее още. Да познае още.

Очите ѝ блестяха, почти искрящи от лудост, и не откъсваха поглед от неговите. После се наведе над него и косите ѝ обгърнаха и двамата, спускайки се като уханен воал.

— Люби ме.

— Разбира се.

Пръстите му се впиха в плътта ѝ, докато стремително се носеше към върха.

— Докосвай ме, изгаряй ме, обсебвай ме! — Мойра с вик доближи шията си до устните му и притисна към тях нежната кожа, под която пулсираше кръв. — Направи ме като себе си.

Непосилно бе да спре горещия прилив, който нахлу в него на силни тласъци. Знаеше, че и за нея е невъзможно, докато тялото ѝ се извиваше и тръпнеше. Усещаше този неустойим пулс с устните си, притиснати към плътта ѝ.

— Подари ми вечността, заедно с теб.

— Престани! — Потръпвайки, той я отблъсна със сила, която едва не я повали на пода. — Използваш моята природа, за да сломиш волята ми?

— Да. — В гърдите ѝ се надигна плач, който прозвуча в гласа ѝ. — Бих използвала всичко и всеки. Нима открихме това само за да го загубим? Два дни, само два дни. Искам още.

— Не мога да ти дам нищо повече.

— Можеш. Лилит обичаше онова, което е създала, видях го. Ти ме обичаш сега, и аз теб. Любовта няма да изчезне с промяната.

— Не знаеш нищо.

— Зная. — Тя сграбчи ръката му, когато Кийън стана от леглото. — Няма нищо, което да не съм прочела. Как просто да се разделим и всеки да продължи живота си. Защо да избира смърт на бойното поле, вместо от твоята ръка? Няма да е истинска смърт, ако ме направиш като себе си.

Той отскубна ръката си и сякаш въздъхна. С нежност, която не се долавяше в очите му, обхвана лицето ѝ с длани.

— За нищо на света.

— Ако ме обичаш...

— Тази фраза е евтин женски трик. Недостоен за теб. Ако не те обичах толкова много, може би щях да направя точно това, за което ме молиш. Веднъж го направих.

Кийън застана до прозореца. Вече се зазоряваше, но не бе нужно да спускат завесите. Настъпваше дъждовно утро.

— Преди време изпитвах силни чувства към една жена. И тя ме обичаше. Или обичаше онзи, за когото ме смяташе. Превърнах я във вампир, защото исках да остане с мен. — Обърна се към леглото, където Мойра бе коленичила и тихо ридаеше. — Беше красива, забавна и умна. Мислех, че ще е интересна партньорка. И беше, почти десетилетие, преди да я изпепели добре насочена факла.

— Аз няма да свърша така.

— Стана убийца, двойно по-жестока от мен. Най-много си падаше по деца. Беше красива, забавна и умна... и след промяната. Веднага щом стана като мен, започна да използва качествата си, за да подмамва малчугани.

— Никога не бих...

— Напротив! — отсече той. — Почти със сигурност би се случило същото. Няма да превърна светлината на живота си в чудовище. Не искам да те видя като себе си.

— Когато те погледна, не виждам чудовище.

— Отново ще се превърна в такова, ако направя онова, което искаш. Не само ти ще се промениш, Мойра. Нима искаш отново да бъда обречен?

Тя притисна очите си с ръце.

— Не. Не. Тогава остани. — Тръсна ръце. — Остани при мен и нека бъдем такива, каквито сме. Или ме вземи със себе си. Щом Галия е в безопасност, мога да я оставя в ръцете на вуйчо си или...

— И какво? Да живееш с мен в сенките? Не мога да ти дам деца. Не мога да ти предложа истинския живот. Как ще се чувстваш след десет години, след двадесет, когато видиш, че остаряваш, а аз — не? Когато заставаш пред огледалото и виждаш в природата си нещо, което не ще видиш в моята? Вече откраднахме няколко седмици. Трябва да са ти достатъчни.

— А за теб достатъчни ли са?

— Получих повече, отколкото някога съм имал или съм се надявал да имам. Аз не мога да стана човек, Мойра, дори заради теб. Но мога да бъда наранен — и сега ти ме нараняваш.

— Съжалявам, съжалявам. Чувствам се, сякаш нещо изцежда всичко в мен. Сърцето ми, дробовете ми. Нямах право да те моля, зная. Знаех го и преди. Знаех, че е егоистично и недостойно. И малодушно — добави тя. — А преди малко се заклев, че няма повече да проявявам малодушие. Зная, че е невъзможно. Зная. Не зная само дали можеш да ми простиш.

Той се приближи и седна до нея.

— Жената, която превърнах в своя себеподобна, не знаеше какъв съм преди онзи миг. Ако бе узнала, щеше да избяга с писъци. Ти знаеш. Отправи тази молба, защото е човешко. Аз не искам прошка за това, което съм, не е нужно и ти да ме молиш да ти простя, че си човек.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През по-голямата част от деня Мойра помагаше на Глена да оформя и да зарежда огнени кълба. На всеки един-два часа в кулата идваха няколко души да вземат готовите и да ги подредят на камарата отвън.

— Не съм предполагала, че някога ще го кажа, но магиите могат да са досадно занимание.

— Хойт би казал, че това, което правим тук, е колкото магия, толкова и наука. — Глена изтри потта от челото си с ръка. — Да, и двете могат да са адски скучни. Все пак работата спори повече благодарение на помощта ти. Хойт сигурно ще разглежда карти и ще обсъжда стратегии с Кийън цял ден.

— Което навярно е също толкова досадно.

— Още повече.

Глена отново огледа редицата глинени топки, които бяха оформили, протегна ръце и изрече заклинанието. От мястото, на което стоеше до работната маса, Мойра виждаше, че продължителното използване на магическа сила я изтощава.

Сенките под зелените очи на Глена ставаха все по-тъмни с всеки час. И всеки път руменината на бузите ѝ от убийствената жегга изчезваше и лицето ѝ изглеждаше по-бледо и по-изпито.

— Трябва да спреш за малко — каза Мойра, когато Глена завърши заклинанието. — Да подишаш чист въздух, да хапнеш.

— Искам да довърша тази партида, но първо ще спра за минута. Тук вони на сяр. — Отиде до прозореца, отвори го и се наведе навън да вдъхне малко свеж хладен въздух. — О, това се казва гледка! Мойра, ела да видиш. Драконите кръжат над палатките.

Мойра се приближи да погледа драконите, повечето — възседнати от ездачи, които ги учеха да се спускат надолу или да се завъртат по команда. „Бързо схващат“, помисли си тя, загледана в разноцветната феерия на фона на мрачното небе.

— Иска ти се да можеше да ги снимаш или поне да направиш скица.

— Десет години няма да ми стигнат да нарисувам всичко, което видях през последните месеци.

— Толкова ще ми липсват, когато всичко свърши и си тръгнете оттук.

Разбрала, Глена обви ръка около раменете на Мойра и целуна косата ѝ.

— Знаеш, че ако има начин да идваме, ще ти гостуваме. Имаме ключ от Вратите и ако това, което правим не заслужава благословията на боговете, нищо не би могло.

— Зная, колкото и ужасни да бяха последните месеци, те ми дадоха толкова много. Теб, Хойт и Блеър. И...

— Кийън.

Мойра продължи да се взира в драконите.

— Той няма да дойде отново тук — с или без благословията на боговете.

— Не зная.

— Няма. Дори и да е възможно за него, няма да се върне при мен. — „Малка смърт — помисли си Мойра, — всеки час, всеки ден.“ — Знаех го от самото начало. Това, че ми се иска да не е така, не променя положението и не прави невъзможното възможно. Едно от нещата, които Мориган ми каза за мъдростта, беше да използвам и ума, и сърцето си. И с двете зная, че не можем да бъдем заедно. Ако опитаме, и двамата ще се терзаем толкова, че никой от нас няма да го превъзмогне. Не исках да се примиря. Направих нещо, заради което се срамувам от себе си, и го нараних.

— Как?

Преди Мойра да отговори, при тях влезе Блеър.

— Какво става тук? Разговор по женски? Каква е темата? Мода, храна или мъже? Оохо! — промълви тя, когато двете се обърнаха и видя лицата им. — Явно става дума за мъже, а нямам шоколад за утеха. Слушайте, няма да се бъркам, исках само да ви кажа, че са видели последните бойци да идват насам. Ще пристигнат след около час.

— Добра новина. Почакай, нали можеш да останеш за малко? — попита Мойра. — И ти трябва да чуеш онова, което се канех да

призная. И двете влагате сърцата и кръвта си в това начинание. Вие сте най-добрите приятелки, които съм имала или ще имам.

— Какъв сериозен тон. Какво си направила, Мойра? Решила си да преминеш към тъмната страна и да се сдружиш с Лилит?

— Не е далеч от истината. Помолих Кийън да ме направи като себе си.

Блеър кимна и се приближи.

— Не виждам следи от ухапване по врата ти.

— Защо не сте ядосани или поне изненадани? Нито една от вас.

— Мисля — бавно заговори Глена, — че на твое място бих сторила същото. Зная, че бих го пожелала. Ако останем живи, ние с Блеър ще останем заедно с любимите си. А ти не можеш. Нима очакваш да те съдим, защото си потърсила начин да промениш това?

— Не зная. Навярно щеше да ми е по-леко, ако ме съдехте. Използвах чувствата му към мен като оръжие. Поисках го... отчаяно го умолявах, в много интимен момент.

— В момент на страст — заключи Блеър. — Аз бих избрала същата тактика. Отказал е, което доказва, че не може да има съмнение какво означаваш за него. На твое място бих се чувствала малко по-добре, ако зная, че той също ще е самотен и ще страда след раздялата.

Мойра се засмя изненадано.

— Не го мислиш наистина.

— Казах го на шега, но дълбоко в себе си... не зная. Може би. Съжалявам, че за теб краят няма да е щастлив. Искрено.

— Е, може би всички ще имаме късмета да умрем в битката утре вечер. Така няма да съм самотна и да страдам.

— Позитивно мислене. Това е ключът.

Вместо шоколад, Блеър я прегърна. И срещна погледа на Глена над рамото ѝ.

Мойра знаеше, че е важно последните бойци да бъдат посрещнати лично от своята кралица и колкото може повече от тях да я видят в часовете преди последния поход. По здрач закрачи между палатките заедно с близките си от кралското семейство. Размени по няколко думи с всеки, когото видя. Беше облечена като воин с

кралската мантия, прихваната със семпла брошка с формата на Кладдоу, и меча на Галия на кръста си.

Върна се в къщата късно след здрачаване, за последното стратегическо съвещание на Кръга.

Всички се бяха събрали около дългата маса, освен Ларкин, който стоеше намръщен срещу камината. „Нещо ново — помисли си тя с лека тръпка в корема. — Нова идея.“

Свали мантията си и изпитателно се вгледа в лицата на онези, които вече познаваше толкова добре.

— Какви планове кроите, та Ларкин изглежда така разтревожен?

— Седни — каза Глена. — С Хойт измислихме нещо. Ако се получи — продължи тя, докато Мойра вървеше към масата, — ще спечелим войната.

Щом Мойра чу идеята, леката тръпка се превърна в топка лед. „Толкова рискове — помисли си тя, — толкова голяма опасност от провал и непредвидими последици. Главно за Кийън.“

Но когато го погледна в очите, разбра, че вече е взел решение.

— Ти рискуваш най-много — каза тя. — Времето... миг закъснение...

— Всички рискуваме. От самото начало знаехме с какво се захващаме.

— Никой не бива да поема по-голям риск от другите — намеси се Ларкин. — Така един от нас може да бъде жертван без необходимост, без...

— Нима мислиш, че на мен ми е леко? — тихо каза Хойт. — Веднъж загубих брат си, а после отново го намерих. Мисля, че и двамата открихме нещо, което преди не сме имали. Сега, докато изпълняваме мисията си, мога да го загубя още веднъж.

— Не ми вдъхвате увереност, че ще се справя. — На масата имаше халба и Кийън стана да си налее бира. — Очевидно фактът, че съм оцелял деветстотин години, не се смята за голямо предимство в трудовата ми биография.

— Аз бих те назначила — каза Блеър и повдигна чашата си. — Да, рисковано е, с много неизвестни, но ако се получи, ще бъде грандиозно. Вярвам, че ще успееш. — Тя докосна чашата на Кийън със своята. — Имаш моя глас.

— Не разбирам от стратегии — започна Мойра. — И магическата ми сила е ограничена. Можете ли да направите това? — обърна се тя към Хойт.

— Мисля, че е възможно.

Той посегна към ръката на Глена.

— Идеята ни хрумна в замъка, когато ти каза нещо — сподели Глена. — Ще използваме символите на Галия. Всичките. Ще бъде силна магия и макар и споена с кръв, ще е чиста.

— Вярвам, че поотделно притежаваме по-голяма истинска сила от Мидиър. — Хойт огледа лицата около себе си. — Заедно ще разбием и него, и останалите.

Мойра се обърна към Кийън.

— Ако се забавиш? Сигнал за теб, за всички нас, щом стъпките са изпълнени...

— Важно е на бойното поле да бъде пролята кръвта на Лилит. Един от нас шестимата трябва поне да я рани. Тази чест се пада на мен — заяви Кийън. — Независимо дали ще победи или не, мой дълг е да се бия с нея. Заради Кинг.

„Заради Кинг — помисли си Мойра — и заради себе си“

Някога и той бе имал нормален човешки живот и го бе загубил, ставайки невинна жертва. Тя бе проляла кръвта му и го бе подмамила да пие от нейната. Сега случилото се помежду им можеше да изиграе съдбовната роля за оцеляването на човечеството.

Мойра стана, поела непосилното бреме върху плещите си, и тръгна към Ларкин.

— Вече е решено. — Погледна четиримата на масата. — Четирима от шестима са съгласни, така че планът ще бъде изпълнен, независимо как ще гласуваме ние с Ларкин. Но е най-добре да сме единни. Всички от Кръга да го приемат, без разногласия и съмнение. — Хвана ръката на Ларкин. — Така ще имаме най-голям шанс.

— Е, добре — кимна Ларкин. — Тогава сме единни.

— Да го обмислим още веднъж. — Мойра се върна до масата. — Подробностите и изпълнението... и после ще съобщим на предводителите.

Щеше да бъде жесток, кръвав танц. Мечове, саможертва и магия в съзвучие. И кръв, разбира се. Кръвта бе важна част.

— Подготовката започва сутринта. — Беше станала да налее и да подаде малка чаша уиски на всеки. — После ще се разделим, всеки ще се заеме със задачата си и с благословията на боговете ще сложим край на войната. Мисля, че е уместно да кажа, че ще завърши със символите на Галия. Е, да прием за всички нас и за смъртта на враговете.

Когато отпиха, Мойра отиде до виела.

— Ще посвириш ли? — помоли тя Кийън. — Трябва да звучи музика. Ще ѝ се наслаждаваме в нощта. Нека тя чуе и да затрепери.

— Ти не свириш — промърмори Хойт.

— Някога не говорех и кантонски. Нещата се променят.

Все пак Кийън се почувства малко смутен, когато седна и провери дали струните са добре настроени.

— Какво е това? — любопитства Блеър. — Цигулка, болна от рахит?

— Е, може да се нарече прародител на цигулката.

Той засвири бавно, търсейки в себе си пътя от войната към музиката.

Смущението изчезна, когато се потопи в тихата, завладяваща мелодия.

— Прекрасно е — каза Глена. — Малко сърцераздирателно.

Тя не можа да устои и взе хартия и въглен, за да го нарисува, докато свири.

Навън арфи и дървени свирки подеха мелодията.

Всеки тон се отронваше като сълза.

— Имаш дарба — отбеляза Ларкин, щом отзвучаха последните тонове. — И сърце на музикант, честна дума. Но ще изсвириш ли нещо малко по-весело? По-игриво...

Ларкин извади свирката си и поредица жизнерадостни звуци прогониха меланхолията. Навън се присъединиха барабани и рогове, докато Кийън налучкваше ритъма и нотите. С кратък вик на одобрение Ларкин започна да потропва с крака и да присвива колене, а Мойра пляскаше с ръце в такт.

— Хайде! — Ларкин подаде свирката на Блеър и хвана ръцете на Мойра. — Да им покажем как се танцува в Галия.

Мойра със смях подхвана стъпките на нещо, което Кийън би нарекъл братовчед на ирландските танци. Бързо темпо, изправен гръб, енергични движения. Приведен над виела, той леко се усмихна на

несломимия човешки дух, докато сенките и светлината на пламъците пробягваха по лицето му.

— Да не ги оставяме да мислят, че са по-добри от нас.

Хойт сграбчи Глена за ръцете и я вдигна на крака.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш. В кръвта ти е.

По дъските на пода отекваше тропот на ботуши, който се разнесе навън в нощта, наред с музиката и смеха. „Толкова е човешко, помисли си Кийън. Да приемат радостта и не просто да я изживеят, а да извлекат всяка капка от нея.“

Брат му, който ценеше достойнството си толкова, колкото и магическата си сила, се въртеше лудо със своята сексапилна червенокоса вещица, а тя се заливаше от смях като момиче, опитвайки се да схване стъпките. Коравата преследвачка на демони смесваше народния с хип-хоп от двадесет и първи век и караше своя каубой, дарен с много образи, да се усмихва.

А кралицата на Галия, лоялна и всеотдайно изпълняваща дълга си към своя свят, просто се наслаждаваше на музиката с поруменяло и сияещо лице.

Можеше да загинат утре, всички до един, но боговете им бяха свидетели, че тази нощ щяха да танцуват. Лилит при цялото си могъщество, власт и амбиция, никога нямаше да проумее това. А магията, светлината, която носеха в себе си, щеше да съхрани живота.

За първи път Кийън повярва, че той може и да оцелее, а може би не, но човешкият род ще триумфира. Човечеството не можеше да бъде заличено дори от себе си. Макар и често да бе виждал подобни опити.

Имаше толкова много други като тези петима, готови да се борят, да проливат кръв и пот. И да танцуват.

Продължи да свири, когато Хойт спря за почивка и отпи глътка бира.

— Изпрати я към нея — промълви Кийън.

— Виж я моята Глена, танцува, сякаш е родена за това. — Хойт примигна и смръщи вежди. — Какво каза?

Кийън вдигна поглед, без да се усмихва, въпреки че музиката, която свиреше, бе все така весела.

— Изпрати музиката навън, нека Лилит я чуе, както каза Мойра. Можеш да го направиш. Да натрием носа ѝ.

— Ще го направим. — Хойт сложи ръка на рамото му. — Разбира се.

Силата завибрира и стопли рамото на Кийън, който продължаваше да свири.

Лилит стоеше в мрака и наблюдаваше поредната тренировъчна схватка на бойците си. Докъдето стигаше погледът ѝ — а тя имаше остро зрение — вампири, полувампири и смъртни слуги съставляваха армията, която бе изградила за стотици години.

Утре щяха да връхлетят хората като чума, превръщайки долината в езеро от кръв.

В него щеше да удави мръсницата, смееща да се нарича кралица, заради онова, което бе сторила с Дейви.

Лора застана до нея и двете се прегърнаха през кръста.

— Разузнавачите се върнаха — докладва тя. — Превъзхождаме врага по численост три пъти. Мидиър идва, както ти заповяда.

— Гледката отгук е чудесна. На Дейви щеше да му хареса.

— Утре по същото време или малко по-късно вече ще сме отмъстили за него.

— О, да! И няма да се задоволим с това. — Лилит усети присъствието на Мидиър, когато се качи на покрива при тях. — Скоро ще настъпи часът — продължи тя, без да се обърне към него. — Ако ме провалиш, лично аз ще прережа гърлото ти.

— Няма да се проваля.

— Утре, когато започне битката, ще бъдеш там. Искам да застанеш на хребета с лице на запад, та всички да те виждат.

— Ваше Величество...

Едва сега Лилит се обърна и сините ѝ очи го изгледаха студено.

— Нима мислиш, че ще те оставя да се спотайваш тук, в защитената територия? Ще бъдеш там, където кажа, Мидиър. И ще стоиш на хребета, откъдето и нашите, и техните бойци ще виждат силата ти. Стимул и за теб, и за тях — добави тя. — Направи мощна магия или ще платиш за своята некадърност по време на битката или по-късно.

— Служа ви вярно от векове, а все още ми нямате доверие.

— Помежду ни няма никакво доверие, Мидиър, само амбиция. Предпочитам да останеш жив, разбира се. — Усмихна му се едва забележимо. — Ще има работа за теб и след победата ми. В Галския замък има деца, защитени засега. Искам ги всичките, когато мракът надделее. Между тях ще избира следващия принц. А останалите ще послужат за хубаво угощение. Ще стоиш горе — каза тя, когато отново застана с гръб към него. — И ще хвърляш умната си сянка. Няма причина за безпокойство. Нали в дима над котела си видял какъв ще е краят? Безброй пъти си ме уверявал в това.

— Ще ви бъда по-полезен тук със...

— Тишина! — сопна се тя и рязко вдигна ръка. — Какъв е този шум? Чувате ли го?

— Звучи като... — Лора намръщено впери поглед в мрака. — Музика?

— Изпраца я магьосникът. — Мидиър повдигна ръце и лице нагоре. — Усещам жалката му нищожна сила в нощта.

— Спри я! Няма да търпя да ми се подиграват в навечерието на съдбовния ден. Просто няма да го позволя. Музика — просъска тя. — Човешки боклук.

Мидиър нехайно отпусна ръце.

— Мога да изпълня молбата ви, кралице моя, но това е наивен и смешен опит да ви ядосат. Вижте как вашата армия тренира, размахва мечове, готви се за битка. А какво правят враговете в тези последни часове? — Той щракна с пръсти и от тях изскочи искра. — Игрят си като безгрижни деца. Пропиляват с музика и танци краткото време, което им остава преди клането. Но ако настоявате...

— Почакай. — Лилит отново протегна ръка напред. — Остави ги да се радват на своята музика. Нека срещнат смъртта с танци. Връщай се при котела и дима. И бъди готов да заемеш мястото си утре, да го запазиш. Иначе ще вдигна тост за победата си с твоята кръв.

— Както желаете, Ваше Величество.

— Питам се дали говореше истината — каза Лора, когато отново останаха насаме, — или се боеше да премери силата си с тяхната.

— Няма значение. — Лилит не можеше да допусне нещо да я разтревожи, когато се намираше толкова близо до постигането на жадуваната цел. — Щом получа всичко, което искам, щом разбия

онези жалки същества и изпия кръвта на децата им, вече няма да има с какво да ми бъде полезен.

— Разбира се. А и неговата сила може да се обърне срещу теб, когато той постигне това, което иска. Какво предлагаш да правим с него?

— Ще си устроим пиршество.

— Ще си го поделим ли?

— Само двете.

Лилит продължи да наблюдава тренировката. Но музиката, проклетата музика вгорчаваше настроението ѝ.

Беше късно, когато Кийън легна при Мойра. През последните часове техният Кръг щеше да е разделен на три части. Беше видял ярката светлина на огън и примигващите пламъци на свещи и бе разбрал, че Хойт и Глена са се отдали на страстта си един към друг.

Както той с Мойра. И навярно — Ларкин с Блеър.

— Било е писано да стане така — тихо промълви Мойра. — Шестимата да изградим един кръг и всеки от нас да е по-силно свързан с някого от останалите. Да се съберем, да се учим едни от други. Да открием любовта. А тази къща сияе от любов тази нощ. Това е още една магия, по-мощна от всяка друга. Каквото и да се случи, имаме нея. — Повдигна глава и го погледна. — Онова, което поисках от теб, беше предателство.

— Няма смисъл да го споменаваме.

— Не, държа да ти кажа нещо, което зная със сигурност. Беше предателство към теб, към самата мен, към другите и към всичко, което направихме досега. Ти си по-силен и аз също станах такава. Обичам те с цялото си същество. Това е дар и за двама ни. Нищо не може да ни го отнеме или промени. — Повдигна медальона на врата му. В него имаше не само кичур от косата ѝ. В него бе любовта ѝ. — Не го оставяй тук, когато заминеш. Искам да зная, че ще го пазиш завинаги.

— Ще е с мен, където и да отида. Имаш думата ми. Обичам те с всичко, което съм и което не мога да бъда.

Мойра отново сложи медальона върху гърдите му и ръката си — на безмълвното му сърце. В очите ѝ напиреха сълзи, но ги сдържа.

— Не съжالياваш ли?

— За нищо.

— Никой от двама ни не бива да съжالياва. Люби ме отново — промълви тя. — За последен път, преди зазоряване.

В мигове на безкрайна нежност изживяваха сладостта от всяко докосване с ръце и устни. Дългите, опияняващи целувки притъпяваха болката, бавните ласки бяха като мехлем за раните, които трябваше да превъзмогнат. Струваше ѝ се, че нейното сърце бие достатъчно силно и за двамата в тази последна нощ.

Очите ѝ се вираха в неговите, жадно поглъщайки лицето му, докато на върха на насладата го видя да полита заедно с нея.

— Каж ми го отново — прошепна тя. — Още веднъж.

— Обичам те. Завинаги.

Останаха да лежат един до друг в тишината. Всички думи вече бяха изречени.

Час преди разсъмване шестимата станаха, за да се подготвят за последния поход до бойното поле.

Изминаха пътя на коне, на дракони и пеша, в каруци и фургони. По небето над тях пълзяха облаци, но не скриваха слънцето. Лъчите му проникваха през тях и най-сетне ги разкъсаха, за да озарят пътя към Долината на мълчанието.

Първите пристигнали заложиха капани в сенките и пещерите, под зоркия поглед на ездачи на дракони, които кръжаха над долината и около нея, готови за атака.

Натъкнаха се на капани, приготвени за тях. Бойци попадаха в кървави тресавища, които ги повличаха надолу, и тъмната, бълбукаща течност, черна като катран изгаряше ботушите и плътта им.

— Дело на Мидиър — процеди Хойт през зъби, докато другите тичаха да спасят колкото могат.

— Спри го! — изкомандва Кийън. — Ще настане паника още преди да сме започнали.

— Полувампири! — изкрещя Блеър от въздуха, възседнала дракон. — Около петдесет. Първите редици тръгват.

Спусна се надолу да ги поведе в нападение.

Летяха стрели, мечовете съсичаха наред. В първите часове паднаха петнадесет души от галската армия. Но позициите бяха запазени.

— Искаха само да ни покажат какво ни очаква. — С опръскано от кръв лице, Блеър слезе от дракона. — Но ние им го върнахме тъпкано.

— Някой трябва да се погрижи за убитите и ранените. — Вдъхвайки си кураж, Мойра хвърли поглед към загиналите. — Хойт отблъсва магията на Мидиър. Колко му струва това?

— Ще получи помощ, ако му е нужна. Ще направя още няколко кръга. Да видим дали ни готвят други изненади. — Блеър отново се качи на дракона. — Поддържайте фронта.

— Не се оказахме достатъчно подготвени за капаните, за нападение през деня. — Ларкин прибра окървавения си меч и застина до Мойра. — Но се справихме добре. Можем и още по-добре.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я притегли настрана, за да го чуе само тя:

— Глена казва, че някои от тях вече са тук, скрити под земята. Хойт няма как да работи с нея сега, но тя мисли, че двамата с Кийън могат да открият и унищожат поне част.

— Добре. Дори шепа мъртви врагове са победа. Трябва да подкрепя стрелците.

Слънцето се издигна и вече започваше да се спуска. На два пъти Мойра видя земята да се разтваря там, където Глена заби върбова пръчка. После видя и огъня, пламнал от земята, когато слънцето изпепели скритото под нея създание.

„Колко ли има още? — запита се тя. — Сто? Петстотин?“

— Край с магията му. — Хойт попи потта от челото си и се присъедини към нея. — Капаните на Мидиър са затворени.

— Победил си го.

— Не мога да кажа. Може би се е заловил с друга работа. Но засега е отрязан. Тръпки да те побият на тази земя. Сякаш от нея извира зло, готово да те задуши. Ще помогна на Кийън и Глена.

— Не, трябва да си починеш, за да пестиш енергия. Аз ще им помогна.

Разбирайки, че е важно да пази силите си, Хойт кимна. Но очите му бяха мрачни, когато огледаха долината и се спряха на мястото,

където работеха Глена и Кийън.

— Няма да ги намерят всичките. Не и на тази земя.

— Невъзможно е. Но всеки враг по-малко е победа.

Стигайки до Глена, Мойра видя признаци на изтощение. Лицето ѝ бе бледо и обляно в пот като на Хойт.

— Време е за почивка — каза ѝ тя. — Отдъхни си. Аз ще поработя.

— Нужна е по-голяма сила от твоята. Аз едва смогвам. — Глена с благодарност пое манерката с вода, която ѝ подаде. — Изровили сме само десетина. Още два часа...

— Спри за малко. — Кийън докосна ръката на Глена. — Изтощена си до крайност и го знаеш. Ако до залез не ти остане никаква сила, каква полза ще има от теб?

— Зная, че са повече. Много повече.

— Тогава ще бъдем готови, когато изскочат от земята. Върви. Хойт се нуждае от теб. И той е на ръба на силите си.

— Добра тактика — каза Кийън на Мойра, когато Глена се отдалечи. — Да използваш Хойт.

— Да, но е самата истина. Изцеждаме и двамата. И теб — добави тя. — Долавям умората в гласа ти. Ще ти кажа същото, което ти каза на нея. Каква полза ще има от теб, ако не ти остане сила до залез?

— Проклетото наметало ме задушавя. Но алтернативата не е никак приятна. Имам нужда от храна — призна той.

— Тогава изкачи се на хълма и си вземи. Направихме почти всичко, което можем, всичко планирано до този час.

Мойра виждаше Блеър и Ларкин, Хойт и Глена. Когато слънцето слезеше още по-ниско, отново щяха да обединят силите си. Закрчиха по напуканата земя, преминаха отвъд остров от стърчащи скали и поеха нагоре по стръмния склон.

Всичко в нея трепереше, когато стигнаха до хребета. Дори без магията на Мидиър земята сякаш се разтваряше под краката ѝ.

Кийън извади манерка за вода, в която Мойра знаеше, че има кръв.

— Очакват нещо от теб — заговори Блеър. — Много от бойците ти губят кураж.

— Ако намекваш, че няма да се стегнат и да се бият...

— О, стига с тази галска гордост! — Блеър протегна ръка за мир.
— Трябва да им кажеш нещо, да ги надъхаш. Имат нужда от нещо като Речта в деня на свети Криспин.

— Какво е това?

Блеър повдигна вежди срещу Кийън.

— Явно си пропуснала „Хенри Пети“, докато тършуваше в библиотеката на Кийън.

— Все пак книгите бяха твърде много.

— Трябва да повдигнеш духа им — обясни Глена. — За да бъдат готови да се бият и дори да умрат. Напомни им защо са тук, вдъхнови ги.

— Сама ли трябва да го направя?

— Никой друг не би постигнал същото въздействие. — Кийън затвори манерката. — Ти си кралицата и въпреки че ние останалите сме генерали, така да се каже, те се уповават на теб.

— Не зная какво да кажа.

— Ще измислиш нещо. Ние с Ларкин ще съберем войската ти. Да добавим към „Хенри“ и нещо от „Смело сърце“ — обърна се той към Блеър. — Да я качим на кон.

— Страхотно!

Блеър отиде да доведе жребеца на Кийън.

— Какво е казал този Хенри? — попита Мойра.

— Това, което имат нужда да чуят. — Глена стисна ръката на Мойра. — Ти ще направиш същото.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Нищо не ми идва наум.

— Няма да дойде от ума. Не само оттам. — Глена сложи диадемата върху главата на Мойра. — Умът и сърцето, нали помниш? Вслушай се и в двете и ще намериш правилните думи.

— Иска ми се ти да говориш вместо мен. Но е глупаво да се боя да говоря пред тях — каза Мойра с лека усмивка, — щом не се боя да умра с тях.

— Сложи това. — Блеър ѝ подаде мантията. — Ще изглеждаш добре с развята мантия. И говори високо, малката! Трябва да обереш овациите на публиката.

— По-късно ще те попитам какво означава последното. — Мойра въздъхна тежко и възседна жребеца. — Да вървим!

Когато конят запристъпва напред, сърцето ѝ се преобърна. Там бяха нейните поданици, повече от хиляда силни бойци, застанали с гръб към долината. Щитовете и копията им блестяха дори на чезнещата слънчева светлина, която огряваше лицата на хора, готови да пожертват живота си.

И умът ѝ разбра посланието на сърцето.

— Народе на Галия!

Приветстваха я, когато застана с коня си срещу редиците им. Дори вече пострадалите изричаха името ѝ.

— Народе на Галия, аз съм Мойра, кралицата воин. Аз съм ваша сестра и служба на вас. В този час сме на това място по повеля на боговете, за да изпълним мисията, за която сме избрани. Не познавам лицата и не зная имената на всички ви, но всеки мъж и всяка жена тук са ми скъпи. — Вятърът развя мантията ѝ, когато се вгледа в лицата им. — Тази нощ, когато слънцето залезе, ви призовавам да се биете, да отстоявате суровата земя, вече вкусила от нашата кръв днес. Призовавам ви да се биете, но не за мен. Не за кралицата на Галия.

— Ще се бием за кралица Мойра! — извика някой.

Името ѝ отново отекна с вятъра, изречено от безброй гласове.

— Не, няма да се биете за мен! Нито за боговете. Няма да се биете и за Галия в тази нощ или дори за децата си. Нито за мъжете и жените си, майките и бащите си.

Притихнаха, когато тя продължи бавно покрай редиците, срещайки погледите им.

— Не за тях сте дошли в тази сурова долина, знаейки, че кръвта ви може да напои земята ѝ. Тук сте заради цялото човечество. Вие сте избраниците. Вие сте благословените. Всички светове и всяко биещо сърце в тях е вашето сърце, вашият свят. Ние, избраниците, сме един свят, едно сърце, една цел.

Мантията ѝ шумолеше от вятъра, докато жребецът пристъпваше, и отблясъци от последните слънчеви лъчи пробягваха по златната диадема и острието на меча ѝ.

— Няма да се провалим в тази нощ. Провалът е немислим. Защото когато един от нас падне, друг ще вдигне меч или копие, кол или юмрук срещу заплахата, надвиснала над целия човешки род. Ако и следващият падне, ще дойде трети, четвърти и още много, защото светът тук и врагът никога не е познавал други като нас.

Оловносивите ѝ очи се открояваха на лицето ѝ, сияещо от страст. Гласът ѝ се носеше във въздуха и думите отекваха силно и ясно.

— Тук, на тази земя, ние ще ги пратим в ада — продължи тя, надвиквайки възгласите, които се надигнаха като вълна. — Няма да се предадем в тази нощ, няма да се провалим в тази нощ, а ще устоим и ще тържествуваме. Вие сте сърцето, което те никога не могат да имат. Вие сте духът и светлината, които те никога не ще познаят отново. Нощта на Самен ще бъде възпята, всяко следващо поколение ще слуша легенди за битката в Долината на мълчанието. Децата ни ще седат до огнището и ще разказват за славния ни подвиг тук. В тази нощ. Залезът идва.

Мойра извади меча си и посочи с него на запад, където хоризонтът бе обагрен в яркочервено.

— Щом падне мрак, ще се втурнем с мечовете, сърцата и духа си срещу тях. И боговете са ми свидетели, кълна се, че ще накараме слънцето отново да изгрее.

Тя изстреля огнен лъч към небето.

— Не е зле — успя да каже Блеър, когато отново отекнаха поредица възгласи. — Твоето момиче има дар слово.

— Просто е... блестяща. — Кийън не откъсваше поглед от нея.
— Как не ги заслепява?

— Тя каза истината — отбеляза Хойт. — Никога не са виждали други като нас.

Предводителите тръгнаха с частите си, за да заемат позиции. Мойра се отдалечи и слезе от коня.

— Време е — каза тя, с протегнати напред ръце.

Шестимата застанаха в кръг, за да скрепят тази последна връзка. После се разделиха.

— Ще се видим на финала. — Блеър широко се усмихна. — Разбий ги, каубой!

Скочи на дракона си и се издигна високо.

Ларкин се метна на своя.

— Последният, влязъл в кръчмата след победата, черпи.

После полетя нагоре, далеч от Блеър.

— Нека бъдем благословени. Да им разкажем играта.

Хойт и Глена поеха към позициите си, но Мойра бе видяла двамата братя да се споглеждат.

— Какво става с Кийън? Не лъжи сега, когато сме толкова близо до почти сигурна смърт.

— Поиска да му дам дума. Ако успеем да приведем магията в действие, поиска думата ми, че няма да го чакаме.

— Но не можем...

— Беше последната му молба към мен. Дано не се окажем изправени пред този избор.

Мойра застана до Кийън.

— Победа — пожела му тя — и още хилядолетие живот.

— На това се надявам. — Той прикри лъжата, хващайки ръцете ѝ за последен път и притискайки ги към устните си. — Победа, мо крий, и изживей живота си достойно!

Преди Мойра да каже още нещо, Кийън възседна коня си и се понесе в галоп.

От въздуха Блеър крещеше команди, направляваше дракона с крака и оглеждаше земята за онова, което щеше да дойде с мрака. Слънцето се скри, над долината се спусна нощ и тогава земята изригна. Наизскачаха от пръстта, от скалите и пещерите, многобройни като рояк.

— Време е за шоу — промърмори тя под носа си и зави на юг, когато Мойра и стрелците ѝ атакуваха с порой от стрели. — Задръжте ги, задръжте ги!

Бърз поглед към мястото, където предвожданите от Найл бойци надигаха гласове, ѝ подсказа, че той очаква знак.

„Още малко, още миг“, помисли си тя, докато вампирите нахлуваха в долината и стрелите поразяваха някои от тях, но пропускаха други.

Блеър размаха огнения меч и рязко се спусна надолу. Докато войската настъпваше, дръпна въжето на самара си и хвърли първата бомба.

Полетяха пламтящи парчета глина и когато огънят погълна няколко вампири, отекнаха писъци. Но те продължиха да изникват от земята и да напредват към галите.

Освободен от наметалото, Кийън спря коня си и даде знак на мъжете зад гърба си да забавят темпото. Бомби бълваха огън и изпепеляваха враговете и земята. Но прииждаха още, пълзешком и тичешком, драскаха с нокти и се нахвърляха. С боен вик Кийън вдигна меча си и поведе воините напред през пламъците.

С хвърчащи искри под копитата и звън на стомана той разкъса редиците на настъпващата армия. Враговете обаче отново се съединиха и заобиколиха него и частите, които предвождаше. Писъците заляха долината като порой.

Застанала на високо плато, Мойра сграбчи бойната си брадва. Сърцето ѝ се надигаше до гърлото, докато гледаше как вампирите напредват на изток. Тръгна срещу тях, едновременно с Хойт, и заедно поведоха своите воини покрай вражеските флангове. Сред писъците, звъна на остриета и огъня прозвуча тръбен зов на дракони. Следващата вълна от армията на Лилит приближаваше.

— Стрели! — извика Мойра, когато калъфът ѝ остана празен, и веднага в краката и бе хвърлен нов.

Зареждаше и стреляше, зареждаше и стреляше, докато въздухът се изпълни с толкова гъст дим, че бе невъзможно да използва лъка. Вдигна огнения меч и се втурна с бойците си сред пушека.

Всичко, от което се бе страхувала, всичко, което знаеше и бе зърнала в изпратените от боговете видения, бледнееше пред жестокостта на онова, което се разкри сред дима и мириса на кръв.

Съсечени мъже и жени, пепел от пронизани врагове, която се стелеше по земята като черен сняг. Кръвта сякаш извираше и обагреше пожълтелите треви в червено.

Писъци на хора и вампири отекваха в мрака под бледата, почти кръгла луна.

Тя отби удар от меч и тялото ѝ инстинктивно се изви с бързина, постигната с упорити тренировки, за да спре следващия. Когато скочи, за да избегне нисък удар, усети как острието раздвижи въздуха под ботушите ѝ. С яростен вик тя преряза гърлото на нападателя.

През мъглата видя дракона, възседнат от Блеър, да се спуска спираловидно, прободен от стрели отстрани. По земята имаше безброй колове. Мойра грабна един със свободната си ръка, втурна се напред и го заби през гърба в сърцето на вампир, устремил се към Блеър.

— Благодаря. Залегни! — Блеър я побутна встрани и отсече ръката на друг. — Къде е Ларкин?

— Не зная. Не престават да прииждат.

— Помни собствения си призив.

Блеър скочи нагоре, нанесе удар с крака и прониза онзи, когото бе ритнала.

След миг тя отново се изгуби сред вълните от дим, а Мойра продължи да се бори сама за живота си.

Блеър разкъса редицата на враговете, но се озова заобиколена от тях. Бореше се с меч и кол да се придвижи крачка напред. Изведнъж я обля силна струя. Докато нападателите ѝ пицяха от светената вода, която се бе изсипала върху тях, Ларкин излетя от дима и хвана протегнатата ѝ нагоре ръка, за да се качи при него.

— Добра работа — отбеляза тя. — Остави ме. Там на високата гладка скала.

— Ти ме остави. Време е да се пробвам и на земята. Водата свърши, но има две огнени кълба. Вече упорито настъпват и от юг.

— Ще ги посгрея.

Ларкин скочи, а тя се издигна високо.

Хойт обикаляше с очи и с магическата си сила бойното поле. Усецаше студената сянка на Мидиър, но наоколо витаеше толкова мрак и студ, че не бе сигурен откъде идва.

За миг съзря Глена да си проправя път нагоре към хребета. Там, подобно на черен гарван с разперени криле, стоеше Мидиър. С ужас

видя как от дълбока пролука в скалите като змия се подаде ръка, която сграбчи Глена за крака. В съзнанието си чу вика ѝ за помощ, докато риташе и драскаше, за да не бъде повлечена надолу, в зиналата пропаст. Макар и да знаеше, че е твърде далеч, той се втурна сред мечовете. Продължи дори когато от върховете на пръстите ѝ изскочиха пламъци и обхванаха онова, което я дърпаше.

Усетил силата ѝ, Мидиър изстреля светкавица, черна като катран, и я повали назад.

Обезумял от страх, Хойт се биеше яростно, не усещайки ударите и получените рани, докато с мъка се придвижваше към нея. Видя кръвта по лицето ѝ, когато тя отвърна на светкавицата на Мидиър с бял лъч.

Колът премина на косъм от сърцето на Кийън и коленете му се подкосиха от болка. Докато се превиваше, вдигна меча си и почти разсече нападателя надве, преди да се претърколи. В каменистата земя до него се заби копие. Той го сграбчи и повдигна, за да пронизе друг в сърцето. После скочи нагоре и с крака блъсна още един към стърчащите дървени колове, забити от галите в земята.

Видя Блеър през дима от огнените кълба и запалените стрели, скочи нагоре и се вкопчи в самара на дракона ѝ, за да се метне зад нея миг преди да изстреля друга бомба.

— Не те видях — извика Блеър.

— Зная. Къде е Мойра?

— Нямам представа. Остани тук. Аз слизам долу.

Блеър скочи върху скална тераса. Той видя как се претърколи и хвърли колове с двете ръце, преди мъглата да я погълне. Завъртя се с дракона си, насочи меча си и изпрати огън. Земята не преставаше да го тегли; опияняващият мирис на кръв и страх събуждаше глад, който го пробуждаше като остър кол.

Тогава видя Глена да се изкачва по стръмния склон, обградена от всички страни. Бойната ѝ брадва гореше и всеки път, когато съсечеше враг, към нея вкупом запълзяваха още.

Забелязвайки черния силует на хребета, разбра защо толкова много вампири се втурват срещу една-единствена жена.

Силата на Кръга надделя над глада и той се спусна светкавично към съпругата на брат си.

С енергичен замах на драконовата опашка повали трима надолу по скалите към капани със стърчащи колове и ровове със светена вода. Мечът му унищожил още двама, докато брадвата на Глена продължаваше да превръща враговете в димяща пепел.

— Качвай се!

Кийън се спусна ниско, обгърна талията ѝ с ръка и я повдигна.

— Мидиър... мръсникът...

Разбрал, Кийън отново се издигна. Но опашката на дракона се удари в нещо невидимо, твърдо като скала.

— Издигнал е щит около себе си, страхливецът.

Дишайки тежко и накъсано, Глена потърси с поглед Хойт. Хватката, стегнала дробовете ѝ, отслабна, когато го видя да се бие и бавно да напредва нагоре по склона.

— Остави ме на хребета и продължавай.

— Да бе!

— Налага се, Кийън. Магия срещу магия, затова съм тук. Намери другите и се подгответе, защото — в името на всички богове и богини! — ще доведем този замисъл докрай.

— Добре, Червенокоске. Залагам на теб.

Кийън прелетя над хребета и забави, докато тя се спусна долу. Остава я лице в лице с черния магьосник.

— О, червенокосата вещица е дошла тук да срещне смъртта си.

— Няма да ти доставя това удоволствие.

Вдигна ръка и замахна с брадвата си. Широко отворените му очи ѝ подсказаха, че ходът го е изненадал. Горящото острие на брадвата разсече щита, но не улучи целта. Беше тласната назад, издигна се във въздуха и тежко се стовари на земята.

Въпреки че Глена излъчваше своята магическа сила, изпепеляващите му черни светкавици опариха дланите ѝ. Протегна ръце напред, изправяйки се с мъка.

— Не можеш да ме победиш — каза той, докато мракът трептеше около него. — Видях края ви и твоята смърт.

— Видял си каквото дяволът, на когото си се продал иска да видиш. — Глена изпрати огън и макар той да го отблъсна с едно

махване с ръка, знаеше, че е почувствал болка, както тя — от неговите светкавици. — Краят е такъв, какъвто ние решим.

С ледена ярост Мидиър насочи режещ вятър, който се плъзна по кожата ѝ като остриета.

„Удържаме фронта“, каза си Блеър. Вярваше, че запазват позиции, но при всяка отвоювана от галите педя земя от мрака изникваха още вампири.

Вече не броеше колко е убила. Най-малко десетина с меч и кол и още толкова от въздуха. Въпреки това не бяха достатъчно. Земята бе осеяна с трупове, а дори и тя бе на предела на силите си.

„Време е да започнем с изненадите“, помисли си Блеър и с вик на отмъщение съсече вампир, спрял да се нахрани от един убит.

Завъртя се и докато замахваше с меча си срещу други, видя Глена и Мидиър на високия хребет и борбата на черен срещу бял огън.

Грабна копие от ръката на мъртвец и го хвърли далеч напред. Прониза двама вампири, които се биеха с гръб един към друг, и дървената част премина през сърцата им.

Нещо се спусна отгоре. Сетивата ѝ доловиха само полъх и инстинктът я накара да скочи високо с рязко завъртане. Вдигна меча си веднага щом стъпи на земята и го кръстоса с този на Лора.

— Ето те най-сетне. — Лора бавно придвижи меча си и така двата се озоваха обърнати надолу, с долепени върхове. — Точно теб търсех.

— Е, тук съм. Имаш нещо на лицето. О! Белег? Аз ли ти го оставих? Много жалко.

— Скоро ще разкъсам лицето ти.

— Ще ти се, а? Падаш си по подобни гадости. Стига празни приказки!

— Стига!

Мечовете зазвъняха. После песента им се усили, докато остриетата се срещаха все по-често.

След минути Блеър разбра, че е изправена срещу най-страховития враг в живота си. Макар и да изглеждаше като героиня от евтин порнофилм с прилепналите си кожени дрехи, френската кучка можеше да се бие.

„И да понася удари“, помисли си тя, когато най-сетне проби защитата на Лора и успя да стовари юмрук в лицето ѝ. Остриите зъби на вампира одраскаха кожата ѝ, усети парене.

Блеър скочи върху назъбена скала и посегна с меча си надолу. Но само разцепи въздуха, защото Лора се издигна над земята, сякаш имаше криле. Острието ѝ изсвистя покрай лицето на Блеър и върхът разряза бузата ѝ.

— О, дали от това ще остане белег? — Лора се приземи на скалата до нея. — Много жалко.

— Ще зарасне. Нищо от теб няма да остане.

В замяна на първата пролята кръв, по ръката на Лора се плъзна огнен лъч.

Но мечът ѝ отби острието встрани, стана черен и червеният пламък угасна.

— Мислиш, че не сме подготвени? — Лора оголи зъби, докато се движеха и разменяха удари. — Магията на Мидиър е по-силна, отколкото вашите магьосници могат да си представят.

— Тогава защо не е въоръжил всичките ви бойци с мечове като твоя? Явно силата му не е достатъчна.

Блеър отново скочи високо и я тласна назад с крака. Вампирът използва инерцията, за да се издигне, и при спускането замахна с меча си.

Блеър вдигна своя, за да го отбие, но не видя камата, която полетя от другата ръка на Лора. Залитна от болка, когато острието се заби в тялото ѝ отстрани.

— О, колко много кръв! Просто блика от теб. Ммм! — засмя се Лора и издаде звук на наслада, когато Блеър падна на колене. После с искрящо червени очи вдигна меча за смъртоносно пробождане.

Отекна яростен вой и от склона скочи златист вълк, чиито нокти и зъби се впиха в ръката с меча. Но при опита му да захапне гърлото на Лора Блеър изруга.

— Не! Остави я на мен. Даде ми дума. — Задъхана от болка, тя остана на колене, все още със забитата отстрани кама. — Отдръпни се, момче вълче. Стой настрана!

Вълкът се превърна в Ларкин и се отдръпна.

— Довърши я! — изкрещя той с мрачен поглед. — Престани да си играеш с нея!

— Мъж под чехъл, а? — Лора запристъпва в кръг, за да държи под око и двамата — ранената жена и невъоръжения мъж. — Но е прав. Стига сме си играли. Програмата ми е претоварена.

Замахна надолу и Блеър с мъка се надигна, готова да посрещне меча. Мускулите в ръката ѝ крещяха от болка, докато от тялото ѝ струеше кръв и агония.

— Никой не е под чехъл — задъхано каза тя. — Свършено е с теб.

Извади камата и я заби до окървавената дръжка в корема на Лора.

— Боли, но това е стомана.

— Това също.

Със сетни сили Блеър отби меча встрани и заби своя в гърдите на вампира.

— Само ме дразниш. — Лора освободи меча си и го насочи срещу нея. — С кого е свършено сега?

— С теб — отвърна Блеър, когато острието, все още забито в гърдите на противничката ѝ, избухна в пламъци.

С пронизителни писъци Лора политна от скалата. Блеър издърпа меча и с енергично, уверено движение отсече горящата глава.

— Супер!

Блеър се препъна, олюля се и щеше да падне, ако Ларкин не се бе втурнал да я хване.

— Колко е дълбоко? Колко е сериозно?

Той притисна ръка към кървящата ѝ рана.

— Мисля, че извадих късмет. Няма засегнати органи. Бърза превръзка, за да спре кървенето, и отново съм в играта.

— Ще видим. Качвай се.

Ларкин се превърна в дракон и Блеър пропълзя до гърба му. Докато се издигаха, видя Глена на хребета и сблъсъка на силата ѝ с тази на Мидиър. И видя приятелката си да пада.

— Господи, ранена е! Изтощена е. За колко време можеш да стигнеш дотам?

В образа на дракон, Ларкин си помисли: „Не достатъчно бързо“.

Глена усещаше вкуса на кръв в устата си. Кръв течеше и от десетината драскотини по кожата ѝ. Знаеше, че го е наранила, че е отслабила защитата му, дори силата му.

Но чувстваше, че собствената ѝ сила изтича с кръвта.

Беше направила всичко, на което е способна, а не се бе оказало достатъчно.

— Огънят ти угасва. Останал е само един тлеещ въглен. — Мидиър приближи до мястото, където тя лежеше на обгорялата и окървавена земя. — Но си струва да го изсмуча, заедно с живота ти.

— Ще те задуши — едва промълви Глена. „Пролях кръвта му“, помисли си тя. Капки от нея бяха попили в земята. — Кълна се.

— Ще го погълна за миг. Толкова е малък. Виждаш ли какво става надолу? Онези, на които векове наред съм помагал да се множат, прииждат като рояк. Всичко се случва така, както предрекох. Докато падате един по един, силата ви се влива в мен. Вече нищо не може да я възпре.

— Аз мога.

Целият в синини и кръв, Хойт се прехвърли отвъд върха.

— Ето го и моя герой — успя да процеди тя през зъби, стиснати от болка. — Довърши този тук.

— Задава се още една апетитна хапка.

Мидиър се завъртя и изстреля черна светкавица. Тя засъска, запраща и полетяха кървавочервени пламъци, сблъсквайки се с ослепителнобялото сияние на Хойт. Силата тресна и двамата назад и нажежи въздуха помежду им. Глена се претърколи на земята, за да избегне огнена ивица, и запълзя на четири крака.

Напрегна малкото сила, която ѝ бе останала, за да я добави към тази на Хойт. С трепереща ръка сграбчи кръста на шията си, съсредоточи я в него и я насочи към онзи, който носеше той.

Докато изричаше заклинание, магическите сили — черна и бяла — се бореха на забуления в мъгла хребет и задушния въздух над него.

Огънят, който докосваше кожата на Хойт, режеше като лед. Мидиър жадуваше да достигне до кръвта — вече пролятата и онази, която се надяваше да пролее, за да изсмуче силата му.

Драскаше като нокти и свистеше като остриета, докато във въздуха отекваше магически тътен, а димът се издигаше високо — до

трептящата луна. Земята под краката му се пропукваше и под огромния натиск се отваряха дълбоки пропасти.

Докато дробовете му изнемогнаха и сърцето му препускаше, волята му потискаше земните потребности на тялото и той забравяше за болката от раните и солената пот, която се стичаше в тях.

Силата му бе всичко. Далеч бе онзи кратък миг в началото на пътешествието, когато му бе хрумнало да посегне към черната магия. Сега, на този хребет, сред океан от кръв и смърт, човешка смелост, саможертва и ярост, се бе превърнал в ярък бял пламък.

Кръстът на врата му хвърли сребристи отблясъци, когато магическата сила на Глена се присъедини към неговата. С една ръка посегна към нейната, сграбчи я здраво, щом пръстите им се преплетоха, и ѝ помогна да се изправи. С другата вдигна меча и горещото му острие засия с чиста бяла светлина.

— Ние сме тези, които ще те погубят — заговори той и Мидиър отби изпратена мълния с меча си. — Ние заставаме с чиста магия, със силата на човешките сърца, за да те победим и пламъците да те погълнат завинаги.

— Проклятие за вас! — изкрещя Мидиър, разпери ръце и изстреля мълнии. По лицето му пробяга страх, когато Глена размаха ръка във въздуха и ги превърна в пепел.

— Не, проклятие за теб!

Хойт вдигна меча си. Белият огън, който заструи от острието, прониза сърцето на Мидиър като стомана.

Там, където падна мъртъв, земята почерня.

„Горе“, помисли си Мойра. Трябваше да се върне на възвишението и да събере стрелците. Беше чула предупрежденията, че редиците им отново са разкъсани от изток. Запалени стрели щяха да отблъснат нашествениците и да дадат време на бойците ѝ да възстановят строя си. Потърси в суматохата кон или дракон, с който да стигне там, където знаеше, че най-много се нуждаят от нея.

Вдигна поглед и видя Хойт и Глена, обгърнати от бяло сияние, срещу Мидиър. Свеж прилив на надежда я накара да хукне напред. Докато краката ѝ затъваха в земята, прободете приближаващ се враг.

Нанесената рана го забави и когато опита да отвърне, Ридок го съсече изотзад.

С настървена усмивка той се втурна с шепа мъже към разкъсаната редица. „Жив е“, помисли си Мойра. Вуйчо ѝ бе жив. Докато тичаше след него, земята се раздвижи под краката ѝ и вълните я повалиха по корем.

Надигайки се, погледът ѝ срещна изцъклените мъртви очи на Излийн.

— Не! Не! Не!

Гърлото на Излийн бе прерязано и кожената каишка, на която Мойра знаеше, че носи дървен кръст, висеше скъсана и напоена с кръв. Мъката я разтърси така дълбоко, че не намери сили да се изправи.

„Все още не е изстинала“, помисли си тя, тресейки се от плач. Ако бе стигнала до нея по-скоро, може би щеше да я спаси.

— Излийн! Излийн!

— Излийн! Излийн!

Имитирайки я с подигравателен тон и гримаса, от мъглата изплува Лилит.

Носеше дрехи на воин в червено и сребристо, а косите ѝ бяха пригладени назад с диадема като тази на Мойра. Мечът ѝ бе окървавен до украсената със скъпоценни камъни дръжка. Щом я видя, през тялото на Мойра преминаха вълни на страх и ярост, които я накараха да скочи на крака.

— Виж се само. — Пристъпвайки около нея, Лилит движеше меча с грация и сръчност — знак, че кралицата на вампирите борави умело с това оръжие. — Дребна и незначителна, обляна в сълзи. Изумена съм, че пропилях толкова време да планирам смъртта ти, когато всичко е толкова просто.

— Няма да победите тук.

„Кралица срещу кралица“, помисли си Мойра и отби първото предупредително замахане на Лилит. Животът срещу смъртта.

— Дишаме във врата ви. Нищо няма да ни спре.

— О, моля те! — Лилит нехайно махна с ръка. — Редиците ви се ронят като трохи, а аз имам още двеста в резерв. Но няма да ги призова сега. Ще бъдем само ти и аз.

Почти без да трепне, Лилит протегна ръка, сграбчи минаващ покрай нея боец за гърлото и счупи врата му.

Отегчено го хвърли на земята и отби огнения меч на Мойра.

— Мидиър свърши добра работа — каза Лилит, когато огънят угасна. — Дълго ще те карам да се мъчиш, смъртна кучко. Ти уби моя Дейви.

— Не, ти си го убила. Навярно сега, когато чудовището, в което го бе превърнала, е унищожено, невинното дете, което е бил приживе, те проклина.

Ръката на Лилит се протегна напред, вместо нокти проблеснаха зъби на змия, които се забиха в бузата на Мойра.

— Хиляди рани. — Кралицата на вампирите облиза кръвта от пръстите си. — Това ще получиш от мен. Хиляди рани, от които армията ми ще изпие кръвта ти до капка.

— Никога не ще я докоснеш отново. — Възседнал жребеца си, Кийън бавно се приближи към тях, сякаш времето бе спряло. — Никога.

— Дошъл си да спасиш любовницата си? — Лилит извади от колана си златен кол. — Позлатен дъб. Поръчах го специално за теб... както те създадох, така ще те унищожа. Кажи ми, нима всичката тази кръв не събужда апетита ти? Топли локви, неизстинали трупове, чакащи да бъдат изцедени. Зная, че жадуваш за този вкус. Аз го заложих в теб и познавам чувството толкова добре, колкото себе си.

— Никога не си ме познавала. Тръгвай! — каза той на Мойра.

— Да, бягай. После ще те намеря.

Лилит полетя към Кийън, но се издигна нагоре и се завъртя над главата му. Когато се спусна, мечът ѝ срещна въздух, защото той бе успял да отскочи назад, и токовете на ботушите му почти докоснаха лицето ѝ.

Движеха се с призрачна бързина и Мойра едва различаваше движенията, а звънът на мечовете отекваше като гръмотевици. Това бе схватка, отредена единствено за него. Но Мойра нямаше да го остави сам.

Скочи на коня и тръгна по окървавените скали, докато се озова на възвишението над тях. Оттам изстреля огън с меча си, за да пресече пътя на бойците на Лилит, които се опитваха да достигнат до кралицата си. Закле се, че тя и Мечът на Галия ще бдят над любимия ѝ до последния миг.

Лилит бе опитен воин, Кийън знаеше това. Все пак бе имала векове на разположение да овладее бойни техники, също като него. Не му отстъпваше по сила и бързина. Може би дори бе по-добра. Отбиваше удари, изтласкваше го назад и ловко се изплъзваше, когато той нападеше.

Знаеше, че тази земя все още е нейна. Черен извор, от който тя се хранеше, а той не смееше. Письците във въздуха и леещата се като дъжд кръв я зареждаха със сила.

Бореше се с нея и със себе си, с онова, което драпаше с нокти да изскочи от него. Звярът, в който го бе превърнала. Възползвайки се от предимството си, тя отби меча му и в този единствен миг, когато гърдите му останаха незащитени, стовари кола право в сърцето му.

Силата на удара го накара да залитне назад. Но докато тържествуващият ѝ вик отзвучаваше, Кийън все още стоеше срещу нея жив и без рана.

— Как? — бе единственото, което Лилит успя да каже, гледайки го втренчено.

Кийън усещаше отпечатъка на медальона на Мойра върху гърдите си, но болката бе сладка.

— Магия, непозната за теб.

Посегна към нея с меча си и заби върха в белега с форма на пентаграма. От раната потече черна и гъста като катран кръв.

Болката и яростта разяриха демона в нея и очите ѝ станаха убийствено червени. Письците ѝ раздраха въздуха, когато се устреми към него с нова, необузdana сила. Той нанесе още рани, проля още кръв, отвърщайки на атаките, а медальонът запулсира като сърце на гърдите му.

Мечът ѝ разряза ръката му и повали неговия със звън върху скалите.

— Първо теб! После твоята кучка!

Когато го връхлетя, той сграбчи китката на ръката ѝ, с която държеше меча.

— Така да бъде. По-поетично е.

Тя оголи зъби, готова да ги впие във врата му. Тогава Кийън заби кола, поръчан за него, в сърцето ѝ.

— Бих казал „дано се пържиш в ада“, но дори адът няма да те приеме.

Очите ѝ се отвориха широко и отново станаха сини. Той усети как китката, която притискаше се разпада в ръката му, но очите ѝ продължиха да се взират в неговите още миг.

После от нея остана само пепел в краката му.

— Унищожих те — заяви Кийън, — както ти мен преди векове. Наистина поетично.

Земята се затресе под краката му. „Време е“, каза си той.

Черният жребец скочи от скалата и разпръсна пепелта.

— Ти успя! — Мойра се хвърли от седлото в обятията му. — Победи я. Спечели.

— Това ме спаси. — Кийън извади медальона и ѝ показа дълбоката вдлъбнатина в среброто от заострения връх на кола. — Ти ме спаси.

— Кийън... — Когато скалата започна да се разцепва като яйчена черупка под краката ѝ, Мойра скочи и лицето ѝ отново преbledня. — Бързай! Върви, започва се. Нейната кръв, краят ѝ беше знакът. Вече изричат заклинанието.

— Ти я победи. Ти спечели битката. Помни това.

Притисна я в прегръдката си и впи устни в нейните. След няколко мига вече прегръдката му като вихър на коня си.

Около нея цареше хаос. Викове и писъци в мъглата, стонове на ранени, безумният бяг на враговете в отстъпление.

От небето се спусна златист дракон с Блеър на гърба. Докато скалата се клатеше под нея, Мойра се хвана за ноктите на Ларкин и полетя над разлюляната земя към високия хребет.

Щом се спусна там, Хойт сграбчи ръката ѝ.

— Сега е моментът.

— Кийън, не можем да сме сигурни...

— Дадох му дума. Трябва да го направим сега.

Повдигна хванатите им ръце, впериха погледи в черното небе и гласовете им се понесоха към него:

— Заплаха тегнеше над нас до този сетен нощен час. Сили сливаме в една над таз зловеца долина. Кръвта на братя и сестри и на демоните зли пропи се в нейната земя, в двубой на мрак и светлина. Слънцето зовем сега. Волята ни е това!

Земята затрепери и вятърът задуха като хала.

— Слънце да изгрее! — извика Хойт. — Да бъде светлина!

— Зората да настъпи! — Гласът на Глена се издигна с неговия и силата нарасна, когато Мойра хвана свободната ѝ ръка. — Да заличи нощта.

— Изгрей от изток — продължи Мойра, взирайки се през дима, който се надигна около тях, когато Ларкин и Блеър се присъединиха към Кръга. — И озари света!

— Появява се! — извика Блеър. — Вижте. Погледнете на изток.

Над сенките на планините небето просветваше и светлината ставаше все по-ярка, докато слънцето се издигна високо като по пладне. Долу бягащите вампири се превръщаха в пепел. Над напуканата камениста земя разцъфтяваха цветя.

— Виждаш ли? — Ларкин стисна ръката на Мойра, а тихият му глас издаде страхопочитание. — Тревата става зелена.

Видя и тревата, и красивите бели и жълти цветове, които изпъстриха зеления килим. Видя телата на загиналите да лежат на свежа слънчева поляна.

Но никъде не видя Кийън.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Въпреки че битката бе спечелена, имаше още работа. Мойра помогна на Глена с нещо, което тя наричаше „сортиране“ на ранените. Блеър и Ларкин бяха организирали хайка за издирване на вампири, намерили убежище, а Хойт участваше в пренасянето на онези, чиито рани не бяха толкова сериозни, до една от базите.

След като отново изми кръвта от ръцете си, Мойра се изтегна по гръб. Видя Кийра да се лута като замаяна и се втурна към нея.

— Насам, насам, пострадала си. — Мойра докосна раната на рамото ѝ. — Ела да те превържа.

— Съпругът ми. — Кийра не престана тревожно да оглежда носилките, докато се подпираше на Мойра. — Оен... не мога да го открия. Не е...

— Тук е. Ще те заведе при него. Пита за теб.

— Ранен ли е? — Кийра се олюля. — Значи е...

— Не смъртоносно, уверявам те. Щом те види, бързо ще оздравее. Ето там, виждаш ли? Само е...

Мойра не успя да продължи, защото Кийра нададе вик и залитайки, се втурна и коленичи до съпруга си.

— Подобни гледки са радост за душата.

Мойра се обърна и се усмихна на вуйчо си. Ридок, с превързани ръка и крак, седеше върху сандък за провизии.

— Искан ми се всички влюбени да можеха да се съберат като тях — промълви тя. — Но... загубихме толкова много. Над триста... и стават все повече.

— Но пък колко оцелели има, Мойра? — Той виждаше раните по тялото ѝ, а в очите ѝ — онези, които терзаеха сърцето ѝ. — Почитай мъртвите и се радвай на живите.

— Да, опитвам се. — Тя погледна ранените и онези, които се грижеха за тях, и я обзе тревога само за един. — Имаш ли достатъчно сили да пътуваш до замъка?

— Ще тръгна с последните. Ще докарам загиналите у дома, Мойра. Остави това на мен.

Мойра кимна, прегърна го и отново се зае със задълженията си. Помагаше на ранен боец да пийне вода, когато Кийра пак я намери.

— Кракът му. Кракът на Оен... Глена каза, че няма да го загуби, но...

— Значи е така. Тя не би лъгала нито теб, нито него.

С въздишка на облекчение Кийра кимна.

— Мога да помагам. Искам да помагам. — Докосна превръзката на рамото си. — Глена се погрижи за мен и каза, че съм достатъчно добре. Видях Дарвел. Отървала се е почти без драскотина.

— Зная.

— Видях и братовчед ви Орин. Каза, че Фален, съпругът на Шинан, вече е на път към замъка. Но не мога да намеря Излийн. Виждали ли сте я?

Мойра внимателно пусна главата на ранения и се изправи.

— Не е сред живите.

— Не, милейди. Сигурно е жива, просто не сте я видели. — Кийра отново огледа множеството носилки на тревата. — Толкова са много.

— Видях я. Загина в битката.

— Не! О, не! — Кийра закри лицето си с ръце. — Ще кажа на Дарвел. — По бузите ѝ потекоха сълзи, когато отмести ръцете си. — Тръгна да я търси. Ще ѝ кажа и ще... не мога да го проумея, милейди. Не мога.

— Мойра! — извика Глена от другия край на ливадата. — Имам нужда от помощ.

— Ще кажа на Дарвел — повтори Кийра и бързо се отдалечи.

Мойра работи, докато слънцето отново започна да клони към залез, и капнала от изтощение и тревога, отлетя с Ларкин до фермата, където щеше да прекара една последна нощ.

„Тук ще го открия“, каза си тя. Навярно се криеше от слънчевата светлина и помагаше при разпределянето на провизиите, грижите за ранените и пренасянето им. Разбира се, че щеше да го види тук.

— Стъмва се — каза Ларкин, когато застана до нея. — Тази нощ в горите на Галия няма да бродят други същества, освен създадените от природата.

— Не сме намерили нито един оцелял враг.

— Пепел, само пепел. Дори в пещерите и дълбоките сенки имаше само пепел. Сякаш слънцето, което призовахме, е изгорило всички до един, където и да са се скрили.

Пребледнялото ѝ лице помръкна и той сграбчи ръката ѝ.

— Знаеш, че за него е различно. Сигурно е успял да сложи наметалото навреме. Не бива да мислиш, че магията ни би могла да навреди на някого от нас.

— Разбира се. Прав си, разбира се. Просто съм уморена, това е.

— Хапни нещо и легни да поспиш.

Поведе я към къщата.

Хойт говореше с Блеър и Глена. Нещо в израженията им накара коленете ѝ да се подкосят.

— Мъртъв е, нали?

— Не. — Хойт забърза към нея и хвана ръцете ѝ. — Оцеля.

Сълзите, които часове бе сдържала, бликнаха и обляха лицето ѝ.

— Ще се закълнеш ли? Не е загинал? Видя ли го, говори ли с него?

— Кълна се.

— Седни, Мойра, изтощена си.

Но тя поклати глава, не откъсвайки поглед от лицето на Хойт.

— Горел... горе ли е? — През тялото ѝ премина тръпка, когато разбра това, което прочете в очите на Хойт. — Не е горе. Нито в къщата, нито в Галия. Заминал е. Върнал се е в своя свят.

— Реши... По дяволите, съжалявам, Мойра. Беше твърдо решен да замине — веднага. Дадох му ключа си и отлетя върху един дракон до Танца. Каза... — Хойт взе от масата запечатан лист хартия. — Помоли ме да ти дам това.

За миг Мойра остана с втрещен в писмото поглед и най-сетне кимна.

— Благодаря.

Никой не проговори, когато тя го взе и тръгна сама нагоре по стълбите.

Затвори се в стаята, където бе прекарала нощта с него, и запали свещите. После седна и просто задържа листа до сърцето си, докато намери сили да счупи печата.

И зачете.

„Мойра,

Така е най-добре. Разумът ти го разбира. Ако остана още малко, болката ще става все по-силна, а вече изживяхме достатъчно за десет живота. Решението да замина, е продиктувано от любов. Надявам се да разбереш и това.

В съзнанието си пазя толкова картини с твоя образ. Как седиш на пода в библиотеката ми, заобиколена от книги, вгълбена в тях. Как се смееш с Ларкин или Кинг в онези първи седмици, когато рядко се смееше с мен. Как препускаш смело в битка или си потънала в размисъл. Нямах представа колко често съм те съзерцавал и си събуждала желание в мен.

Виждам те в утринната мъгла как изтръгваш лъскавия меч от камъка или летиш, възседнала дракон, а стрелите от лъка ти пеят.

Виждам те в светлината на свещите, протегнала ръка към мен, за да ми дариш светлина, която никога преди не съм познавал и не ще позная отново.

Ти спаси и своя, и моя свят — и навярно безброй други светове. Вярвам в онова, което каза — че е било писано да се срещнем и да изградим силната връзка, нужна за спасението на човечеството.

Сега е време да се разделим.

Искам да бъдеш щастлива, да изградиш отново своя свят и живота си и да прегърнеш и двете. Иначе би било предателство към онова, което имахме. Онова, което ти ми даде.

С теб, незнайно как, отново започнах да се чувствам човек. Мъжът, когото ти обичаше безкрайно. Но все пак онзи, в когото се влюби, не е човек. През всичките векове, откакто съществувам, съм обичал единствено теб. Ако любовта ти към мен е толкова силна, ще се опиташ да постигнеш онова, което искам.

Живей заради мен, Мойра. Дори когато ни делят светове, ще зная това и то ще ми носи радост.“

Кийън

Щеше да си поплаче. Сърцето ѝ изпитваше нужда да даде воля на порой от сълзи. Отпусна се върху леглото, в което се бяха любили за последен път, притисна писмото към сърцето си и изля всичката си мъка.

Ню Йорк

Осем седмици по-късно

Кийън прекара дълго време в пълен мрак и през по-голямата част от него се наливаше с уиски. Който имаше пред себе си цяла вечност, можеше да си позволи едно-две десетилетия бездействие. Може би дори век, след като се бе отказал от любовта на живота си, проклет и вечен.

Щеше да превъзмогне това, разбира се. Нямаше друг избор. Отново щеше да се залови с бизнеса си. Да попътува. Но първо да удави мъката в алкохол. Година-две пиянство нямаше да навредят на един безсмъртен.

Знаеше, че тя е добре, помага на поданиците си да се върнат към нормалния си живот и планира изграждане на паметник в Долината напролет. Бяха погребали мъртвите и лично тя бе прочела името на всеки от тях — близо петстотин имена — на възпоменателната церемония.

Знаеше това, защото и другите се бяха върнали в този свят и бяха настояли да му разкажат подробности, за които не бе молил.

Поне Блеър и Ларкин живееха в Чикаго и нямаше да го тормозят, настоявайки да се срещнат и да поговорят. След като бяха прекарвали толкова време с него, хората би трябвало да разбират, че той не желае компания.

Имаше право да се самосъжاليا, по дяволите! Предполагаше, че повечето от тях ще са мъртви, когато той се отърси от самосъжалението.

Наля си още уиски. Поне не бе паднал толкова ниско, че да пие направо от бутилката.

И ето ги отново Хойт и Глена, идваха да му досаждат с увещания да прекара Коледа с тях. Каква Коледа, по дяволите? Кога най-сетне

щяха да заминат за Ирландия, да заживеят в къщата, която им бе подарил, и да го оставят на мира?

„Дали в Галия празнуват Коледа?“, запита се той и прокара пръсти по сребърния медальон, който носеше ден и нощ. Не бе попитал никого дали има такъв обичай по това време на годината. Може би си устройваха празненства с едри пънове в огнищата и музика. Каквото и да правеха, то вече не означаваше нищо за него.

Но тя трябваше да празнува. Хиляди свещи да озарят Галския замък. Зелени клонки да украсят вратите и да звучи музика.

Кога щеше да отшуми тази болка? Нима бе нужен цял океан уиски, за да я притъпи?

Чу бръмченето на асансьора и се намръщи. Нали беше казал на шибания портиер да не пуска никого горе? Щеше да счупи врата на този негодник като клечка.

„Нищо“, каза си. Беше включил механизма за заключване отвътре — като допълнителна защита. Можеха да се качат, но не и да влязат в апартамента му.

Тихо изруга под носа си, когато вратите се плъзнаха и Глена закрачи към него в мрака.

— О, каква жалка гледка, за бога!

Гласът ѝ издаде раздражение и след миг лампите светнаха и заслепиха очите му.

Този път ругатните му бяха изречени силно и цветисто.

— Погледни се. — Тя остави голямата, луксозно опакована кутия, която бе донесла. — Седиш на тъмно като...

— ... вампир. Върви си.

— Тук вони на уиски.

Глена влезе в кухнята, сякаш бе у дома си, и се зае да свари кафе. Докато водата се затопляше, тя се върна при него и го завари точно както преди.

— Весела Коледа и на теб. — Наклони глава встрани. — Имаш нужда от бръснене, подстрижка и... Някой ден, когато престанеш да се цупиш, ще те попитам как се справяш с тези неща. Бръснене — повтори тя, — подстрижка и баня, защото вонята на уиски не е единствената, която се носи тук.

Очите му останаха притворени и устните му вяло помръднаха:

— Ти ли ще изтъркаш гърба ми, Червенокоске?

— Ако е нужно. Какво ще кажеш да се поизмиеш, Кийън, и да дойдеш с мен у дома? Имаме останала храна в изобилие от празничната вечеря. Коледа е — каза тя в отговор на празния му поглед. — Всъщност девет часа на Бъдни вечер, а оставих съпруга си сам, защото е упорит като теб и отказа да дойде без покана.

— Все пак е нещо. Не искам остатъци. Не искам и кафето, което вариш. — Кийън повдигна чашата си. — Имам си от питието, което искам.

— Добре. Стой тук пиян и вонящ, в този окаян вид. Може би не искаш и подаръка. — Тя стовари кутията в скута му. — Отвори го.

Кийън втренчи поглед в пакета без интерес.

— Но аз не съм ти купил нищо.

Глена приклепна до краката му.

— Ако го отвориш, това ще бъде моят подарък. Моля те. Важно е за мен.

— Ще си тръгнеш ли, ако го отворя?

— Веднага.

За да ѝ достави удоволствие, Кийън повдигна капака на кутията в сребриста опаковка със сложна панделка и отмести горния пласт мека хартия, посипана с брукат.

Отсреща го гледаше Мойра.

— Дявол да те вземе, Глена! — Нито уискито, нито волята можеха да надделеят над образа ѝ. Гласът му затрепери от вълнение, когато извади портрета в рамка. — Прекрасен е. Прелестна е.

Глена я бе нарисувала в мига, когато изтръгва меча от камъка. По въздействащ начин бе пресъздавала забулени в сребриста мъгла мистичен пейзаж, зелените сенки и новата кралица, застанала с лъскавия меч в ръка, насочен към небето.

— Мислех, надявах се тази картина да ти напомня за всичко, което си ѝ дал. Никога нямаше да застане там без теб. Нямаше да има Галия без теб. И аз нямаше да стоя тук с теб. Никой от нас не би оцелял, без когото и да е от другите. — Глена сложи ръка върху неговата. — Все още сме свързани в един кръг, Кийън. Винаги ще бъдем.

— Направих най-доброто за нея, като заминах. Постъпих правилно.

— Да. — Тя стисна ръката му. — Направи най-доброто, акт на огромна и чиста любов. Но убедеността, че си постъпил правилно и безкористно, не прогонва болката.

— Нищо не може да я прогони. Нищо.

— Бих казала, че времето лекува, но не зная дали това е истина. — Съчувствието се долавяше в гласа ѝ, в очите ѝ. — Ще кажа, че имаш приятели и семейство, които те обичат и ще бъдат до теб. На този свят има хора, които те обичат, Кийън, и страдат за теб.

— Не зная как да приема това, което искате да ми дадете, все още не зная. Но тази картина... — прокара пръст по рамката. — Благодаря ти.

— Моля. Имам и снимки. Онези, които направих в Ирландия. Хрумна ми, че може да поискаш да ги имаш.

Кийън понечи да повдигне следващия пласт, но се спря.

— Имам нужда от минута насаме.

— Разбира се. Ще отида да донеса кафето.

Щом остана сам, той извади големия кафяв плик и го отвори.

Бяха десетки. Една на Мойра с книгите му, друга — с Ларкин навън. Една на Кинг, окупирал кухнята, на Блеър със съсредоточен поглед и проблясващи по кожата капки пот, хванала здраво меча и заела позата на воин.

Имаше и снимка на него и Хойт, която не знаеше, че е направила.

Докато разглеждаше всяка от тях, чувствата се смесваха и бушуваха в него — радост и тъга.

Щом най-сетне вдигна поглед, видя Глена да стои на вратата с чаша кафе в ръка.

— Дължа ти много повече от подарък.

— Не, Кийън. Ще отидем в Галия за Нова година. Всички.

— Аз не мога.

— Зная — каза тя след миг и разбирането в очите ѝ почти го съкруши. — Зная, че не можеш. Но ако има нещо, което искаш да предадем...

— Не. Има твърде много за казване, Глена, и същевременно нищо. Сигурни ли сте, че можете да отидете отново там?

— Да, имаме ключа на Мойра и уверение от самата Мориган. Ти не дочака да чуеш благодарността на боговете. — Глена се приближи и сложи кафето на масата до него. — Ако промениш решението си,

заминаваме по обяд преди новогодишната вечер. Ако не, после ние с Хойт ще останем в Ирландия. Надяваме се да ни погостуваш. Блеър и Ларкин ще се нанесат в моя апартамент тук.

— Треперете, нюйоркски вампири!

— Точно така. — Глена се наведе и го целуна. — Честита Коледа.

Той не изпи кафето, но не пи и повече уиски, което бе известен напредък. Вместо това, остана загледан в портрета на Мойра и часовете до полунощ отминаха неусетно.

Въртяща се спирала от светлина го накара да скочи на крака. Нямаше друго оръжие подръка и сграбчи бутилката уиски за гърлото. Не бе толкова пиян, че да има халюцинации, и реши, че богинята, която стои срещу него, е истинска.

— Е, трябва да отбележа този ден с червено. Едва ли някога такава като теб е гостувала на такъв като мен.

— Ти си един от шестимата — каза Мориган.

— Бях.

— Все още си. Въпреки че страниш от останалите. Каж ми, вампире, защо участва в битката? Не заради мен и онези, от чието име се явявам.

— Не заради боговете. Защо ли? — Той сви рамене и този път отпи от бутилката, като предизвикателен жест на неуважение. — Търсех си интересно занимание.

— Глупаво е такъв като теб да се преструва пред такава като мен. Вярваше, че е справедливо и си струва да се биеш и дори да пожертваш собственото си съществуване. Познавам твоя вид, откакто са плъзнали по земята да смучат кръв. Никой не би направил това, което направи ти.

— Ти изпрати брат ми тук, за да ме върне в правия път.

Богинята повдигна вежди в отговор на тона му и наклони глава.

— Изпратих брат ти да те намери. Но всичко стана по твоя собствена воля. Истински обичаш тази жена — посочи към портрета на Мойра. — Тази смъртна.

— Мислиш, че ние не можем да изпитваме любов? — Гласът на Кийън затрепери от гняв и мъка. — Че сме неспособни да обичаме?

— Зная, че ти си способен. Колкото и силна да е любовта на някого от твоя вид, зад нея винаги се крие корист. Но не и зад твоята.

— С развята роба, тя закрачи към картината. — Тя те помоли да я направиш като себе си, но ти отказа. Можеше да я задържиш, ако бе изпълнил молбата ѝ.

— Да я задържа като домашен любимец? Да я обрека на мрак — това щях да направя, да угася онази светлина в нея.

— Да ѝ дариш вечността.

— В тъмнина и ненаситен глад за кръвта на онова, което е била. Да я осъдя на живот, който не е живот. Тя не знаеше какво иска от мен.

— Знаеше. Има толкова силен дух, проницателен ум и смелост, а те помоли за това, макар и да знаеше. Беше готова да ти отдаде живота си. Ти си постигнал много, нали? Развил си интелекта и способностите си, натрупал си богатство. Имаш хубав дом.

— Така е. Предадох смисъл на злощастното си съществуване. Нима в това има нещо лошо?

— И се радваш на постигнатото, когато не седиш на тъмно, потънал в самосъжаление заради нещо невъзможно. Нещо, което не можеш да имаш. Радваш се на своята вечност, младост, сила и познание.

Кийън се усмихна самодоволно, с пренебрежение към боговете.

— Може би предпочиташ да скубя косите си? Вечно да оплаквам собствената си смърт? Това ли искат боговете?

— Не искаме нищо. Отправихме молба и ти се отзова. Даде повече, отколкото очаквахме от теб. Иначе нямаше да се намирам тук и...

— Добре. Сега ще си тръгнеш ли?

— ... и да ти предлагам този избор — добави тя със същия спокоен тон. — Да продължиш да живееш, да ставаш все по-богат, век след век, без страх от старост и болест, с благословията на боговете...

— Вече имам това и без вашата благословия.

В очите ѝ проблесна нещо, но не би могъл да каже — и не го интересуваше — дали е гняв или насмешка.

— Сега ти давам избор и си единственият от твоя вид, който го получава. Ти и аз сме видели повече смърт от всеки човек. И изпитваме по-голям страх от нея. Не е нужно съществуването ти да има край. Но може и да има.

— Как? Като бъда пронизан с кол от самите богове? — Той изсумтя и отново отпи голяма глътка от бутилката. — Или изгорен от

божествен огън? За пречистване на обречената ми душа?

— Можеш да станеш отново такъв, какъвто си бил някога, и животът ти да отmine и да завърши, както на всички смъртни. Можеш да живееш, да остарееш и да заболееш и един ден да срещнеш смъртта като човек.

Бутилката се изплъзна от ръцете му и тупна на пода.

— Какво?!

— Ти решаваеш — каза Мориган и протегна двете си ръце с дланите нагоре. — Вечност и с нашата благословия да ѝ се наслаждаваш. Или кратък човешки живот. Какво ще избереш, вампире?

В Галия бе завалял тих сняг и земята бе покрита с тънка бяла пелена. Светлината на утринното слънце се отразяваше в нея и в искрящия скреж, сковал дърветата.

Мойра подаде пеленачето обратно на братовчедка си Шинан.

— Става все по-красива с всеки ден. Мога да седя и да я гледам часове наред. Но гостите ще пристигнат по обяд. Все още не съм свършила с подготовката.

— Ти ги върна обратно при мен. — Шинан потърка нос в телцето на дъщеря си. — Всички, които обичам. Искан ми се и ти да имаш всичко, което обичаш, Мойра.

— Онези няколко седмици бяха цял живот за мен.

Кралицата целуна бебето за последен път и изненадано извърна глава, когато Кийра се втурна в стаята.

— Ваше Величество... долу има някой... който иска да ви види.

— Кой?

— Казаха ми само... че имате гост, дошъл отдалеч, за да говори с вас.

Тя повдигна вежди, когато Кийра забързано се отдалечи.

— Е, който и да е, изглежда доста развълнувана. Ще се видим после.

Мойра излезе и приглади панталона си. От няколко дни почистваха и се готвеха за посрещането на най-скъпите за нея гости. Нямаше търпение да ги види отново, да разговаря с тях. Да зърне усмивката на Ларкин, когато види новородената си племенница.

Дали щяха да донесат някаква вест от Кийън?

Стисна устни и си напомни, че не бива да допусне мъката, която я разкъсва отвътре, да проличи. Беше време за веселие, за празнуване. Нямахше да помрачи празника на поданиците си след всичко, което бяха сторили за Галия.

Нещо премина по кожата ѝ, когато тръгна надолу по стълбите. Тръпка пробяга по гърба ѝ до тила, където любимият бе обичал да я докосва с устни.

Щом тръпката достигна до сърцето ѝ, продължи тичешком. Тръпнещото ѝ сърце запрепуска. После полетя.

Това, което бе смятала за невъзможно, се бе случило и той стоеше там с вдигнат към нея поглед.

— Кийън! — Радостта, от която досега бе лишена, заструи от нея като музика. — Ти се върна. — Беше готова да се хвърли в обятията му, но той я гледаше така съсредоточено, така странно, че не знаеше как ще го приеме. — Върна се.

— Питам се дали някога ще видя лицето ти отново. Може ли да поговорим насаме?

— Разбира се. Да, ще... — Смутена, Мойра се огледа. — Всъщност май сме сами. Всички са изчезнали. — Какво можеше да стори, за да устои на изкушението да го докосне? — Как дойде? Как...

— Нова година е — каза той, взирайки се в нея. — Край на старото, начало на новото. Искях да те видя на прага на тази промяна.

— И аз исках да те видя, независимо кога и къде. Другите ще пристигнат след няколко часа. Моля те, кажи, че ще останеш за празненството.

— Зависи.

Гърлото ѝ пареше, сякаш бе погълнала огън.

— Кийън, зная, че онова, което казваш в писмото си, е истина, но ми беше тежко, толкова тежко да не те видя отново. Последният ни миг заедно да е сред море от кръв. Искях... — Очите ѝ се наляха със сълзи и не ѝ достигна воля да ги преглътне. — Искях само още един миг. Сега го получавам.

— Би ли искала повече от миг, ако мога да ти го дам?

— Не разбирам. — Мойра се усмихна и затаи дъх, когато той извади медальона, който му бе подарила, изпод ризата си. — Все още го носиш.

— Да, все още. Това е едно от най-ценните неща, които имам. Аз не ти оставих нищо от себе си. Сега те питам: искаш ли повече от един миг с мен, Мойра? Би ли приела това!

Повдигна ръката ѝ и я притисна към сърцето си.

— О, боях се, че не желаяш да ме докоснеш. — Дъхът ѝ затрептя, когато издаде въздишка на облекчение. — Кийън, нали знаеш, трябва да знаеш, че... — Ръката ѝ трепна под неговата и очите ѝ се отвориха широко. — Сърцето ти. То бие!

— Веднъж ти казах, че ако можеше, щеше да бие за теб. Сега това се сбъдва.

— Усещам ударите му с ръката си — прошепна тя. — Как е възможно?

— Дар от боговете в последните мигове на Бъдни вечер. Върнаха ми обратно отнетото. — Той извади сребърния кръст, който висеше на врата му заедно с нейния медальон. — Пред теб стои човек, Мойра.

— Човек — промълви тя. — Ти си жив.

— Мъжът, който те обича, е тук.

Поведе я към вратите, отвори ги широко и ярката слънчева светлина обля и двамата. Все още изумен от това чудо, Кийън вдигна глава, за да се наслади на топлината, която галеше лицето му.

— Пред теб стои човек — повтори той. — Мъжът, който те обича. Този мъж те моли да станеш част от живота, който му е даден. Да споделиш своя живот с него. Да ме приемеш такъв, какъвто съм, и да изживеем дните си заедно. Галия ще бъде моят свят, както ти си целият ми свят. Сърцето ми ще бие тук, защото ти си моето сърце. Ако ме приемеш.

— Твоя съм от първия миг и ще бъда твоя до последния. Ти се върна при мен. — Мойра сложи едната си ръка на сърцето му, а другата — на своето. — И моето сърце отново бие.

Обви ръце около врата му и хората, събрали се в двора на замъка и на стъпалата, нададоха радостни викове, когато кралицата на Галия целуна своя любим под зимното слънце.

— И така, заживели заедно — каза старецът — в любов. Кръгът ставал все по-силен и от него се образували нови кръгове — като вълните по повърхността на езеро. В Долината, която някога била

безмълвна пустош, звучали нежната песен на летен бриз сред зелени треви, мучене на добитък, музика на арфи и дървени свирки, смях на деца.

Старецът погали косите на малко дете, пропълзяло в скута му.

— Галия процъфтявала под управлението на Мойра, кралицата воин, и нейния рицар. За тях дори в най-непрогледната нощ греела светлина. Така приказката за магьосника, вещицата, воина, учения, дарения с много образи и вампира завършва своя кръг. — Той потупа детето в скута си по дупето. — Вървете навън, всички — да се порадвате още малко на слънцето.

Прозвучаха викове на радост и вълнение и той се усмихна, когато чу първите спорове кой ще бъде магьосникът и кой — кралицата.

Запазил острите си сетива, Кийън повдигна ръка към облегалката на стола, където Мойра бе опряла своята.

— Добре разказваш.

— Лесно е човек да говори за нещо, което е преживял.

— Лесно е да поразкраси преживяното — поправи го тя и заобиколи стола. — Но ти се придържаше към истината.

— Нима истината не е достатъчно странна и вълнуваща?

Косите ѝ бяха снежнобели и когато му се усмихна, на лицето ѝ се появиха дълбоки старчески бръчки. Но бе по-красиво от всяко друго, което бе виждал.

— Да се поразходим, преди да падне здрач. — Тя му помогна да стане. Тръгнаха, хванати под ръка. — Готов ли си за нашествието? — попита Мойра, свела глава на рамото му.

— Когато дойде, поне ще престанеш да се суетиш.

— Толкова се вълнувам, че ще видим всички отново. Първият ни Кръг и създадените от него. Да се събираме цялата компания веднъж в годината означава твърде дълго чакане дори при кратките гостувания по друго време. Когато слушам откъси от приказката, всичко оживява отново толкова ясно, нали?

— Да. За нищо ли не съжаляваш?

— Никога не съм съжалявала, щом става дума за теб. Имахме чудесен живот, Кийън. Зная, че сега сме в неговата зима, но не чувствам студ.

— Е, аз чувствам, когато опреш крака на задника ми през нощта.

Тя се засмя и се обърна към него, за да го целуне с цялата топлина, цялата любов на шестдесетгодишния им брак.

— Ето я нашата вечност, Мойра — каза той и посочи с ръка към внуците и правнуците им. — Ето го нашето безсмъртие.

Вървяха ръка за ръка в спускащия се здрач. Въпреки че стъпките им бяха бавни и предпазливи заради годините, продължиха през двора, градините и отвъд портите, докато зад тях отекваше весела детска глъчка.

Високо над кулите на замъка се вееха трите символа на Галия. Кладдоу, драконът и слънцето грееха златисти върху белите знамена.

АЗБУЧНИК НА ГЕРОИ И НАИМЕНОВАНИЯ

Алис Маккена — потомка на рода на Кийън и Хойт Маккийни.

Ан Клар — сега област Клеър.

Блеър Нола Бриджет Мърфи — една от шестимата в Кръга, воинът; преследвачка на демони, наследница на Нола Маккийни (най-малката сестра на Кийън и Хойт).

Брида — майката от семейството, чийто фургон е преобърнат.

Бърън — карстова местност в Клеър, известна с пещери и подпочвени потоци.

„Вечност“ — нощният клуб на Кийън в Ню Йорк.

Влад — жребецът на Кийън.

Водопадът на феите — фантастично място в Галия.

Галия — на галски Гиъл, означава обещание; страната на Мойра и Ларкин, на която един ден Мойра ще стане кралица.

Гейлиув — сега Галуей, град в Западна Ирландия.

Глена Уорд — една от шестимата в Кръга, вещицата; живее в съвременен Ню Йорк.

Дара — в наши дни област Килдеър.

Дарвел — една от селянките.

Дейви — дете-вампири, синчето на Лилит, кралицата на вампирите.

Деърдре Ридок — майката на Ларкин.

Джеръми Хилтън — бившият годеник на Блеър Мърфи.

Долината на мълчанието — местност в Галия, където ще се състои решителната битка.

Дъбуир — фамилно име, което Блеър използва в ролята на примамка.

Дънглас — място в Галия.

Едийн — малката племенница на Мойра.

Ейре — галското название на Ирландия.

Излийн — прислужница в Галския замък.

Кери — област в най-югозападната част на Ирландия, понякога наричано Кралството.

Кийра — една от селянките.

Кийън Маккийни/Маккена — брат близък на Хойт, вампир, господарят на мрака, един от шестимата в Кръга, изгубеният.

Кинг — най-близкият приятел на Кийън, сприятелил се с него като дете; управителят на „Вечност“.

„Кладдоу“ — знакът на боговете; келтски символ на любовта, приятелството и верността.

Кладенецът на Бриджет (Брижете Уел) — гробище в областта Клеър, наречено на света Бриджет.

Кон — кученцето на Ларкин от детството му.

Ларкин Ридок — един от шестимата в Кръга, дареният с много образи, братовчед на Мойра, кралицата на Галия.

Лилит — кралица на вампирите или демоните, обявила война на човешкия род, превърнала Кийън във вампир.

Лора — жена-вампир, любовница на Лилит.

Луций — вампир, любовник на Лора.

Майкъл Томас Маккена — потомък на Кийън и Хойт Маккийни.

Макдара — фамилно име; една от титлите на Ларкин.

Малвин — селянин, войник в галската армия.

Манхатън — район в Ню Йорк, в който живеят Кийън Маккийни и Глена Уорд.

Мидиър — вампир, придворен магьосник на Лилит, кралицата на вампирите.

Мойра — един от шестимата в Кръга — ученият; принцеса, по-късно кралица на Галия.

Мориган — богиня на войната.

Найл — воин в галската армия.

Нокариг — град в Галия, родното място на майката на Ларкин.

Нола Маккийни — най-малката сестра на Хойт и Кийън.

Огам — ирландска азбука от пети-шести век.

Оен — съпруг на Кийра.

Орин — най-малкият брат на Ларкин.

Оуън — зет на Хойт.

Принц Ридок — бащата на Ларкин, заемащ престола на Галия, вуйчо на Мойра.

Самен — келтски празник, отбелязващ края на лятото; денят, в който ще се състои съдбовната битка.

Сирио — любовник на Лилит; човек.

Скалите на Мор (или Моър) — название на останките от крепости в Южна Ирландия, намиращи се на крайбрежните скали близо до Хаге Хед — „Моър О’Руан“.

Танцът на боговете — мястото, на което шестимата от Кръга преминават от реалността във фантастичния свят на Галия.

Тинин — пазачът на Галския замък.

Фален — зет на Ларкин.

Фергюс — зет на Хойт.

Хойт Маккийни/Маккена — един от шестимата в Кръга, магьосникът.

Шинан — сестра на Ларкин.

Шон Мърфи — бащата на Блеър Мърфи, ловец на вампири.

Шоп стрийт — културният център на Галуей.

Ярл — създателят на Лилит.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.